

สันติภาพแลกมาด้วยอะไร อะไรแลกมาด้วยสันติภาพ

PEACE PROCESS

T120856

นายณัฐ ภัทรสุภักกุล

MR. NUT PATTARASUPAKKUL

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน 120856
วัน,เดือน,ปี 27 ส.ค. 2555

b.....
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาพพิมพ์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2553 - 2554

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้ศิลป
นิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

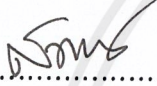
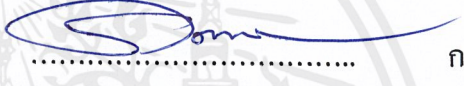

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

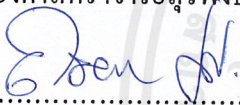
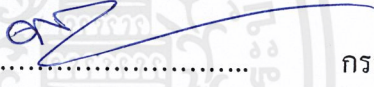
คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์วุฒิกร คงคา)

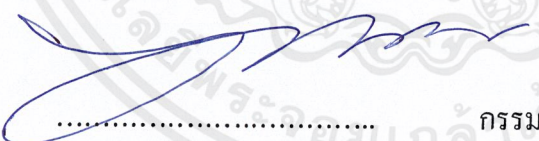

..... กรรมการ (ศาสตราจารย์เตชา วราชน)

..... กรรมการ (รองศาสตราจารย์กันจณา คำโสภี)

..... กรรมการ (รองศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข)

..... กรรมการ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร คชาชีวะ)

..... กรรมการ (อาจารย์ถนอมนวล เตชาคณีวงศ์)

..... กรรมการ (อาจารย์พัชชา แก้วทองตาล)

..... กรรมการ (อาจารย์ชนสาร พัฒนาสุทธิชกุล)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์ยุทธนา นิ่มเกตุ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร คชาชีวะ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	สันติภาพแลคมาคด้วยอะไร อะไรแลคมาคด้วยสันติภาพ
	Peace Process
ชื่อ	นายณัฐ ภัทรสุภักกุล
สาขาวิชา	ภาพพิมพ์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2553 - 2554
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณากร คชาชีวะ

บทคัดย่อ

จากแนวคิดทฤษฎีระบบโลก (World System Theory) ที่ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับระบบและความสัมพันธ์ในการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ได้ทำให้เกิดองค์ระหว่างประเทศมากมาย รวมไปถึงแนวคิดปรากฏการณ์นิยม ซึ่งเกิดจากแนวคิดวิทยาศาสตร์ ของ ไอส์ไตน์ ในเรื่อง สัมพันธภาพนิยม ผลของอิทธิพลดังกล่าว ก่อให้เกิดการพัฒนา ได้สร้างสถาบันที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยขึ้นมา ปฏิบัติการต่าง ๆ และวาทกรรมหลายหลากที่ทำให้วิธีการของมันครอบงำ แทรกแซงและบังคับควบคุมความเป็นไปของสังคมเปรียบเสมือน อำนาจ เวทมนต์ มายา จากนั้นแห่งการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ก่อให้เกิดรูปแบบของความรู้ใหม่ ของการพัฒนาการเกี่ยวกับขั้นตอนที่สูงกว่าของ ลัทธิทุนนิยม มันได้ทำเครื่องหมายขึ้นมาโดยแทรกซึมของทุนในระดับที่สูงขึ้น และการแทรกซึมข้ามโลกผ่านวัฒนธรรมการบริโภค พร้อมกับอ้างความถูกต้องชอบธรรมในเรื่องการทำให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่อง เสรีภาพของปัจเจก สิ่งเหล่านี้เป็นจริงขึ้นมาโดยผ่านตลาดการบริโภค กลายเป็นวิถีเกี่ยวกับการผลิต ความรู้ ข่าวสารข้อมูลและอำนาจ คือ สังคมที่เต็มไปด้วยการช่วงชิงอำนาจ ซึ่งอำนาจมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เปรียบเสมือนเครือข่ายที่โยงใยกัน มีระดับและคุณภาพที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ระดับผู้นำจนถึงผู้ตาม ผู้มีอำนาจจะถูกท้าทายและเมื่อผู้ท้าทายได้อำนาจก็จะมีผู้ท้าทายขึ้นมาใหม่ ด้วยนัยทางการเมือง และความขัดแย้ง และผลประโยชน์

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปินพันธ์ในการเรียนหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาพพิมพ์ ของข้าพเจ้า สำเร็จได้ด้วยคุณจาก อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณากร คชาชีวะ ที่มีส่วนช่วย ชี้แนะในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปินพันธ์จนสำเร็จเป็นอย่างดี และขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ กันจนา คำโสภี อาจารย์หม่อมหลวง บุศยมาศ นันทวัน สำหรับคำแนะนำและข้อมูลในการทำศิลปินพันธ์เป็น อย่างดี

ท้ายสุดนี้ ขอขอบคุณ บุพการี ครอบครัวของข้าพเจ้า BNACREW THAILAND, LONDON, PERTORIGO และเพื่อน กลุ่ม BNACREW ทั่วโลก WRITER EBEE KD THC BNA, PAKORN, TRIPLE, DRAX WD, MAN PHOTOGRAPER CNN ทั้งบุคคลที่ล่วงลับไปแล้ว และเพื่อน ที่ช่วย ส่งเสริมให้กำลังใจในการเรียนศิลปะอย่างดีเสมอมา กำลังใจทั้งหมดนี้ได้หลอมเป็นแรงบันดาลใจในการทำงานศิลปะของข้าพเจ้า อีกทั้งทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจในทางเดินของการทำงานศิลปะในอนาคต

คุณประโยชน์อันใด จากศิลปินพันธ์นี้ ข้าพเจ้าขอให้เป็นคุณความดีส่งต่อไปยังการศึกษาศิลปะ กับบุคคลที่สนใจ บุพการี ครอบครัวของข้าพเจ้า คณาจารย์ ตลอดจนมิตรสหายต่อไป

ณัฐ ภัทรสุภัทกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ	1
วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์	3
ขอบเขตของโครงการ	3
รูปแบบของงาน	4
บทที่ 2 ที่มาและแนวความคิดในการสร้างสรรค์	5
ที่มาและแนวความคิด	5
สัญลักษณ์ และการเรียกร่องสันติภาพ	8
ออง ซาน ซูจี สุภาพสตรีเพื่อสันติและการเรียกร่องประชาธิปไตยในพม่า	8
เช เกอวาร่า นักปฏิวัติผู้ยิ่งใหญ่แห่งละตินอเมริกา	16
โมหันดาส์ การามจันทร์ คานธี มหาวีรบุรุษ ตัวแทนแห่งเสรีภาพ	22
จากประวัติศาสตร์สู่การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของข้าพเจ้า	29
แนวความคิดในการสร้างสรรค์	33
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์	34
กระบวนการและขั้นตอนการสร้างสรรค์	34
การศึกษาข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
การสร้างภาพร่างจากข้อมูล	35
ภาพร่างผลงานระยะที่ 1	36
ภาพร่างผลงานระยะที่ 2	37
ภาพร่างผลงานระยะที่ 3	38
บทที่ 4 วิเคราะห์การสร้างสรรค์	39
เนื้อหาของสัญลักษณ์	40
วิเคราะห์ทัศนธาตุ	41
เส้น	41

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
สี	42
แสงเงา	43
พื้นที่และการจัดวาง	44
วิเคราะห์หลักองค์ประกอบศิลป์	45
เอกภาพ	45
ดุลภาพ	46
จุดเด่น	47
สัดส่วน	48
ความขัดแย้ง	49
บทที่ 5 สรุป	50
บรรณานุกรม	52
ภาพผลงานศิลปะ	53
ประวัติผู้เขียน	58

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
ภาพร่างผลงานระยะที่ 1	36
ภาพร่างผลงานระยะที่ 2	37
ภาพร่างผลงานระยะที่ 3	38
ภาพแสดงเส้น	41
ภาพแสดงสี	42
ภาพแสดงแสงเงา	43
ภาพแสดงพื้นที่และการจัดวาง	44
ภาพแสดงเอกภาพ	45
ภาพแสดงคุณภาพ	46
ภาพแสดงจุดเด่น	47
ภาพแสดงสัดส่วน	48
ภาพแสดงความขัดแย้ง	49
ภาพงานศิลปะนิพนธ์ชั้นตอนสุดท้ายที่จัดวางในห้องแสดงงาน	54
ภาพเชิงเทียนรูปมือเรียงเป็นวงกลมและ โครงสร้างเสื่อทหารจากหลังวอลเปเปอร์ชนนก	54
ภาพ โครงสร้างเสื่อทหารเรียงต่อกันเป็นวงกลม	54
ภาพ โครงสร้างเสื่อสนามลายพรางจากหลังวอลเปเปอร์รูปชนนก	55
ภาพเชิงเทียนรูปมือเรียงเป็นวงกลมและแบบเชิงเทียนเดี่ยวจากหลังวอลเปเปอร์รูปชนนก	55
ภาพ เชิงเทียนรูปมือและเทียนปลอกกระสุนเดี่ยวจากหลังวอลเปเปอร์ชนนก	56
ภาพ เชิงเทียนรูปมือและเทียนปลอกกระสุนจากหลังวอลเปเปอร์ชนนก	56
ภาพ นกปูนปั้นสวมหมวกจัดวางกับพื้นห้องแสดงแบบเดี่ยว	56
ภาพ นกปูนปั้นสวมหมวกทหารมีดาวสี่แดงตาถูกปืน	56
ภาพ นกปูนปั้นสวมหมวกจัดวางกับพื้นห้องแสดง	57

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ย้อนเวลากลับไปในปี 1809 เมื่อ 200 ปีก่อน เด็กชายคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางครอบครัว ในแถบชนบทของเกาะอังกฤษ เด็กน้อยผู้นี้ถูกกระบวนกรคัดสรรทางธรรมชาติจนกลายเป็นนักปฏิวัติผู้ยิ่งใหญ่บนเส้นทางของนักธรรมชาติวิทยา

เพียงดินสอและแผ่นกระดาษก็สามารถนำพา “ชาร์ลส์ โรเบิร์ต ดาร์วิน” (Charles Robert Darwin) ให้อธิบายถึงวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตที่ถูกกำหนดโดยธรรมชาติ ซึ่งเป็นแนวคิดที่จุดชนวนให้เกิดการโต้เถียงกันในสังคมอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบัน และสั่นคลอนสถาบันศาสนาอย่างรุนแรง ทว่าทฤษฎีที่ผุดขึ้นในสมองของเขา กลายเป็นมรดกตกทอดมาถึงคนรุ่นหลัง และเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เขาไม่เพียงแต่หักล้างความเชื่อเดิมและก่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ แต่ยังเปลี่ยนแปลงพื้นฐานทางความรู้ที่นักคิดในจิตใจของคนเราด้วย ชาร์ลส์ ดาร์วิน คือนักคิดนักปรัชญาคนสำคัญมากที่สุด เท่าที่เคยมีมาในเผ่าพันธุ์มนุษย์” คำกล่าวของริชาร์ด ดอว์กินส์ (Richard Dawkins) นักชีววิวัฒนาการ ผู้เขียน “เดอะ ก๊อด ดีลูชัน” (The God Delusion) ซึ่งเป็นหนังสือที่ตีแผ่เกี่ยวกับความเชื่อแบบผิดๆในเรื่องของพระเจ้า ผลงานจากแนวความคิดอันโดดเด่นของดาร์วิน ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ 2 เล่มด้วยกัน เล่มแรกคือ “ออน ดิ ออริจิน ออฟ สปีชีส์” (On the Origin of Species) และ “เดอะ เดสเซนส์ ออฟ แมน” (The Descent of Man)

“ออน ดิ ออริจิน ออฟ สปีชีส์” ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อวันที่ 24 พ.ย. 2402 เนื้อหาในเล่มนี้ ดาร์วินได้อธิบายถึงแนวคิดของเขา เกี่ยวกับการวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต และการคัดสรรโดยธรรมชาติไว้อย่างละเอียดว่า ทำไมสิ่งมีชีวิตบางชนิดถึงอยู่รอดได้ ทำไมบางชนิดจึงสูญพันธุ์ไป และแรงกดดันจากสิ่งแวดล้อม กำหนดรูปร่าง ลักษณะ และพฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตในธรรมชาติได้อย่างไร ซึ่งเวลาผ่านไปอีกเกือบหนึ่งศตวรรษจึงจะมีการค้นพบดีเอ็นเอที่ช่วยอธิบายกลไกดังกล่าวให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

“ในการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด สิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีที่สุดจะเป็นผู้มีชัยและขยายเผ่าพันธุ์ดำรงอยู่ต่อไปได้” ใจความที่ดาร์วินเขียนไว้ในหนังสือ ออน ดิ ออริจิน ออฟ สปีชีส์ ซึ่งนักวิทยาศาสตร์บางคนในสมัยนั้นเปรียบเปรยคำกล่าวของดาร์วินว่า เหมือนแสงจากหลอดไฟธรรมดาดำแต่ ส่องสว่างเจิดจ้า และโชติช่วง ส่วนหนังสืออีกเล่มของเขาที่ได้รับการกล่าวขานมากไม่แพ้กันคือ “เดอะ เดสเซนส์ ออฟ แมน” ที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2414 ซึ่งในเล่มนี้ ดาร์วินได้นำทฤษฎีวิวัฒนาการมาใช้อธิบายเกี่ยวกับมนุษย์ว่า เผ่าพันธุ์มนุษย์และลิงไม่มีหาง (Ape) มีวิวัฒนาการเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาจากบรรพบุรุษร่วมกัน “ มนุษย์ยังคงมีโครงสร้างพื้นฐานของร่างกาย ที่เป็นเหมือนตราประทับถาวรที่ได้มาจากบรรพบุรุษ ” คำกล่าวอย่างตรงไปตรงมาของคาร์วิน คาร์วินมองว่ามนุษย์ก็คือสัตว์สี่ปีซีสหนึ่ง มากกว่าที่จะคิดว่าเป็นสิ่งมีชีวิตสุดประเสริฐ ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของพระเจ้าอย่างที่คุณส่วนใหญ่ในสมัยนั้นเชื่อถือกัน แนวคิดดังกล่าวนี้ ส่งผลกระทบต่อการรับรู้ของผู้คนในสังคม และทำให้กลุ่มคนที่เคร่งศาสนา กล่าวหาว่าแนวคิดเขาทำลายกับคำสอนของศาสนาอย่างมากมาจนถึงทุกวันนี้

คล้ายกับกรณีที่โคเปอร์นิคัส (Copernicus) เคยบอกว่า โลกไม่ใช่ศูนย์กลางของจักรวาล ซึ่งคาร์วินก็ดึงมนุษย์ออกมาจากการเป็นศูนย์กลางของธรรมชาติเช่นกัน ข้อความที่ระบุอยู่ในวารสารไซเอนติฟิอเมริกัน (Scientific American) ในช่วงปลายศตวรรษที่ 17 จอร์จส์ กูวियร์ (Georges Cuvier) นักธรรมชาติวิทยาชาวฝรั่งเศส เคยอธิบายไว้ก่อนแล้วว่า การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมส่งผลให้สิ่งมีชีวิตบางชนิดสูญพันธุ์ไป และต่อมา ฌอง-แบพติสต์ ลามาร์ก (Jean-Baptiste Lamarck) นักสัตววิทยาชาติเดียวกัน ก็เสนอแนวคิดว่า สิ่งมีชีวิตบางชนิดมีการปรับตัวเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย

ทว่าพวกเขายังมองว่า วิวัฒนาการเกิดขึ้นเป็นเส้นตรง สำหรับการพัฒนาของสิ่งมีชีวิตที่ยังไม่ซับซ้อนมากนักแต่สำหรับมนุษย์นั้นถือว่าอยู่เหนือสุดและสมบูรณ์แบบมากที่สุดแล้ว คาร์วินไม่ได้ยอมรับแนวคิดของพวกเขาทั้งหมด โดยแสดงให้เห็นว่า สิ่งมีชีวิตแต่ละชนิดแตกสายวิวัฒนาการมาจากบรรพบุรุษร่วมกัน หรือที่เรียกว่า “ ทรี ออฟ ไลฟ์ ” (tree of life) ซึ่งปัจจุบันถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของศาสตร์ด้านชีววิทยา และก่อให้เกิดการศึกษาค้นคว้า และการค้นพบสิ่งใหม่ในทางวิทยาศาสตร์มากมายตามมาในภายหลัง ตั้งแต่เรื่องของพันธุกรรม วิวัฒนาการทางจิตวิทยา เรื่อยไปจนถึงหุ่นยนต์ที่เรารู้ได้ด้วยตัวเอง

ทว่าก็ยังเกิดเรื่องน่าสลดใจอย่างยิ่ง เมื่อแนวคิดของคาร์วินที่ว่า “ การอยู่รอดของผู้ที่เหมาะสมมากที่สุด ” (survival of the fittest) ได้ถูกตีความผิดเพี้ยน หรืออาจเรียกได้ว่าถูกบิดเบือนไปอย่างร้ายกาจ

วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

เพื่อนำเสนอ วิถีทรรศน์ ที่ไม่มีคำตอบตายตัวเกี่ยวกับ วาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหา สันติภาพ ความจริงที่ถูกผลิต / สร้างขึ้นเพื่ออำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ ที่นำไปสู่การผลิตเศรษฐกิจแบบบริโภคนิยม หรือใน โลกที่การสื่อสารได้รุกคืบเข้าครอบครองอาณาเขตในทุกพื้นที่ สร้างความเป็นสังคมข่าวสารที่ประกอบขึ้นจากการจำลองเป็นโลกที่ดำรงที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรมทางสายตา ต่อการค้นหาความจริงที่อยู่เหนือคำโต้แย้ง เกี่ยวกับการแสวงหา สันติภาพ เพื่อวางรากฐานอันหนึ่งเกี่ยวกับความรู้ การทำให้เป็นสากลและข้ออ้างแบบรวมทั้งหมด ที่มองผ่าน “ ตนเอง ” (Self) และเน้นการ “ มองหรือสะท้อน ” ตนเองว่าคิดเห็นต่อสิ่งนั้นๆอย่างไร จากการโต้แย้งในวิธีการศึกษาแบบวิทยาศาสตร์ที่ เน้นการมองโลก โดยผ่านผู้อื่นหรือจากโลกภายนอก โดยมองผ่านสายตาแบบมานุษยวิทยา

ขอบเขตของโครงการ

จากข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า การผลิตกันให้เกิด กระบวนการ สันติภาพท่ามกลางการใช้ปัญหาความรุนแรงอย่างสืบเนื่องถือเป็นบทเรียนสำคัญ ต่อเงื่อนไขที่ทำให้คนในสังคมเห็นด้วยกับกระบวนการสันติภาพมากกว่าการสู้รบ การตระหนักถึงประเด็นนี้มีส่วนเปลี่ยนแปลงต่อความเข้าใจปัญหา ความขัดแย้ง ความแตกต่างของผลทางวาทกรรม โดยให้เหตุผลว่า วาทกรรมในฐานะที่เป็นการวินิจฉัยทางทฤษฎี ภาคปฏิบัติ และการตัดสินใจทางด้าน สุนทรียภาพ มันมีอิสระในตัวเองและมี กฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของมัน ต่อการตั้งคำถามของกระบวนการสันติภาพ และภพมาของสังคมอุดมคติ จากผลของการเปลี่ยนแปลงของ เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า ในแต่ละวิธีการได้นำไปสู่การตั้งคำถามและตอบคำถามด้วยวิธีการอย่างไร เพื่ออะไร ใครเป็นผู้กำหนด ใครเป็นผู้ตอบ ใครเป็นผู้ได้ประโยชน์ ภายใต้การผลิต/สร้างสิ่งนั้น โดยผ่านวาทกรรมและการปฏิบัติการ

รูปแบบของงาน

นำเสนอบทวิเคราะห์ที่ขึ้นมาชุดหนึ่ง เกี่ยวกับเรื่องวัตถุเครื่องหมาย และสัญลักษณ์ ในโลกของภาพ ด้วยผลงานต่างๆ ด้วย สัญลักษณ์วิทยา (Semiology) อันหมายถึงวิธีการทางเทคนิค ซึ่งสื่อสารผ่าน สัญลักษณ์และภาพต่างๆ ผ่านกระบวนการจัดวาง (Installation) ด้วยวัตถุที่เป็นออบเจ็ค (Object) ซึ่งประกอบไปด้วย

เชิงเทียนรูปมือ หล่อเรซิน จำนวน 8 ชิ้น

เทียนปลอกกระสุนปืน จำนวน 8 ชิ้น

นกปูนปั้นสวมหมวก จำนวน 50 ชิ้น

เสื้อสนามทหารปีกอาร์มสัญลักษณ์รูปนก เป็น โครงสร้าง จำนวน 20 ชิ้น

วอลเปเปอร์ (Wallpaper) แพทเทิร์นขนนก

ซึ่งประกอบไปด้วย 2 ส่วน ใหญ่ คือ

ส่วนที่ติดกับผนัง อันประกอบไปด้วย Object จำนวน 3 ชิ้นคือ Wallpaper, เชิงเทียนรูปแขนและเทียนปลอกกระสุนปืน

ส่วนที่ติดตั้งบนระนาบพื้น อันประกอบไปด้วย Object จำนวน 2 ชิ้นคือ นกปูนปั้นสวมหมวก และเสื้อทหารลายพรางปีกอาร์มรูปนก

โดยมีขนาดกรอบคลุมพื้นที่ติดตั้งประมาณ 4.5x4.5 เมตร ทั้งนี้ทั้งนั้นอาจเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับพื้นที่ติดตั้ง

บทที่ 2

ที่มาและแนวความคิดในการสร้างสรรค์

ที่มาและแนวความคิด

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 กลุ่มคนที่คิดว่าตนฉลาด และเหนือกว่าผู้อื่น (eugenicist) นำแนวคิดของดาร์วิน ไปใช้เป็นเหตุผลข้ออ้างเพื่อกำจัดกลุ่มคนที่เห็นว่าอยู่ชนชั้นต่ำกว่า ให้หมดสิ้นไป ซึ่งเป็นการกระทำที่โหดร้ายอย่างยิ่งต่อดาร์วิน อารยชนผู้รังเกียจการกดขี่ข่มเหง แต่มีจิตใจเอื้อเฟื้อแผ่ต่อผู้ยากไร้

มีผู้คนมากมาย ที่พยายามอย่างถึงที่สุด เพื่อจะค้นหาสิ่งเล็กๆ หรือช่องโหว่ ที่ชี้ว่าทฤษฎีของดาร์วินผิดพลาด ทว่าพวกเขาทำก็ไม่สำเร็จ เพราะสิ่งที่ดาร์วินพบไม่ได้เป็นแค่เพียงทฤษฎีเท่านั้น แต่เป็นกฎพื้นฐานของธรรมชาติ

ธรรมชาติของมนุษย์ที่เป็นสากลเหมือนกันคือ “ อะไร ” คำตอบแรกก็คือ ความต้องการทางด้านปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีพ ตั้งแต่มนุษย์ชาติ ได้ก่อกำเนิดขึ้นบนโลกนี้เป็นต้นมามนุษย์เรามีหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์อย่างหนึ่ง คือ พยายามต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีงามยิ่งขึ้น อุปสรรคที่สำคัญของมนุษยชาติมี 2 อย่าง คือ

พลังการผลิตต่ำ ทำให้ไม่สามารถผลิตวัตถุปัจจัยต่างๆ มาสนองความต้องการของมนุษย์อย่างพอเพียง จนถึงกระทั่งถึงขั้นอย่างเต็มที่

ระบอบสังคมไม่ดี มีการกดขี่ขูดรีดและความชั่วร้ายต่างๆ ระบอบสังคมที่ไม่ดีไม่เพียงแต่ตัวมันเองสร้างความทุกข์โดยตรงแก่คนส่วนใหญ่ในสังคมเท่านั้น หากยังเป็นตัวการในการขัดขวางพลังขบวนการผลิตไม่ให้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ทุกยุคทุกสมัย จึงดำเนินการต่อสู้อย่างไม่ขาดสาย เพื่อพัฒนาพลังการผลิตให้สูงขึ้น เมื่อมีความต้องการของมนุษย์ที่เพิ่มขึ้น คำตอบ หนึ่งของธรรมชาติและสังคมนั้นก็คือ ความขัดแย้ง การเมือง และผลประโยชน์ ที่เกิดจากโครงสร้างของระบอบสังคมนั้นๆ ในการต่อสู้กับธรรมชาติเพื่อพลังการผลิต ในการต่อสู้กับระบอบขูดรีดทางสังคม มนุษย์จำเป็นต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ ทั้งทางธรรมชาติและสังคมเพื่อดำรงชีพของตน สืบทอดเผ่าพันธุ์และดำเนินกิจกรรมของชีวิตตน นี้เป็น “ สัจธรรม ” ในการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย

สัจธรรมคืออะไร สัจธรรมก็คือความรอบรู้ของเรา ที่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์ทางภววิสัย คือ ความคิดความเข้าใจของเราที่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงที่ดำรงอยู่ในขณะนั้น

สัจธรรมสัมพันธ์กับสัจธรรมสัมบูรณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำว่าสัมพัทธ์ หมายถึงสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างชั่วคราวและอย่างมีเงื่อนไข (มีข้อแม้)

คำว่าสัมบูรณ์ หมายถึงสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างถาวร และอย่างไม่มีเงื่อนไข (ปราศจากข้อแม้)

กระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์เราก็คือ กระบวนการเรียนรู้ สัจธรรมสัมพัทธ์ ไปสู่กระบวนการเรียนรู้สัจธรรมสัมบูรณ์ โดยความจริงแล้ว มนุษย์มีความสามารถที่จะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยไม่มีขีดจำกัด สิ่งใดที่คนในอดีตไม่รู้ คนในปัจจุบันก็สามารถที่จะเรียนรู้ได้ สิ่งใดที่คนในปัจจุบันยังไม่รู้ ในอนาคตคนเราก็ย่อมสามารถเรียนรู้ได้เช่นกัน แต่เนื่องด้วยโลกทางวัตถุนิยมเป็นสิ่งที่กว้างใหญ่ ไม่มีจำกัดทั้งทางขอบเขตและกาลเวลา ส่วนมนุษย์แต่ละคนล้วนดำรงในขอบเขตและกาลเวลาอันจำกัด จึงเป็นไปได้ที่มนุษย์เราจะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างใน ช่วงชีวิตหนึ่งของแต่ละคนได้ สิ่งที่เราเรียนรู้จึงเป็นเพียงความรู้ส่วนหนึ่งที่มีจำกัดจากสรรพสิ่งที่ไม่มีจำกัดเท่านั้น ความรู้ที่ถูกต้องที่มีจำกัดส่วนนี้ ก็คือสิ่งที่เราเรียกว่า สัจธรรมสัมพัทธ์

ความรู้หรือสัจธรรมที่มนุษย์เรามีอยู่ในทุกวันนี้ เป็นผลที่ได้จากการปฏิบัติ กับการรับรู้อย่างไม่หยุดยั้งในระยะเวลาอันยาวนานของบรรพบุรุษเรา ในทุกวันนี้แม้ว่าจะมีความรู้อันอุดมสมบูรณ์ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับสรรพสิ่งอันมากมายไม่มีจำกัดแล้ว ความรู้ของเราก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่มีจำกัดเท่านั้น นั่นหมายความว่า ความรู้ที่เราได้รับมานั้น เป็นเพียงสัจธรรมส่วนหนึ่งเท่านั้น (เมื่อเปรียบเทียบกับสัจธรรมทั้งหมด) การยอมรับในข้อนี้ ก็คือการยอมรับว่าความรู้ของมนุษย์เราสามารถที่จะพัฒนาไปได้อย่างไม่หยุดยั้ง จากการต่อสู้ทางการผลิต การต่อสู้ทางชนชั้น และการทดลองวิทยาศาสตร์ ย่อมจะทำให้มนุษย์เรานับวันเรียนรู้สัจธรรมได้มากขึ้น สมบูรณ์ยิ่งขึ้นนั่น ก็คือมนุษย์เราได้ค่อย ก้าวจากการเรียนรู้ สัจธรรมสัมพัทธ์ไปสู่การเรียนรู้สัจธรรมสัมบูรณ์

สัจธรรมสัมบูรณ์ หมายถึงความรู้ที่เป็นจริงตลอดไปไม่ว่าอยู่ในสภาพเงื่อนไขใดๆ เช่นข้อสรุปที่ว่า “ ที่ใดมีการกดขี่ ที่นั่นย่อมมีการต่อสู้ ” โดยความเป็นจริงแล้ว ในสัจธรรมสัมพัทธ์ที่เราได้เรียนรู้มานั้น ก็มีส่วนที่เป็น สัจธรรม-สัมบูรณ์อยู่ด้วย ถ้าเราเปรียบสัจธรรมสัมบูรณ์ เป็นแม่น้ำสายยาวสายหนึ่ง สัจธรรมสัมพัทธ์ก็คือน้ำแต่ละหยด ที่ประกอบขึ้นเป็นแม่น้ำสายนี้ การเพิ่มพูนความรู้ของมนุษย์เราแต่ละครั้ง ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์แต่ละยุค ล้วนเป็นการเพิ่มเติมหยดน้ำแห่งสัจธรรมสัมบูรณ์

กระบวนการพัฒนาของสัจธรรมนอกจากจะเป็นกระบวนการการที่ก้าวหน้าจากสัจธรรมสัมพัทธ์ไปสู่ สัจธรรมสัมบูรณ์ แล้วยังเป็น กระบวนการแห่งการต่อสู้ ระหว่างความถูกต้องและความผิดพลาดอีกด้วย สิ่งที่ต้องต้องยอมพัฒนาเติบโตจากการต่อสู้ กับสิ่งที่ผิดพลาด ของดี ของแท้ ย่อมจะดำรงอยู่ได้และพัฒนาเติบโตใหญ่ได้โดยการเปรียบเทียบและต่อสู้กับของเลว ของเทียม ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ย่อมพัฒนาจากการต่อสู้กับความเชื่อทางไสยศาสตร์ที่มั่งมาย ปรัชญาวัตถุนิยมวิภาษยอมพัฒนาเติบโต จากการศึกษาปรัชญาจิตนิยม ลัทธิสังคมนิยมยอมต่อสู้กับลัทธิทุนนิยม ชนชั้นผู้ถูกกดขี่ก็ยอมต่อสู้กับชนชั้นผู้กดขี่ขูดรีด เมื่อสิ่งที่ผิดพลาดอย่างหนึ่งถูกละทิ้งไป และสัจธรรมอย่างใหม่ก็ต้องต่อสู้กับสิ่งที่ผิดพลาดอย่างใหม่ต่อไป การต่อสู้เช่นนี้ก็จะไม่มีวันสิ้นสุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลจากมโนทัศน์ดังกล่าวทำให้เกิดความหวังว่าทุกฝ่ายจะเรียนรู้ประสบการณ์ความขัดแย้ง ผลกระทบจากการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา รวมทั้งข้อดีของการใช้สันติวิธีเพื่อการแก้ปัญหาที่ยั่งยืน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของ เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม

ลักษณะเศรษฐกิจที่ก้าวเข้าสู่เศรษฐกิจแบบบริโคโนมิมมวลชน ความเป็นทุนนิยมคอนปลาย (Bell, 1992)

ลักษณะการผลิตเป็นแบบหลังอุตสาหกรรม ความเป็นสังคมข่าวสารสังคมที่ประกอบขึ้นจากการจำลอง (Bogard, 1992)

ลักษณะความล้ำจริงรวมถึงรูปแบบใหม่ทางเทคโนโลยีและวัฒนธรรม เป็นยุคซึ่งสื่ออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งสามารถตัดผ่านพื้นที่ทางกายภาพเข้ามาแทนที่ชุมชนอันจะทำให้แนวคิดเรื่องสังคมจะกลายเป็นเพียงภาพลวงตา (Bogard, 1992)

สัญลักษณ์ และการเรียกร้องสันติภาพ

ออง ซาน ซูจี (Aung San Suu Kyi) สุภาพสตรีเพื่อสันติและการเรียกร้องประชาธิปไตยในพม่า

นามของ อองซาน ซูจี (Aung San Suu Kyi) ปรากฏในความรับรู้ของประชาคมโลกหลังเกิดเหตุการณ์ 8-8-88 ในประเทศพม่า เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2531 (ค.ศ. 1988) ที่นักศึกษาประชาชนพม่าหลายแสนคนลุกฮือขึ้นเรียกร้องประชาธิปไตย จากรัฐบาลเผด็จการทหารที่ปกครอง ประเทศพม่ามายาวนานถึง 26 ปี อุบัติการณ์ทางการเมืองในประเทศพม่าครั้งนั้น ทำให้ นาง อองซาน ซูจี บุตรสาวของ นายพลอองซาน วีรบุรุษเพื่อเอกราช และเอกราช ของประเทศพม่า เลือกลงขันร้ายอบิดา บนถนนการเมือง เธอทิ้งอนาคตทางวิชาการ และ ครอบครัวอันอบอุ่น ไว้เบื้องหลัง เพื่ออุทิศตนให้แก่การต่อสู้เพื่อ ประชาธิปไตย และสันติภาพ ในแผ่นดินเกิด ยืนหยัดต่อสู้กับอำนาจเผด็จการทหาร และข้อกีดกันนาประการของสาธารณชน ต่อบทบาท และความรับผิดชอบของเธอในฐานะภรรยาและมารดา อองซาน ซูจี กลับบ้านเกิด และร่วมต่อสู้เรียกร้องสันติภาพ และประชาธิปไตย เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2531 เธอไม่ได้ก้าวเท้าออกจากพม่าอีกเลยนับแต่นั้น เพราะตระหนักดีว่า หากเธอเดินทางออกไป เธอจะไม่มีวันได้ย่างเหยียบกลับสู่แผ่นดินเกิดอีกตราบที่กลุ่มเผด็จการ ทหารพม่ายังคงอำนาจปกครองแผ่นดินนี้อยู่ ซูจีเลือกที่จะสละอิสรภาพของตัวเอง เพื่อสู้เพื่อ ประชาคมโลกรู้ถึงความทุกข์ยาก และชะตากรรมของเพื่อน ร่วมชาติภายใต้การปกครอง ของระบอบเผด็จการทหารพม่า เธอเลือกใช้สันติวิธีในการต่อสู้กับอำนาจเผด็จการ เธอบอกอำนาจเผด็จการว่า “ความรักและสัจจะจะโน้มน้าวใจมหาชนได้มากกว่าการบังคับ” เธอบอกชาวพม่าว่า “ดิฉันหวังว่า ชาวพม่าจำนวนมาก จะตระหนักถึงสัจจะตามภายในที่กระตุ้นให้เราพยายามมองหา สวรรค์และเสียงอันหนักแน่นที่คอยพร่ำบอกแก่เราว่า เบื้องหลังก้อนเมฆที่เรียงรายสลบจับซ้อน ยังคงมีพระอาทิตย์ที่คอยเวลาอันเหมาะสม ที่จะโผล่พ้นออกมาให้แสงสว่างคุ้มครองแก่เรา”และเธอบอกประชาคมโลกว่า “คุกตะรางทำร้ายได้แต่ร่างกาย แต่ไม่อาจทำลายขวัญและวิญญาณลงได้”

จากบ้านเกิดสู่โลกกว้าง สร้างครอบครัวอันอบอุ่น

อองซาน ซูจี อายุ 2 ขวบ ตอนที่บิดา คือ นายพลอองซาน ที่ชาวพม่ายกย่องว่าเป็น “วีรบุรุษเพื่ออิสรภาพของประเทศพม่า” ถูกลอบสังหารเมื่อ วันที่ 19 กรกฎาคม พ.ศ. 2490 บทบาทของนายพลอองซานในการนำการต่อสู้กับญี่ปุ่น และสหราชอาณาจักรเข้ามายึดครองพม่า ทำให้สหภาพพม่าได้รับอิสรภาพเป็นรัฐเอกราชเมื่อ วันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2491 เมื่อ นายพลอองซานถูกลอบสังหาร คอว์จันจิ ภรรยา ต้องรับภาระเลี้ยงดูบุตรชายหญิง 3 คนโดยลำพัง ซูจีเป็นลูก คนเล็ก และเป็นบุตรสาวคนเดียวของครอบครัว ภายหลังบิดาเสียชีวิตไม่นาน พี่ชายคนรองของเธอประสบอุบัติเหตุ จมน้ำตายในบริเวณบ้านพัก ซูจีและพี่ชายคนโตคือ อองซาน อู เดิบโตมากับการเลี้ยงดูของมารดา ที่เข้มแข็ง และความเอื้อเอ็นดูของกัลยาณมิตรร่วมอุดมการณ์ของบิดาพ.ศ. 2503 คอว์จันจิ ได้รับการแต่งตั้งให้ไปเอกสารเป็นเอกสารที่ส่งงานไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดำรงตำแหน่งทูตพม่า ประจำประเทศอินเดีย ชูจีถูกส่ง เข้าศึกษาต่อที่โรงเรียนมัธยม และ Lady Shri Ram College ที่นิวเดลี จากนั้นไปเรียนต่อระดับปริญญาตรี สาขาเศรษฐศาสตร์ การเมือง และปรัชญา ที่ St.Hugh's College, Oxford University ระหว่างปี พ.ศ. 2507-2510 ช่วงที่ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัย ออกซฟอร์ด ชูจีได้พบกับ ไมเคิล อริส นักศึกษาสาขาวิชาอารยธรรมทิเบต ปีเดียวกันกับที่ชูจีจบ การศึกษา คอว์จิ้นจี หมควาระในตำแหน่งทูตประจำประเทศอินเดีย และย้ายกลับไปพำนัก ที่ย่างกุ้ง ชู จี แยกจากมารดาเพื่อเดินทางไปมหานครนิวยอร์ก เข้าทำงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ให้ คณะกรรมการ ที่ปรึกษา ด้านการตั้งคำถามเกี่ยวกับงบประมาณ และการจัดการของสำนักงานเลขานุการ องค์การ สหประชาชาติ ขณะนั้น อุถัน ซึ่งเป็นชาวพม่า ดำรงตำแหน่งเลขานุการของ องค์การสหประชาชาติ ระหว่าง 3 ปีของการทำงานที่นี้ ชูจีใช้เวลาช่วงเย็น และวันหยุดสุดสัปดาห์เป็น อาสาสมัครให้ โรงพยาบาล ในโครงการช่วยอ่านหนังสือ และดูแลปลอบใจผู้ป่วยยากจน เดือนมกราคม 2515 ชูจี แต่งงานกับ ไมเคิล อริส และย้ายไปอยู่กับสามี ที่ราชอาณาจักรภูฏาน ชูจีได้งาน เป็นนักวิจัยใน กระทรวงต่างประเทศของรัฐบาลภูฏาน ขณะที่ไมเคิลมีตำแหน่งเป็นหัวหน้า กรมการแปล รวมทั้งมี หน้าที่ถวายการสอน แก่สมาชิกราชวงศ์แห่งภูฏาน พ.ศ. 2516-2520 ทั้งสองย้ายกลับมาที่กรุง ลอนดอน ไมเคิลได้งานสอนวิชาหิมาลัย และทิเบตศึกษา ที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ชูจีให้กำเนิด บุตรชายคนแรก อเล็กซานเดอร์ ในปี พ.ศ. 2516 และบุตรชายคนเล็ก คิม ในปี พ.ศ. 2520 นอกจากใช้ เวลากับการเลี้ยงดูบุตรชายทั้งสองแล้ว ชูจีเริ่มทำงานเขียน และงานวิจัยเกี่ยวกับชีวประวัติของบิดา และยังช่วยงานหิมาลัยศึกษาของ ไมเคิลด้วยพ.ศ. 2528-2529 ชูจี และไมเคิลตัดสินใจแยกจากกัน ระยะเวลาหนึ่ง เพื่อแสวงหาความก้าวหน้า ทางวิชาการ ชูจีได้รับทุนทำวิจัยจาก ศูนย์เอเชียตะวันออกเฉียง ใต้ ศึกษา มหาวิทยาลัยเกียวโต ในการทำวิจัย เกี่ยวกับบทบาทของนายพลองซาน ขณะที่ไมเคิล ได้รับทุนจาก Indian Institute of Advanced Studies ที่ชิมลา (Simla) ทางภาคตะวันออกเฉียง อินเดีย ชู จีพา คิม บุตรชายคนเล็ก ไปญี่ปุ่นด้วย ส่วนไมเคิลพา อเล็กซานเดอร์ บุตรชายคนโต ไปอยู่ด้วยที่อินเดีย ปีต่อมาชูจีได้รับทุนจาก Indian Institute of Advanced Studies จึงพา คิม มาสมทบที่ชิมลา ช่วงนี้ชูจี ต้องบินกลับไปลอนดอนเพื่อดูแล มารดาที่เดินทางมารับการผ่าตัดต่อกระดูกตา พ.ศ. 2530 ชูจีและไม เคิลย้ายครอบครัวกลับมาอยู่ที่ออกซฟอร์ด ชูจีเข้าศึกษาต่อที่ London School of Oriental and African Studies ที่กรุงลอนดอน เธอกำลังทำวิทยานิพนธ์ ปริญญาเอกเกี่ยวกับวรรณคดีพม่า ก่อนที่โชคชะตา จะพลิกผันชีวิตไปสู่เส้นทางการเมือง จนกลายเป็นตำนานก้องโลก กลับบ้านเกิดสถานอุดมการณ์และ ความฝันของบิดา ปลายเดือน มีนาคม พ.ศ. 2531 องซาน ชูจี ในวัย 43 ปี เดินทางกลับบ้านเกิดที่ย่าง กุ้ง เพื่อมาพยาบาล คอว์จิ้นจี มารดาที่กำลังป่วยหนัก แม้เธอจะมี โครงการอยู่ในใจที่จะทำโครงการ เครื่องข่าย ห้องสมุดองซาน ในระหว่างที่อยู่พยาบาล แต่เนื่องจากขณะนั้นเป็นช่วงเดียวกับที่เกิดภาวะ เศรษฐกิจตกต่ำ และมีความวุ่นวายทางการเมืองในพม่ากดดันให้ นายพล เนวิน ต้องลาออกจาก ตำแหน่งประธานพรรค โครงการสังคมนิยมพม่า (The Burma Socialist Programme Party-BSPP) ที่ ยึดอำนาจการปกครองประเทศพม่ามานานถึง 26 ปี ความพลิกผันทั้งโครงการและชีวิตของเธอจึงเริ่ม เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขึ้น “ตอนที่ดิฉันเดินทางกลับมาพม่าเมื่อ พ.ศ. 2531 เพื่อมาพยาบาลคุณแม่ฉัน ดิฉันวางแผนไว้ว่า จะมารีเริ่ม ทำโครงการเครือข่ายห้องสมุดในนามของคุณพ่อด้วย เรื่องการเมืองไม่ได้อยู่ในความสนใจของดิฉันเลย แต่ประชาชนในประเทศของดิฉันกำลังเรียกร้องประชาธิปไตย และในฐานะลูกสาวของคุณพ่อ (นายพลอองซาน) ดิฉันรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่ดิฉัน ต้องเข้าร่วมด้วย”(ซูจีให้สัมภาษณ์ Edward Klein นิตยสาร Vanity Fair เดือนตุลาคม พ.ศ. 2538) ความไม่พอใจของประชาชนต่อระบอบเนวิน โดยเฉพาะการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจ นั้นสะสมต่อเนื่อง และรุนแรงมากขึ้นเมื่อมีการประกาศยกเลิกการใช้ธนบัตรมูลค่า 25 จั๊ด 35 จั๊ด และ 75 จั๊ด โดยไม่ยอมให้ มีการแลกคืน ในเดือน กันยายน พ.ศ. 2530 ซึ่งทำให้เงินร้อยละ 75 หายไปจากตลาดเงิน นักศึกษามหาวิทยาลัย อย่างกึ่งประท้วงด้วยการทำลายร้านค้าหลายแห่ง เหตุการณ์รุนแรงครั้งสำคัญปะทุขึ้นเป็นครั้งแรกในเดือน มีนาคม พ.ศ. 2531 หลังเกิดเหตุทะเลาะวิวาทระหว่างนักศึกษาในร้านน้ำชา และตำรวจจับกุมผู้ก่อเหตุ กลุ่มนักศึกษาได้รวมตัวกันประท้วง ให้ปล่อยตัวผู้ต้องหา แต่ตำรวจกลับใช้ความรุนแรง ตอบโต้ด้วยการยิงใส่กลุ่มผู้ประท้วง ทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก ทั้งยังจับกุม นักศึกษานับพันคนไปจากการชุมนุม การใช้ความรุนแรง ดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่พอใจ ในหมู่นักศึกษาประชาชน และขยายไปทั่วประเทศ มีการประท้วงในพื้นที่ต่างๆ จำนวนมาก จนเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่กดดันให้นายพลเนวิน ต้องประกาศลาออก การลาออกของนายพลเนวินใน วันที่ 23 กรกฎาคม ตามมาด้วยการชุมนุม เรียกร้องประชาธิปไตย ของนักศึกษา และประชาชนหลายแสนคนในเมืองหลวงอย่างกึ่ง และแผ่ขยายไปทั่วประเทศ ในวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2531 เป็นเหตุการณ์ ที่พลิกผันชีวิตของประชาชนพม่านับล้านรวมทั้งเส้นทางชีวิตของนางอองซาน ซูจี บุตรสาวคนเดียวของนายพลอองซาน ที่ชาวพม่ายกย่องให้เป็นวีรบุรุษของการต่อสู้เรียกร้อง อิสรภาพของประเทศพม่าแม้ภารกิจต่อมาราคาลิ้นสุดลงเมื่อคอร์วัจัน จีลินลมใน วันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ. 2531 แต่ภารกิจต่อแผ่นดิน เกิดเรียกร้องให้ซูจีเลือกที่จะต่อสู้กับระบอบเผด็จการทหารอยู่บนแผ่นดิน เหนือลุ่มน้ำอิรวดี-สาละวิน ระยะเวลาหลายสิบปีในการต่อสู้เรียกร้องสันติภาพและประชาธิปไตยให้แผ่นดินเกิดนั้น ซูจีแลกอิสรภาพของตนเองกับการเรียกร้องให้ประชาคมโลกสนใจต่อความทุกข์ยากของประชาชนพม่าภายใต้ระบอบเผด็จการทหาร การต่อสู้แบบสันติวิธี ของเธอกลายเป็น นามานุภาพที่มั่งคั่งของระบอบ เผด็จการทหารพม่ารวมทั้งรัฐบาลใน โลกเสรี ที่ให้ความสนับสนุนต่อรัฐบาลทหารพม่าซูจิกกล่าวไว้ว่า “...ประชาธิปไตยที่พวกเราเรียกร้องกันอยู่ คือ ภาวะที่ประชาชนสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ อย่างเรียบง่าย ภายใต้ระเบียบแห่งกฎหมาย ได้รับการคุ้มครองจากหน่วยงานที่มีหน้าที่ปกป้องสิทธิของเรา เป็นสิทธิที่ช่วยให้เราดำรงศักดิ์ศรีแห่งมนุษยชนเอาไว้ได้...” ซูจี เดินหน้าอย่างสงบเข้าหาปากกระบอกปืนที่ฝ่ายทหารขึ้นไกปืนเตรียมพร้อม เล็งมาที่เธอ เพื่อบังคับให้เธอ หยุดการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งออง ซาน ซูจี ปฏิเสธที่จะเดินทาง ออกนอกประเทศ ตามข้อเสนอของรัฐบาลทหาร แต่เลือกที่จะอยู่เป็นกำลังใจ และเป็นสัญลักษณ์ที่ปลุกเร้าความกล้าหาญ ของประชาชนพม่าในการต่อสู้เรียกร้อง ประชาธิปไตยในประเทศ แม้ว่าจะต้องถูกกักบริเวณให้อยู่แต่ในบ้านพักของเธอเอง ท่ามกลางการกดดันทุกรูปแบบ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของรัฐบาลเผด็จการทหาร ชูจี ยืนยันที่จะใช้สันติวิธีในการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตย ให้ประชาชนชาวพม่า เธอเรียกร้องให้มีการเจรจาระหว่างรัฐบาลทหาร กับพรรคฝ่ายค้านของเธอ และผู้นำชนชาติกลุ่มน้อยต่าง ๆ เพื่อร่วมกันกำหนดอนาคตของประเทศและประชาชน บันทึกเรื่องราวของประชาชนพม่าที่มีชีวิตขมขื่น ทุกข์ยาก ภายใต้ง้อมมือเผด็จการ ชูจีบอกเล่าสถานการณ์ ความเป็นไปในบ้านเกิด ให้โลกรู้ผ่านตัวหนังสือ เรียกร้องต่อโลกภายนอก โดยเฉพาะเพื่อนบ้านใกล้ชิด อย่างประเทศไทย ให้เมตตาเอื้ออารีต่อชีวิตของพี่น้อง ร่วมชาติของเธอ ที่ข้ามพรมแดนหนีตายจาก อำนาจเผด็จการมาพึ่งพิงผืนดินไทย วันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2531 ออง ซาน ชูจี เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองเป็นครั้งแรก โดยส่งจดหมายเปิดผนึกถึงรัฐบาล เรียกร้องให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อเตรียมการเลือกตั้ง ทั่วไปวันที่ 26 สิงหาคม ชูจี ในฐานะริดาของอดีตผู้นำเรียกร้อง เอกราชของประเทศพม่า ขึ้นกล่าวปราศรัยเป็นครั้งแรก ต่อหน้าฝูงชนประมาณ 500,000 คน ที่มาชุมนุมกันที่ เจดีย์ชเวดากอง ในย่างกุ้ง ชูจีเรียกร้องให้มี รัฐบาลประชาธิปไตย แต่ผู้นำทหารกลับจัดตั้ง สภาฟื้นฟูกฎหมายระเบียบแห่งรัฐ (The State Law and Order Restoration Council : SLORC) ขึ้นแทน และปราบปรามสังหาร และจับกุมผู้ต่อต้านอีกหลายร้อยคน วันที่ 24 กันยายน พ.ศ. 2531 ชูจี ร่วมจัดตั้ง พรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อ ประชาธิปไตยขึ้น (National League for Democracy: NLD) และได้รับเลือกให้ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการพรรค ชีวิตทางการเมือง ของชูจี เริ่มต้นอย่างเป็นทางการนับแต่นั้นเป็นต้นมา

เกียรติยศ และการจงจำ

แม้รัฐบาลเผด็จการ ไม่กล้าใช้ความเหี้ยม โหดตอบโต้การคือแห่งของชูจี แต่ได้ใช้อำนาจเผด็จการ ภายใต้อัยการศึก สั่งกักบริเวณชูจีให้อยู่แต่ในบ้านพักเป็น ครั้งแรก เวลา 3 ปี ตั้งแต่วันที่ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2532 ซึ่งต่อมาขยายเป็น 6 ปีโดยไม่มีข้อหา และได้จับกุม สมาชิกพรรคจำนวนมากไปคุมขังไว้ที่ คุกอินแสง ซึ่งรู้กันว่าเป็นสถานที่ที่ มีการปฏิบัติที่โหดร้ายทารุณ ต่อนักโทษ ชูจีอดอาหาร เพื่อประท้วง และเรียกร้องให้นำเธอไปขังร่วมกับสมาชิกพรรคคนอื่นๆ เวลานั้นอเล็กซานเดอร์ และคิมอยู่กับมารดาด้วย ไม่เคิลบินด่วนจากอังกฤษมาที่ย่างกุ้ง เพื่อเป็นกำลังใจให้ภรรยา ชูจียุติการอดอาหารประท้วงเมื่อรัฐบาลเผด็จการทหารให้สัญญาว่า จะปฏิบัติอย่างดีต่อ สมาชิกพรรคเอ็นแอลดี ที่ถูกคุมขังไว้ที่คุกอินแสง วันที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2533 แม้ว่าชูจียังคงถูกกักบริเวณอยู่ แต่พรรคเอ็นแอลดี ของเธอได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้นในการเลือกตั้งทั่วไป รัฐบาลเผด็จการทหารในนามของ “สภาฟื้นฟูกฎหมายและระเบียบแห่งรัฐ” ปฏิเสธที่จะถ่ายโอนอำนาจให้แก่ผู้ชนะ แต่ยื่นข้อเสนอ ให้ชูจียุติบทบาททางการเมือง ด้วยการเดินทางออกนอกประเทศ ไปใช้ชีวิตครอบครัวกับสามีและบุตร เมื่อชูจีปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว รัฐบาลทหาร จึงมีคำสั่งยึดเวลาการกักบริเวณเธอจาก 3 ปี เป็น 5 ปี และเพิ่มอีก 1 ปีในเวลาต่อมา วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2534 คณะกรรมการโนเบลแห่งประเทศนอร์เวย์ ประกาศชื่อ นางอองซาน ชูจี เป็นผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ ชูจีไม่มีโอกาสเดินทาง ไปรับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ด้วยตัวเอง เดือนธันวาคม อเล็กซานเดอร์ และคิมบินไปรับรางวัล แทนมารดาที่กรุงออสโล ประเทศนอร์เวย์ สองพี่น้องเดิน ถูสภาพ่ายของมารดา ขึ้นเวทีท่าม กลางเสียงปรบมือ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้อนรับอย่างกึกก้อง อเล็กซานเดอร์กล่าว กับคณะกรรมการและผู้มาร่วมในพิธีว่า “ผมรู้ว่า ถ้าแม่มีอิสรภาพและอยู่ที่นี้ในวันนี้ แม่จะขอบคุณพวกคุณพร้อมกับขอร้อง ให้พวกคุณร่วมกันสวมมนต์ ให้ทั้งผู้กดขี่ และผู้ถูกกดขี่โยนอาวุธทิ้ง และหันมาร่วมกันสร้างชาติด้วยความเมตตากรุณาและจิตวิญญาณแห่งสันติ” ซูจีประกาศใช้เงินรางวัลจำนวน 1.3 ล้านเหรียญ จัดตั้งกองทุนเพื่อสุขภาพและการศึกษา ของประชาชนพม่า ซูจีได้รับอิสรภาพ จากการถูกกักบริเวณครั้งแรก เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2538

องซาน ซูจี : หัวใจแกร่ง

กับชีวิตที่ปราศจากความกลัวแม่จะได้รับการปล่อยตัว แต่ซูจี ยังคงถูกติดตาม ความเคลื่อนไหวและไม่สามารถดำเนินกิจกรรมทางการเมืองได้อย่างอิสระ เธอถูกห้าม ไม่ให้ปราศรัยต่อหน้าฝูงชนที่มาชุมนุมอยู่หน้าบ้านของเธอเอง ครั้งใดที่เธอพยายามเดินทางออกจากบ้านพัก เพื่อไปพบปะฝูงชน เจ้าหน้าที่รัฐจะติดตามไปทุกแห่งหน พร้อมกับฝูงชนจัดตั้งจำนวนหนึ่ง ที่พยายามทำร้ายเธอ และเพื่อนร่วมคณะ ครั้งหนึ่งฝูงชนเหล่านี้ได้ใช้ก้อนหิน และวัตถุอันตรายอื่นๆ กว้างปาเข้าใส่รถของเธอจนเสียหาย ทั้ง ๆ ที่อยู่ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจซูจี ยังคงดำเนิน การต่อสู้ด้วยแนวทางสันติวิธี โดยใช้วิธีเขียนจดหมาย เขียนหนังสือ บันทึกวีดิโอเทป เพื่อส่งผ่านข้อเรียกร้องของเธอ ต่อรัฐบาลทหารพม่า ออกมาสู่ประชาคมโลกอย่างต่อเนื่อง ตราบเท่าที่สามารถทำได้ เดือน กรกฎาคม 2541 ซูจี นั่งประท้วงอยู่ในรถยนต์ ของเธอเองเป็นเวลาห้าวัน หลังจากถูกตำรวจ สกักไม่ให้รถยนต์ของเธอเดินทางออกจาก Yangon เพื่อไปพบปะกับสมาชิกพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อ ประชาธิปไตย เดือนสิงหาคม 2541 ซูจี ถูกสกัก ไม่ให้เดินทางไปพบปะ สมาชิกพรรคของเธออีกครั้งหนึ่ง ซูจี ใช้ความสงบ เผชิญหน้า กับเจ้าหน้าที่รัฐเป็นเวลาถึงหกวัน จนเสบียงอาหารที่เตรียมไปหมด เธอถูกบังคับพาตัวกลับ ที่พัก หลังจากนั้น วันที่ 24 สิงหาคม 2543 ซูจี และสมาชิกพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย ถูกตำรวจสกักไม่ให้เดินทางออกพ้นชานกรุงย่างกุ้ง เพื่อไปดำเนินกิจกรรมทางการเมือง ซูจี ยืนยันที่จะดำเนินการตามเจตนารมณ์ โดยใช้วิธีเผชิญหน้าอย่างสงบกับตำรวจอยู่ ณ จุดที่ถูกสกักเป็นเวลาถึง 9 วัน จนถึงวันที่ 2 กันยายน ตำรวจ ปรามจลาจลเกือบ 200 นาย พร้อมอาวุธครบมือ บังคับนำเธอกลับเข้าเมือง สองสัปดาห์ต่อมา ซูจี วางแผน ที่จะเดินทางออกจากเมืองย่างกุ้งอีกครั้งหนึ่ง เธอพร้อมคณะ ผู้นำพรรคฝ่ายค้านเดินทางไป ที่สถานีรถไฟ เพื่อซื้อตั๋วโดยสาร แต่รัฐบาลเผด็จการทหารได้ส่งหน่วยรักษาความปลอดภัยพิเศษ ไปควบคุมตัวเธอกลับบ้านพัก พร้อมทั้งวางกำลัง เจ้าหน้าที่ควบคุมจุดต่าง ๆ บนถนนหน้าบ้านพักของนางซูจี ไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าพบปะเยี่ยมเยียนเธอซูจี ถูกกักบริเวณโดยปราศจากข้อกล่าวหาและความผิดอีกเป็น ครั้งที่สอง เป็นเวลา 18 เดือน ตั้งแต่วันที่ 21 กันยายน พ.ศ. 2543 และได้รับอิสรภาพ จากการกักบริเวณครั้งนี้เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2545 โดยในวันที่ 8 ธันวาคม 2544 ขณะที่ผู้รักสันติภาพทั่วโลกร่วมกันเฉลิมฉลองวาระครบรอบหนึ่งร้อยปี ของรางวัลโนเบลสาขา สันติภาพ พร้อมกับฉลองวาระครบสิบปีที่ซูจี ได้รับรางวัลโนเบลสาขาสันติภาพ นางองซาน ซูจี ผู้นำพรรคสันนิบาตแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย ยังคงถูกจำกัดอิสรภาพอยู่ในประเทศ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พม่า ไม่มีโอกาสเดินทางไปร่วมพิธีเฉลิมฉลองรางวัลเกียรติยศแห่งชีวิตพร้อมกับผู้ได้รับรางวัลคนอื่น ๆ ซูจีถูกส่งกักบริเวณให้ใช้ชีวิตอยู่แต่ในบ้านพักอีกเป็น ครั้งที่ 3 ตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2546 ภายหลังเหตุการณ์ปะทะระหว่างมวลชนจัดตั้ง ของรัฐบาลกับกลุ่มผู้สนับสนุน ซูจีเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม ระหว่างที่นางซูจินเดินทางไปพบปะกับประชาชน ในเมืองเดพายิน (Depayin) ทางตอนเหนือของพม่าวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2548 ถึงวาระครบรอบวันเกิด 60 ปีของนางซูจี เธอยังคงถูกกักบริเวณไว้ในบ้านพัก ริมหะเลสาบอินยา บนถนนมหาวิทยาลัย ที่พำนักที่เป็นสัญลักษณ์ของชาวพม่า นับตั้งแต่การต่อสู้เพื่อเอกราชของนายพลอองซาน และการต่อสู้เรียกร้องประชาธิปไตย ของเธอในวันนี้ ณ วันนี้ ไม่อาจมีผู้ใดทราบได้ว่าเธอใช้ชีวิตเช่นไรภายใต้อิสรภาพที่ถูกจำกัด แต่ระยะเวลา 17 ปีที่ผ่านมา ที่ซูจีตัดสินใจแลกอิสรภาพกับการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย และสันติภาพของการอยู่ร่วมกันของผู้คน ในประเทศพม่านั้น ยืนยันถึงความเชื่อและถ้อยคำ ที่เธอเคยสื่อสารผ่านมาในจดหมายจากพม่า ที่เธอเขียนว่า“กำแพงคุกส่งผลสะท้อนต่อผู้ที่อยู่ภายนอกเช่นกัน”

ชีวิตภายใต้การจองจำ

ในระหว่างการถูกตั้งจองจำ ในบ้านพักของตัวเอง ซูจีปฏิเสธข้อเสนอทุกอย่างของรัฐบาล เฝ้าจัดการทหาร เธอขายทรัพย์สินในบ้านเพื่อเป็นทุน ในการดำรงชีวิต เหลือเพียงเปียโน และโต๊ะอาหารเท่านั้นที่เธอยังเก็บมันไว้ ซูจีเล่าให้นักข่าวฟังถึงสภาพของเธอ ภายใต้วันเวลาที่ถูกลักบริเวณครั้งแรกว่า “...ดิฉันไม่ยอมรับสิ่งใดจากทหารเลย บางครั้งดิฉันแทบไม่มีเงินพอที่จะซื้ออาหารรับประทาน ทำให้ร่างกาย ดิฉันอ่อนแอมาก ผมของดิฉันร่วง ดิฉันอ่อนแอจนไม่สามารถลุกจากเตียงได้ ทุกครั้งที่เคลื่อนไหว หัวใจดิฉันเต้นแรง แทบหายใจไม่ออก น้ำหนักของดิฉันลดลงจาก 106 ปอนด์ เหลือเพียง 90 ปอนด์ ดิฉันคิดว่าดิฉันต้องตาย จากเหตุที่หัวใจล้มเหลว ไม่ใช่เพราะอดอาหาร...” (ซูจีให้สัมภาษณ์ Edward Klein นิตยสาร Vanity Fair เดือนตุลาคม พ.ศ. 2538)รัฐบาลเผด็จการทหารไม่ห้ามการสื่อสารทางจดหมายระหว่างเธอและครอบครัว แต่เปิดอ่านจดหมายทุกฉบับที่เธอ สามิและลูกเขียนถึงกัน “พวกเขาบอกว่า นี่คือการข่มขู่อย่างยอดเยี่ยมแล้ว ที่อนุญาตให้ดิฉันเขียนจดหมายถึงลูก ๆ ของดิฉันได้ แต่ดิฉันบอกพวกเขาว่า ดิฉันไม่ต้องการรับความกรุณาใด ๆ จากพวกเขา และเลือกที่จะยุติการสื่อสารนั้น สองปีครั้งนับแต่นั้น พวกเขาได้ติดต่อขอให้สามิ และลูกชายของดิฉันมาเยี่ยมดิฉัน” (ซูจีให้สัมภาษณ์ Michele Manceaux นิตยสาร Marie Claire-Singapore Edition เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2539)

ราคาที่ต้องจ่ายบนเส้นทางการต่อสู้ : ในฐานะภรรยาและมารดา

ซูจีเขียนไว้ในหนังสือ จดหมายจากพม่าว่า “ดิฉันมิได้เป็นนักโทษการเมืองสตรีเพียงคนเดียวในประเทศพม่า ที่ผ่านมาจากจนถึงปัจจุบันยังคงมีสตรี จำนวนมาก ที่ถูกจำขัง เนื่องจากความเชื่อทางการเมืองของพวกเธอ สตรีบางท่านมีลูกเล็ก ซึ่งต้องอยู่ภายใต้การดูแลของพ่อ ผู้ซึ่งมัวแต่ห่วงกังวลกับภรรยาของตัวเอง และไม่คุ้นเคย กับการทำงานบ้านเอาเสียเลย เด็กส่วนมากยกเว้นผู้ที่ยังไม่โตพอจะรู้ความ มักจะเป็นทุกข์ กับความกดดันในระดับต่าง ๆ กัน”หลายครั้งที่ถูกถามถึงความสัมพันธ์เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของเธอและครอบครัว ซึ่งอยู่ห่างกันคนละซีกโลกนั้น ชูจิพูดถึงลูก ๆ ของเธอว่า “แน่นอน ลูกของดิฉันต้องเผชิญชีวิตโดยไม่มีแม่อยู่เคียงข้าง แต่เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในประเทศ อังกฤษ ดิฉันจึงไม่ต้องกังวล” (ชูจิให้สัมภาษณ์ Michele Mancaux นิตยสาร Marie Claire-Singapore Edition เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2539) ตั้งแต่ พ.ศ. 2539 เป็นต้นมา รัฐบาลเผด็จการทหารไม่อนุญาตให้สามี และบุตรชาย ทั้งสองของชูจิเข้าประเทศพม่า ช่วงต้นปี พ.ศ. 2542 ไมเคิลป่วยหนัก และรู้ตัวว่าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน เขายื่นขอวีซ่าเพื่อมาเยี่ยมภรรยาที่พม่าเป็นครั้งสุดท้าย แต่ถูกปฏิเสธ เพราะรัฐบาลเผด็จการทหาร ต้องการกดดันให้ชูจิออกนอกประเทศ ชูจิปฏิเสธข้อเสนอทุกอย่างของรัฐบาลเผด็จการที่พยายามโน้มน้าว ให้เธอเป็นฝ่ายเดินทาง ไปเยี่ยมสามีที่กรุงลอนดอน ท่ามกลางคำวิพากษ์วิจารณ์ของหลายฝ่าย ที่มีทัศนคติด้านลบต่อบทบาทของเธอในฐานะแม่และเมีย ไมเคิลสิ้นใจในวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2542 พร้อมกับความทรงจำครั้งสุดท้ายที่เขาได้พบภรรยาเมื่อช่วงคริสต์มาสของปี พ.ศ. 2538 ไมเคิล บันทึกความทรงจำแห่งช่วงวันที่เปี่ยมสุขระหว่างเขาและภรรยาไว้ในคำนำหนังสือ อิสราภาพจาก ความกลัว (Freedom from Fear) ที่ชูจิเป็นผู้เขียนว่า “วันเวลาที่เรได้อยู่ร่วมกันตามลำพังครั้งสุดท้าย ปลีกตัวจากโลกโดยสิ้นเชิงนั้น คือ ความทรงจำที่เป็นสุข ที่สุดของผม ในระหว่างหลายปีของชีวิตแต่งงานของเรา มันเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่น่าอัศจรรย์ ชูตั้งกฎเกณฑ์ ที่เข้มงวดสำหรับกิจกรรม การเรียน และเล่นเปียโนของเธอ ซึ่งผมมักจะขัดจังหวะเธออยู่เสมอ เธอกำลังศึกษาพุทธธรรมต่าง ๆ ผมประดิษฐ์ของขวัญคริสต์มาสในแต่ละวันเพื่อนำมาแจกจ่าย เราใช้เวลาทั้งหมดในช่วงนี้ สนทนากันเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ มากมาย ผมไม่ได้คาดคิดเลยว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะได้อยู่ร่วมกันสำหรับอนาคตที่มองเห็นอยู่เบื้องหน้า” ไมเคิลบอกเพื่อนๆ ของเขาเสมอว่า ขณะที่การต่อสู้ของชูจิเป็นที่รับรู้ และชื่นชมของคนทั่วโลก เขาคือคนที่รัก และเข้าใจเธอมากที่สุด เขาเขียนไว้ในคำนำหนังสือ อิสราภาพจากความกลัวว่า “เมื่อไม่นานนี้ ผมกลับมาอ่านจดหมาย 187 ฉบับที่เธอส่งจากนิวยอร์กมาถึงผมที่ภูฐานในช่วง 8 เดือน ก่อน ที่เราจะแต่งงานกันที่ลอนดอนในเดือนมกราคม พ.ศ.2515... เธอเฝ้าเตือนผมว่า วันหนึ่งเธอจะต้องกลับไปพม่า ซึ่งเธอต้องการการสนับสนุนของผม ในเวลานั้น เธอไม่ได้ต่อรองแต่เป็นการขอร้อง...” ขณะที่ชูจิพูดถึงความสัมพันธ์ของเธอกับสามีว่า “เราไม่เคยก้าวล่วงความเชื่อและสิ่งที่เป็นความสำคัญของแต่ละฝ่าย ตัวอย่างเช่น สามีของดิฉัน เป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับ ตะวันออกและทิเบต ดิฉันไม่เคยพยายามหยุดยั้งเขาจากการทำในสิ่งที่มีความสนใจของเขา แม้ว่าบางครั้งดิฉันเหนื่อยล้าเหลือเกินกับการติดตามเขาไปรอบ ๆ หิมาลัย ดิฉันช่วยเขาทำในสิ่งที่สามารถทำได้ และดิฉันคิดว่าเขามีทัศนคติเช่นเดียวกับดิฉัน” (ชูจิให้สัมภาษณ์ Michele Mancaux นิตยสาร Marie Claire-Singapore Edition เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2539 เมื่อถูกถามถึงทางเลือกของผู้หญิงระหว่างชีวิตที่อุทิศเพื่อสาธารณะ กับชีวิตส่วนตัวกับครอบครัว ชูจิตอบว่า “ดิฉันคิดว่า ประเด็นนี้ที่กำหนดกฎเกณฑ์ไว้เสมอสำหรับบทบาทของผู้ชาย ที่กำหนดให้ผู้ชายมีเสรีภาพมากกว่า ในการทำงานเพื่อสาธารณชน และผู้หญิงถูกคาดหวังให้ทำทั้งสองหน้าที่ ในกรณีของดิฉัน เนื่องจากว่า ดิฉัน มีชีวิตอยู่ห่างไกลจากครอบครัว ดังนั้นดิฉันจึงไม่มีชีวิตส่วนตัว” (ชูจิให้สัมภาษณ์ Michele Mancaux นิตยสาร Marie Claire-Singapore Edition เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2539)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Manceaux นิตยสาร Marie Claire-Singapore Edition เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2539) “ดิฉันหวังว่า ชาวพม่าเป็นจำนวนมากจะตระหนักถึงสัญลักษณ์ภายใน ที่กระตุ้นให้เราพยายาม มองหาสวรรค์ และเสียงอันหนักแน่นที่คอยพร่ำบอกแก่เราว่า เบื้องหลังก้อนเมฆที่เรียงราย สลับซับซ้อนยังคงมี พระอาทิตย์ที่คอยเวลาอันเหมาะสม ที่จะโผล่พื้นออกมาให้แสงสว่าง และความอบอุ่นคุ้มครองแก่เรา”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เช เกอวาร (Ernesto Che Guevara) นักปฏิวัติผู้ยิ่งใหญ่แห่งละตินอเมริกา

เกิดเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม ปี 1928 (ข้อมูลหลายแห่งบอกว่า เขาเกิดในเดือนมิถุนายน แต่จริง ๆ แล้วมารดาของเขา ต้องการปกปิดว่าเธอตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน สามเดือน จึงให้แพทย์ลงในใบเกิดว่าคลอดเดือนมิถุนายน เพราะการคลอดก่อนกำหนดเจ็ดเดือน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้) ที่เมือง โรซาริโอ (Rosario) อำเภอเล็ก ๆ ของกรุงบัวโนส ไอเรส (Buenos Aires) ประเทศอาร์เจนตินา ครอบครัวของเขาเป็นชนชั้นกลาง เขาเป็นบุตรของ Ernesto Guevara Lynch และ Celia de la Serna Llosa มีพี่น้องทั้งหมด 5 คน และ Ernesto เป็นพี่ชายคนโต บิดาเป็นนักธุรกิจที่มีปัญหาเรื่องการเงินอยู่เสมอ แต่ก็สามารถประคับประคองครอบครัวให้มีความสุขตลอดมาในวัยเด็ก Ernesto เกิดและโตอยู่ท่ามกลางเรื่องราวความแตกต่างของชนชั้นทางสังคมมาตลอด สายเลือดแห่งความเป็นนักสังคม และการมีบุคลิกที่เป็นเสน่ห์ดึงดูดให้คนยอมรับภาวะการเป็นผู้นำของเขา ก็ได้รับการถ่ายทอดมาจากบิดามารดานั่นเอง หนูน้อย Ernesto เริ่มเป็น โรคหอบหืด (Asthma) ตอนอายุได้เพียงสองขวบเท่านั้น และโรคนี้อีกกลายเป็นโรคประจำตัว ของเขาไปตลอดชีวิต โรคหอบหืด เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของ Ernesto ในเวลาต่อมา เนื่องจาก เมื่อโตขึ้น เขาตั้งใจว่าจะเรียนวิชาแพทย์เพื่อหาทางรักษามันให้หายให้ได้ปี 1947 Ernesto เข้าเรียนคณะแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัย Universidad Nacional de Cordoba โดยเน้นวิชาการด้านผิวหนัง (Lepraiciden (โรคเรื้อน)) ครอบครัวของเขาตัดสินใจย้ายบ้านไปอยู่ที่เมือง Alta Gracia ซึ่งอยู่ใกล้กับเมือง Cordoba เมืองที่เขาเรียนอยู่ ทั้งนี้เพราะที่เมืองนี้ มีอากาศที่เหมาะสมและดีต่อสุขภาพของ Ernesto ในช่วงของการเรียนมหาวิทยาลัย Ernesto พยายามเล่นกีฬาหลายชนิด ไม่ว่าจะเป็น ลักบี้ เบสบอล ปีนเขา และอื่น ๆ โดยหวังเอาชนะ โรคหอบหืด แต่ก็ยังไม่สำเร็จ ครั้งหนึ่งในช่วงปี 1951 เขาตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวระยะยาวร่วมกับเพื่อนชื่อ อัลแบร์โต กรานาโด (Alberto Granado) ไปทั่วอเมริกาใต้ ด้วยรถมอเตอร์ไซด์ บันทึกการเดินทางของเขา ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ เมื่อปี 2005 คือ " The Motorcycle Diaries " การเดินทางครั้งนั้น นอกจากทำให้เขาโด่งดังไปทั่วแล้ว ยังเป็นการเดินทางที่มีผลต่อแนวคิดครั้งยิ่งใหญ่ และเป็นแรงผลักดันให้เขากลายเป็นนักปฏิวัติ ผู้ตั้งใจอุทิศชีวิต และเลือดเนื้อเพื่อคนชั้นล่างของสังคม ในเวลาต่อมาด้วย ในช่วงที่เดินทางผ่านประเทศโบลิเวีย, ชิลี, เวเนซุเอลา รวมทั้งการทำงานเป็นแพทย์อาสาในระยะเวลาสั้น ๆ ที่เปรู ทำให้ Ernesto ได้เห็นภาพความยากจน ของชาวบ้าน ที่โดนกดขี่ข่มเหงจากบรรดานักการเมืองและนักธุรกิจ ท่ามกลางเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่กำลังไหลบ่าเข้าท่วมประเทศเหล่านี้ Ernesto เริ่มหันมาสนใจการเมืองในอเมริกาได้อย่างจริงจัง และ แนวคิดที่มีอิทธิพลต่อเขาอย่างยิ่ง ก็คือ มาร์กซิสต์ (Marxismus) อย่างไรก็ตาม จริง ๆ แล้ว แนวคิดมาร์กซิสต์นี้ Ernesto เคยศึกษามาก่อนหน้าที่เขาจะท่องเที่ยวแล้ว ด้วยเขาเป็นคนชอบอ่านหนังสือ รวมทั้งสนใจศึกษาปรัชญา การเมืองการปกครองมาแต่สมัยเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเมืองการปกครองของประเทศอาร์เจนตินา บ้านเกิดของเขาเอง ภายใต้การนำของผู้นำที่เขาเกลียด Juan Domingo Peron เพราะคอยกดขี่ประชาชน อยู่เสมอ ภาพการเอกลาเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถูกกดขี่ข่มเหงของประชาชนในอเมริกาใต้ที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป กลายเป็นสิ่งบ่มเพาะจิตสำนึก จนทำให้ Ernesto ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ ว่า เขาจะพยายามทำทุกอย่างเพื่อปลดปล่อยสภาพแบบนั้น ให้กับประชาชนชาวอเมริกาใต้ และเขาเริ่มคิดได้ว่า การทำงานเป็นแพทย์แต่เพียงอย่างเดียวคงไม่สามารถเปลี่ยนแปลง หรือผลักดันให้เกิดภาพที่เขาอยากเห็นเหล่านั้นได้ ดังนั้น ปี 1953 หลังเรียนจบที่คณะแพทย์ ในขณะที่ Granada เพื่อเก่าที่เคยเดินทางด้วยกัน ย้ายไปทำงานที่เวเนซุเอลา Ernesto กลับเดินทางไปประเทศกัวเตมาลา เพื่อขอเข้าร่วมกับคณะรัฐประหาร ที่ต่อต้าน Jacobo Arbenz Guzmán ในการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ ที่ได้รับการสนับสนุนจากประเทศสหรัฐอเมริกา และที่นี้เองที่เขาพบรักกับ Hilda Gadea Acosta หญิงชาวเปรูที่ลี้ภัยการเมือง แม้จะเป็นเพียงแพทย์ในกลุ่ม แต่ด้วยประสบการณ์และความทรงจำในกัวเตมาลา ผลักดันให้ Ernesto เดินทางต่อไปยังประเทศเม็กซิโก และได้แต่งงานกับ Hilda ที่นั่น และในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 1956 เขาก็ได้ลูกสาวคนแรกชื่อ Hildita เม็กซิโก คือสถานที่สำคัญในการพลิกชีวิตของเขาอีกครั้ง เมื่อ Ernesto ได้พบกับ ฟิเดล คาสโตร (Fidel Castro) นักปฏิวัติหนุ่มชาวคิวบา (ผู้นำประเทศคิวบาคนปัจจุบัน) เป็นครั้งแรกในช่วงเดือนกรกฎาคมของปี 1955 ซึ่งในขณะนั้น ฟิเดล คาสโตร ซึ่งเป็นผู้นำกลุ่ม Moncadistas เดินทางไปเม็กซิโกเพื่อลี้ภัยทางการเมือง ภายหลังจากที่เขาพึ่งพ้นโทษ ในข้อหาหัวหน้ากบฏจากปฏิบัติการ เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 1953 เพื่อโค่นล้มอำนาจประธานาธิบดีบาติस्ता รัฐบาลผู้กุมอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดและกดขี่ชาวคิวบาอย่างแสนสาหัส คาสโตร เริ่ม รวบรวมสมัครพรรคพวกใหม่ รวมทั้งแอบฝึกกองกำลังติดอาวุธกับเพื่อนที่ลี้ภัยทางการเมืองชาวคิวบา ที่เคยร่วมปฏิบัติการวันที่ 26 กรกฎาคม (M-26-7) มาด้วยกัน เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการกลับไปปฏิวัติ นำประชาธิปไตยสู่ประเทศคิวบาอีกครั้ง โดยคาสโตรจะเน้นการรบบแบบสงครามกองโจรเป็นหลัก Ernesto มีโอกาสได้เข้าร่วมปฏิบัติการในครั้งนี้ด้วย โดยในการร่วมกับกลุ่มครั้งแรก Ernesto ทำหน้าที่เป็นหน่วยแพทย์ โดยมีชื่อสมาชิกว่า Che (ภาษาอาร์เจนตินา เป็นคำเรียกเพื่อนสนิท หรือเพื่อนตาย หรือ อาจใช้เป็นคำทักทายกัน ทำนองเดียวกับ Hey ก็ได้) โดยเหตุที่ Ernesto ได้รับชื่อ Che นี้ ก็เพราะตัวเขาเอง มักทักทายเพื่อน ๆ ในกลุ่มว่า Hey เสมอ ๆ วันที่ 25 พฤศจิกายน 1956 กลุ่มคณะปฏิวัติรวมทั้งสิ้น 82 คน ออกเดินทางด้วยเรือยนต์ขนาดเล็ก ชื่อ Granma จากเมือง Tuxpan ประเทศเม็กซิโกมุ่งหน้าสู่ประเทศคิวบา แต่เนื่องจกวันเดินทางเป็นคืนเดือนมืด และต้องแรมเรืออยู่ในทะเลราวเจ็ดคืน จึงขึ้นฝั่งที่คิวบาได้เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 1956 การเดินทางครั้งนั้นคณะปฏิวัติต้องประสบกับคลื่นลมแรง จนลูกเรือหลายคนเมาคลื่นรวมทั้งทำให้ขึ้นฝั่งผิดเป้าหมายที่วางแผนกันไว้ เป็นผลทำให้กองกำลังปฏิวัติถูกโจมตีโดยกองทัพของประธานาธิบดีบาติस्ता จนแตกพ่ายที่เทือกเขาในเขตเมือง Sierra Maestra เหลือกำลังพลเพียง 12 คน เท่านั้น และหนึ่งในนั้นก็คือ Che Guevara และด้วยวิธีปฏิบัติการแบบกองโจรของคาสโตรนั่นเอง ที่ทำให้ Che ต้องปรับเปลี่ยนตำแหน่งของเขาอย่างรวดเร็ว จากการทำหน้าที่เป็นเพียงหน่วยแพทย์ ก็ค่อย ๆ กลายเป็นนักรบที่ต้องจับอาวุธขึ้นต่อสู้โดยตรง และด้วยการปฏิบัติการที่เด็ดขาดแน่วแน่ รวมทั้งไหวพริบปฏิพานที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ทำให้ Che กลายเป็นทหารที่มีความสำคัญต่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กลุ่มในไม่ช้า หลังจากหน้าที่ของกองกำลังแรก (Comandante en Jefe) ซึ่งเป็นกองเริ่มต้นภายใต้การบังคับบัญชาของ ฟิเดล คาสโตร ลึกลงในราวปลายปี 1956 เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 1957 Che ก็ได้ยกฐานะ ขึ้นทำหน้าที่เป็นผู้บังคับกองกำลังทหาร ปฏิวัติช่วงที่สอง (Comandante der Rebellenarmee) ซึ่งเป็นหนึ่งจากที่มีทั้งหมด 9 ช่วงในการปฏิวัติครั้งนั้น นอกจากนั้นเขายังได้รับความไว้วางใจให้เป็นผู้บัญชาการของกลุ่ม II Kolonne อีกด้วย นักรบกองโจร คือ คนที่เสมือนผู้นำทาง เขาจะต้องช่วยคนจนเสมอ เขาจะต้องมีความรู้พิเศษทางเทคนิค มีวัฒนธรรมและศีลธรรมสูง มีความอดทนยิ่งต่อความทุกข์ทรมาน และความยากลำบาก และมีความสำคัญทางการเมืองสูงด้วย Che (Guevara) ผู้เชื่อมั่นในวิธีการต่อสู้ด้วยสงครามกองโจรหลังจากกลุ่มของเขา ต่อสู้แบบกองโจรได้ราวสองปี แม้จะต้องแตกพ่ายในช่วงแรก แต่ในที่สุดวันที่ 1 มกราคม 1959 ที่เมือง Santa Clara (ซานตาครูส) กองกำลังก็สามารถเข้ายึดอำนาจจากประธานาธิบดีบาติस्ताได้อย่างเบ็ดเสร็จ แต่ประธานาธิบดีบาติस्ता สามารถหลบหนีออกจากคิวบาไปได้ทัน ก่อนหน้าที่จะยึดอำนาจ ได้สำเร็จ กลุ่มของคาสโตร มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่ม นายทุนอเมริกัน ผู้คาดหวังว่าจะมีโอกาสได้เข้ามาครอบงำในคิวบา โดยอาศัยชัยชนะของคาสโตร แต่คาสโตรเองก็ขอรับการสนับสนุนการปฏิวัติจากสหภาพโซเวียตด้วยในเวลาเดียวกัน และหลังจากการปฏิวัติสำเร็จลง คาสโตร เลิกที่ยืนอยู่ตรงกันข้ามกับสหรัฐอเมริกา ซึ่ง นั่นหมายถึง เขาเลือกอยู่ข้างค่ายคอมมิวนิสต์ Che ได้รับสัตยาธิสัญญา ในปี 1959 ทั้งนี้เพื่อเป็นการขอบคุณเขา ในฐานะเป็นผู้ร่วมโค่นล้มบาติस्ताลงได้ และนอกจาก ฟิเดล คาสโตร, หลุยส์ คาสโตร, คามิโล คินฟูโก แล้ว Che ก็มีตำแหน่งสำคัญในรัฐบาลใหม่แห่งคิวบาคด้วย โดยมีเป้าหมายเพื่อร่วมกันดำเนินการปฏิรูปประเทศ ในส่วนสำคัญ ๆ อย่างเร่งด่วน อย่างไม่รู้แก่ตาม ในรัฐบาลสังคมนิยมชุดนี้ แนวทางคอมมิวนิสต์ยังคงมีอิทธิพล ต่อแนวคิดของ Che เสมอ และดูเหมือนจะเข้มแข็งมากกว่า แนวปฏิบัตินิยม และการเมืองนิยม ของคาสโตร จุดสูงสุดทางตำแหน่งทางการเมืองของ Che คือ ช่วงที่เขาดำรงตำแหน่งเป็น ที่ปรึกษาเศรษฐกิจ และเป็นผู้อำนวยการ ธนาคารแห่งชาติของคิวบา ราวต้นปี 1960 รวมทั้งช่วงสั้น ๆ ของการเป็นรัฐมนตรีกระทรวงอุตสาหกรรมใน ปี 1961 ด้วย นอกจากงานทางด้านการเงิน การคลังแล้ว Che ยังได้รับมอบหมายงานที่เกี่ยวกับ นโยบาย การปฏิรูปที่ดินในคิวบา โดยเขาเป็นผู้ผลักดัน และดำเนินการตามเป้าหมาย แรกสุดของกลุ่ม ซึ่งตั้งเป้าจะทำให้ได้ภายหลังการปฏิวัติสำเร็จ ก็คือยึดที่ดิน ของนักธุรกิจทั้งหลายมาแปลงให้เป็นทรัพย์สินสาธารณะ แล้วแจกจ่าย ให้กับประชาชนชาวคิวบาโดยทั่วหน้ากันเมื่อเห็นว่า รัฐบาลของคาสโตร ประกาศยึดที่ดินจากนายทุน มาแจกจ่ายให้กับประชาชน โดยให้ผลตอบแทนนายทุนเพียงเล็กน้อย ฝ่ายข่าวกรอง นอกประเทศของสหรัฐ ก็ตัดสินใจเข้ามาบีบบบาท ในการแทรกแซงการเมืองประเทศคิวบาทันที ด้วยการหันไปหนุน บาติस्ता ผู้สูญเสียอำนาจ ให้กลับมาช่วงชิงอำนาจคืนอีกครั้ง แต่ก็ทำไม่สำเร็จ ฝ่ายอำนาจเก่า พ่ายแพ้ในการปะทะอย่างราบคาบ ในช่วงเวลาที่เป็นผู้อำนวยการธนาคาร แห่งชาตินั้น Che กำหนดนโยบายที่ชัดเจนในเรื่อง เศรษฐศาสตร์การเมือง และกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจ โดยอาศัยและชูแนวทาง เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

“ คุณธรรมจริยธรรม ” เป็นพื้นฐานเท่านั้น เขาพยายามเรียกร้องให้ คิวบา เลิกพึ่งพาความช่วยเหลือ จากประเทศสหรัฐอเมริกา ในทุก ๆ ด้าน แล้วหันไปขอความช่วยเหลือ จากค่ายสหภาพโซเวียตแทน รวมทั้งให้ทุก ๆ คนใช้ชีวิตอย่างไม่ฟุ่มเฟือย สิ้นเปลือง Che เรียก โปรเจกต์ชิ้นนี้ของเขาว่า “ New Man” แม้แนวคิดดังกล่าว จะถูกโต้แย้งอย่างมาก แต่ยังคงได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากเท่าไร ก็ยังเป็นแรงผลักดันให้ Che พยายามปฏิบัติตนให้เห็นเป็นตัวอย่างว่า สิ่งที่เขาคิดเป็นเรื่องที่ทำได้จริงๆ ไม่ใช่แค่เรื่องเพ้อฝัน วันที่ 22 พฤษภาคม 1965 Che แยกทางกับ Hilda ซึ่งอยู่ที่เม็กซิโก แล้วแต่งงานใหม่ เมื่อ วันที่ 2 มิถุนายน 1965 กับหญิงชื่อกิวบา Aleida March ซึ่งทำงานเป็นหน่วยส่งเอกสาร ให้กับคณะปฏิวัติ ซึ่งได้รู้จักกันในระหว่างการสู้รบที่คิวบา ภายหลังจากการรับ ตำแหน่งสำคัญ ๆ เหล่านั้น Che ทำงานแบบหามรุ่งหามค่ำ เขาวางแผน ศึกษา เรียนรู้ ทั้งวันทั้งคืนเท่าที่จะทำได้ แม้เขาจะมีบุตรกับ Aleida 4 คน แต่ลูก ๆ ของเขาได้เจอเขาน้อยมาก เพราะเขาทำงานวันละ 18 ชั่วโมง Che ทำงานด้วยความสนใจของเขาเอง เขาปฏิเสธที่จะรับเงิน หรือผลประโยชน์ตอบแทนอื่น ๆ อันเนื่องมาจากการมีตำแหน่งนั้น ๆ ทั้งสำหรับตัวเองและครอบครัว ครั้งใดที่ Aleida จำเป็นต้องใช้รถประจำตำแหน่ง Che จะจ่ายเงินค่าน้ำมันรถเอง เป้าหมายแห่งความพยายามในการดำรงชีวิตเหล่านี้ของ Che ก็คือ เขาอยากให้ใคร ๆ ได้เห็นภาพของวิถีคิดและการปฏิบัติตัว (New Man) โดย Che ยินดีที่จะเริ่มทำเป็นตัวอย่างให้เห็นก่อน และด้วยการทำงานหนัก และการดำเนินการตามแผนเศรษฐกิจอย่างเคร่งครัดของ Che ในช่วงนั่นเอง ที่ช่วยทำให้เศรษฐกิจที่เคยล้มเหลวของคิวบากระเตื้องขึ้น รวมทั้งช่วยหยุดความขาดแคลนทั้งหลายที่เกิดขึ้นได้จนถึงทุกวันนี้

1961 Che ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม 1962 เขาเปิดเจรจาสันติภาพกับสหภาพโซเวียต (Union der Sozialistischen Sowjetrepubliken หรือ UdSSR) เกี่ยวกับการขอความช่วยเหลือด้านอาวุธ และด้านอื่น ๆ อย่างจริงจัง ภายหลังจากที่อเมริกาเริ่มไม่พอใจที่คิวบากระทำต่อนักธุรกิจอเมริกัน แล้วหันไปเข้ากับสหภาพโซเวียตแทนอเมริกาเพิ่มแรงกดดันทางการทหารกับคิวบามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ชายฝั่งเมือง Havana เรือสัญชาติฝรั่งเศส (La Coubre) ถูกรอบวางระเบิด ในปี 1961 เป็นผลให้คนบนเรือตายไป 75 คน และอีก 200 คนได้รับบาดเจ็บ และรัฐบาลคิวบาตีตราว่า CIA เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการวางระเบิดครั้งนั้น การยื่นไว้ว่าล้วยต่อผู้เสียชีวิตในครั้งนั้นเอง ที่ภาพของ Che ถูกบันทึกไว้ โดยช่างภาพชื่อ Alberto Diaz Korda แล้วถูกตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายของวันที่ 5 มีนาคม 1960 ในภาพซึ่งแสดงให้เห็นดวงตาที่ฉายแววแห่งความเศร้า ปนความโกรธ และความมุ่งมั่นคือฝันของ Che ทำให้ภาพนั้นกลายเป็นภาพที่โด่งดังที่สุด ในบรรดาภาพถ่ายทั้งหลายของเขา เพราะเป็นเหมือนภาพสัญลักษณ์ของนักต่อสู้ และการปฏิวัติที่แน่วแน่ และยิ่งใหญ่ 1964-65 Che เดินทางไปในหลายประเทศ เพื่อเจรจาเรื่องต่าง ๆ อาทิ ประเทศในทวีปเอเชีย สิงคโปร์ จีน หรือแม้แต่การเข้าประชุมกับองค์การสหประชาชาติ UN เพื่อประกาศความไม่สนใจ หรือไม่ต้องการพึ่งพาเศรษฐกิจจากประเทศสหรัฐอเมริกาอีกต่อไป อันเป็นการกล่าวคำปราศรัยที่โด่งดังที่สุดอีกครั้งหนึ่งของ Che อย่างไรก็ตาม เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในเดือนตุลาคม ปี ๑๙๖๕ คาสโต ได้รับจดหมายลาออกจาก Che มีความสำคัญว่า เขาขอสละตำแหน่งทางการเมืองทั้งหมด รวมทั้งสัญชาติคิวบาคด้วย เพื่อที่เขาจะได้กลับไปต่อสู้กับลัทธิจักรวรรดินิยม อีกครั้ง ผมไม่ได้ทิ้งสมบัติอะไรไว้ให้ภรรยา และลูกๆ ของผม แต่ผมไม่ได้รู้สึกเสียใจเลย กลับรู้สึกมีความสุขเสียอีก ที่มันเป็นไปอย่างนี้ (จดหมายลา ถึงคาสโตร) ครั้งนั้นเองที่แสดงให้เห็นว่า แม้ Che Cuevara จะได้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในประเทศคิวบา และเป็นบุคคลสำคัญอันเป็นที่รู้จักไปทั่วโลกแล้ว ก็ตาม แต่ด้วยวิญญูณแห่งการปฏิวัติที่ไม่เคยมอดไหม้ ประกอบกับความตั้งใจแน่วแน่ของเขา ที่จะช่วยประชาชนชาวอเมริกาใต้ให้หลุดพ้นจากการถูกกดขี่ข่มเหง โดยไม่เคยคิดแบ่งแยกเชื้อชาติหรือสัญชาติ ขสฐาบรรดาศักดิ์ และทรัพย์สินสมบัติทั้งหลาย ก็ไม่อาจทำลายแนวคิดเหล่านั้นลงได้ อย่างไรก็ตาม เคย มีผู้กล่าวว่า หนึ่งในหลาย ๆ เหตุผลที่ Che ตัดสินใจกลับไปเข้าป่า แล้วปฏิวัติอีกครั้ง ทั้งที่อยู่อย่างเข้าวัยกลางคน แถมยังมีโรคหืดหอบประจำตัวด้วย ก็คือ ความไม่สมหวังในการสร้างคิวบา Che จึงชิงความเห็นแก่ตัว และการให้ความช่วยเหลืออย่างเสียไม่ได้ที่โซเวียต และประเทศยุโรปตะวันออกในยุคครุสชอฟ มอบให้แก่ประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลาย Che จึงตัดสินใจลาออกจากราชการเป็นนักบริหาร และนักการทูตของคิวบา ซึ่งตัวเขาเป็นมาหลายปีถึงไปแบบไม่ไยดี แล้วหันกลับไปหาความจริงใจในป่า แล้วมุ่งทำงานปฏิวัติอย่างไม่หยุดหย่อน ในประเทศอื่น ๆ ที่ยังคงอยู่ภายใต้ ลัทธิจักรวรรดินิยม โดยเขาเตรียมพร้อมที่จะใช้ชีวิต และความรู้สึกเยี่ยมมนุษย์ที่ยากจนที่สุดอีกครั้ง

Che พร้อมเพื่อน ๆ อีกจำนวนหนึ่งเข้าร่วมสงครามปฏิวัติที่ คองโก ในทวีปแอฟริกา ในปี 1965 แต่ก็ล้มเหลว จากนั้นปี 1966 เขาเดินทางเข้าไปยังประเทศโบลิเวีย เพื่อร่วมกับกลุ่มกบฏโบลิเวีย ทำสงครามปฏิวัติโค่นล้มรัฐบาลเผด็จการ โบลิเวียในสมัยนั้น กลุ่มนักรบของ Che ราว 44 คน พยายามนำยุทธวิธีการแบบกองโจร ที่ใช้ได้ผลมาแล้วสมัยสู้รบกับคาสโตรครั้งปฏิวัติคิวบา มาใช้อย่างเต็มที่ แต่ด้วยความแตกต่างกันทาง ด้านลักษณะภูมิประเทศ อีกทั้งแนวคิดพื้นฐานของชาวโบลิเวีย ที่แตกต่างไปจากชาวคิวบา ทำให้วิธีการของเขาใช้ไม่ค่อยได้ผล แม้ในด้านหนึ่ง ชาวบ้านโบลิเวียจะเห็นด้วย และชื่นชมกลุ่มของเขา แต่ก็มีชาวบ้านอีกจำนวนไม่น้อยที่พร้อมจะหักหลังกลุ่มของพวกเขา เช่นกันกองกำลังปฏิวัติของ Che โคนดีแตกกระจาย หัวหน้ากลุ่มที่แตกไปถูกฆ่าตายตั้งแต่ปลายเดือนสิงหาคม 1967 ส่วน Che และพวกที่เหลืออีกเพียง 14 คน โคนยิงบาดเจ็บ และถูกจับได้ในเดือนตุลาคม 1967 โดยกองกำลังทหารของรัฐบาลโบลิเวีย ซึ่งได้รับการสนับสนุนจาก CIA ของสหรัฐอเมริกา ที่ La Higuera อันเป็นเขตพื้นที่เล็ก ๆ ในเทือกเขา Cordillera ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกของโบลิเวีย Che ถูกจองจำไว้ที่ La Higuera โดยมีเจ้าหน้าที่ของ CIA โดยมี Felix Rodríguez ผู้ลี้ภัยชาวคิวบา ทำหน้าที่สอบปากคำ Che ในฐานะเชลยศึก และโดยไม่มีการพิพากษาใด ๆ ทั้งสิ้นในชั้นศาล Che ถูกสังหารด้วยการยิงเป้า เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 1967 เวลา 13.10 น. จบชีวิตนักปฏิวัติที่มุ่งมั่นด้วยวัยเพียง 39 ปีภายหลังการถูกฆาตกรรม ร่างของ Che ถูกทำให้ไร้ร่องรอย มือทั้งสองข้างของเขา ถูกตัดทิ้งเพื่อปิดช่องทางในการพิสูจน์ตัวตน ร่างของ Che ถูกนำไปฝังในสถานที่ลับแห่งหนึ่ง ซึ่งห่างจากเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากเมือง Vallegrande ราว 30 กิโลเมตร (เมืองเล็ก ๆ ในโบลิเวีย ห่างจากซานตาครูซประเทศคิวบา ราว 125 กิโลเมตร) แต่ในที่สุด โครงกระดูกของ Che ก็ถูกค้นพบเมื่อปี 1997 โดยนักวิทยาศาสตร์ใน โบลิเวียเป็นผู้พิสูจน์ ว่าโครงกระดูกนั้นเป็นของ Che Guevara จริง ๆ โครงกระดูกของเขา ถูกส่งกลับไปยัง เมืองซานตาครูซ ประเทศคิวบา สถานที่ที่เขาเคยเป็นวีรบุรุษ ผู้ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับ ประธานาธิบดี ฟิเดล คาสโตร เมื่อปี ๑๙๕๘ เพื่อลี้ภัยจากกบฏของบาติस्ता คิวบาเก็บโครงกระดูก ของ Che ไว้ที่ Mausoleum หลุมฝังศพอันทรงเกียรติในซานตาครูซ และที่นั่นเอง (รวมทั้งอีกหลาย ๆ แห่งทั่วประเทศคิวบา) ชาวคิวบาได้สร้างอนุสาวรีย์ Ernesto Che Guevara ในรูปที่พวกเขาคุ้นเคย คือ มือหนึ่งถือปืน ส่วนแขนข้างซ้ายเข้าเฝือกไว้ ขึ้นเป็นตัวแทนแห่งวีรบุรุษนักปฏิวัติ ที่ต่อสู้เพื่อ ปลดปล่อยชนชั้นล่างของสังคมจากการกดขี่ข่มเหงของนายทุน ใน ลัทธิจักรวรรดินิยม นอกจากนี้ ยังมี การจัดสร้างพิพิธภัณฑ์ Che Guevara เพื่อแสดงเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติชีวิต และการต่อสู้ของ Che เปิดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมด้วย แนวคิดสังคมนิยมของ Che มีความหมายมากกว่า การพัฒนาทางวัตถุ หรือมุ่งเน้นแต่เรื่องการยกระดับการครองชีพ "คุณภาพชีวิตจะดีขึ้น ก็ด้วยการทำให้ ความหมายของการครองชีพ ดำเนินควบคู่" ไปด้วยกับความก้าวหน้าทางวัตถุ... ผู้ใช้แรงงานจะได้รู้สึกว่าการทำงาน เป็น ความภาคภูมิใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์... ลัทธิทุนนิยม คือสิ่งที่เข้ามาตัดสินบนความภาคภูมิใจของ คนงาน และเปลี่ยนพวกเขาไปสู่ความละโมภเพื่อตัวเอง ซึ่งนั่นเป็นความโง่เขลา ๆ เพราะพวกเขา ทำงานเพื่อเงิน ไม่ใช่ทำงานเพื่องานของสังคม การพัฒนาจิตสำนึก หมายถึง การปลุกเร้าให้กรรมกร ทำงานด้วยความเต็มใจและยินดี ไม่ใช่เพื่อความทะเยอทะยานส่วนตัว หรือเพราะความกลัวส่วนบุคคล แต่เพื่อให้บรรลุอุดมการณ์ของพวกเขาเอง เพื่อความเชื่อในตัวผู้นำของเขา และเพื่ออนาคตที่ดีกว่าของระบบสังคมโดยรวม ซึ่งนั่นมันจะย้อนกลับมาสู่ตัวพวกเขาเองในภายหลัง โดยมีรัฐเป็นผู้ดูแล ตอบสนองสิ่งที่เขาต้องการทุกอย่าง และด้วยวิธีนี้ จะทำให้คนงานสามารถใช้แรงงานเพื่อสิ่งที่ ดีงามอย่างสมบูรณ์ จนกระทั่งเงินตรากลายเป็นสิ่งล้าสมัย เหมือนกับการค้าที่ต้อลงสิ้นสุดลง" นั่น คือ สังคมในอุดมคติของ Che เป็นฝันไกลที่มนุษย์ยังไปไม่ถึง แม้แต่ประเทศที่ปกครองด้วยระบบ สังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์เองก็ตาม แต่ก็ไม่ควรด่วนสรุปว่า ความฝันแบบนี้ ไม่มีความหมายใด ๆ เลย เพราะครั้งหนึ่ง มันก็เคยกระตุ้น คนหนุ่มสาว ให้ร่วมฝัน ร่วมสู้ และร่วมสร้าง มาแล้ว เคยมีผู้ กล่าวไว้ว่า สิ่งที่ Che ทำนั้น มันไม่เคยสำคัญเลยว่า เขาจะประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลว จิตใจ ความ มุ่งมั่น และการได้ลงมือทำอย่างเอาจริงเอาจังของเขา ชนิด ที่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังหากคนทำเช่นนั้นไม่ได้ ต่างหากที่สำคัญยิ่งกว่า เพราะมันคือการกระทำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยจิตใจที่ดีงาม อยากช่วยปลดปล่อย ชนชั้นกรรมาชีพผู้ถูกกดขี่ และไม่เคยได้รับความเป็นธรรม และหากความฝันของ Che ก็ยังอาจมีพลัง งาม ๆ แอบแฝงอยู่ในสังคมปัจจุบัน สังคมที่กำลังมุ่งหน้าไปสู่แนวทางทุนนิยมสุดโต่ง อยู่บ้างก็ เป็นได้ คงเพราะ Che Geuvara ไม่ยึดติดกับตำแหน่งใหญ่โตในคิวบา และไม่ได้ทำทุก ๆ อย่างเพื่อ ความสุขสบายของตัวเองและครอบครัวเลย เขาจึงกลายเป็นตำนาน ในจิตใจคนหนุ่มสาวทั่วโลก แม้เวลาจะผ่านมานานถึง 30 กว่าปีแล้วก็ตาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โมहनดาส์ การามจันทร์ คานธี (Mohandas Karamchand Gandhi) หรือ มหาตมะ คานธี (Mahatma Gandhi) มหาวีรบุรุษ ตัวแทนแห่งเสรีภาพ

เกิดเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 1869 ในครอบครัวของชาวฮินดู ที่รัฐคุชราต ในแถบอินเดียตะวันตก โดยบิดาของเขาเป็นรัฐมนตรีของหลายรัฐในอินเดีย ตั้งแต่เด็ก คานธีได้รับการปลูกฝังแบบอย่างของความเป็นคนมีวินัย และการอุทิศตนเพื่อสังคม อย่างเคร่งครัด มารดาของเขาซึ่งเป็นผู้เคร่งในศาสนา มาก ถือศีลตลอดเป็นเวลานานอยู่เนื่อง ๆ แต่ด้วยความที่เป็นลูกคนเล็ก ในบรรดาพี่น้อง 4 คน เขาจึงใช้ชีวิตวัยเด็กแบบเกเร เช่น ขโมยเศษเงิน ไปซื้อบุหรี่ แต่ด้วยความที่กลัวบิดา ซึ่งเป็นนักการเมืองผู้มีชื่อเสียงของท้องถิ่น เขาก็มักรับสารภาพเสมอ ๆ เมื่อเวลาที่ถูกริบได้ ว่าตนเป็นผู้ขโมย อย่างไรก็ตามแทนที่บิดาจะลงโทษ เขากลับโอบกอดคานธี ในฐานะที่กลัวพูด และยอมรับความจริง คานธี บันทึกไว้ในชีวประวัติว่า “ น้ำตานันเป็นเหมือนสิ่งที่คอยชำระล้างความสกปรกของจิตใจให้ออกไป ถ้าคุณสร้างวินัยแบบนี้ โดยผ่านทางความรัก มันจะเท่ากับสร้างมนุษยธรรมขึ้นในจิตใจ ” เมื่ออายุได้ 13 ปี เพื่อทำตามประเพณีของชาวฮินดู คานธีเข้าพิธีสมรสกับเด็กสาวอายุเท่ากันที่ชื่อ กัสตุร์ แต่บางแห่งให้ชื่อว่า กาสตวา กะปะเรีย (สกุลเดิม) และเมื่ออายุ ได้ 17 ปี คานธีก็ทิ้งภรรยา และครอบครัวไว้เบื้องหลัง เพื่อเข้าเรียนกฎหมายที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อเรียนจบกลับมาอินเดีย และรับว่าความคดีแรก เขาพบว่าเมื่ออยู่ในศาลเขากลับไม่สามารถเปิดปากพูดสิ่งใด ต่อหน้าผู้พิพากษาได้ ทั้งนี้ก็เพราะความขี้อายของตัวเอง คานธีจึงเริ่มมองหาทางหนีจากปัญหานี้ และทางออกที่มีมาในตอนนั้น ก็คือ การรับข้อเสนอตำแหน่งงานในประเทศแอฟริกาใต้ ครั้งหนึ่ง หลังจากมาถึงประเทศแอฟริกาใต้ใหม่ ๆ ความที่ไม่ทราบว่ามี การเลือกปฏิบัติต่อชาวอินเดียในแอฟริกาใต้ ซึ่งเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ด้วย คานธีจึงตั้งมั่นขึ้นหนึ่งบรรลไฟไปยังเพลย์โทเนีย ผู้โดยสารผิวขาวเห็นคานธีเข้า ก็ไปต่อว่าพนักงาน และบอกให้ย้ายคานธีไปนั่งชั้นสามแทน แม้ว่าเขาจะถือตั๋วชั้นหนึ่งก็ตาม แต่คานธีไม่ยอม ดังนั้น พอถึงสถานีแรกที่รถจอดเขาก็โดนผู้คุมโยนลงจากรถไฟ ความอับอายครั้งนั้น ถือเป็นสิ่งที่จุดประกายให้เขาอยากเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ในสังคม สัปดาห์ต่อมา คานธีจัดประชุมผู้อพยพชาวอินเดียขึ้น สิ่งนี้ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองก็มีความหมาย สามารถทำประโยชน์ได้ และเขาต้องอยู่ต่อไป ต้องต่อสู้เพื่อสิทธิของชาวอินเดีย และในท้ายที่สุดเพื่อสิทธิของคนผิวดำทุกคนในระยะแรก ในฐานะนักกฎหมาย เขาเชื่อว่าการเปลี่ยนกฎหมาย ก็จะเปลี่ยนพฤติกรรมของมนุษย์ได้ ดังนั้น จากปี 1893-1906 เขาทุ่มเททำงานในศาลระดับล่าง เพื่อทำอะไรบางอย่าง แต่ปัญหาก็คือ ในเวลานั้น อังกฤษฉลาดกว่าพวกเขาทุกครั้งที่มีการปรับเปลี่ยนกฎหมายฉบับหนึ่ง ก็จะมีกฎหมายฉบับใหม่ออกมาแทน ทั้งนี้ เพื่อให้ความไม่เท่าเทียมกันดำเนินต่อไปในลักษณะอื่น ๆ อีก คานธีหาทางแก้เรื่องนี้ โดยใช้วิธีการรวมพลังสามัคคี เขาเริ่มพัฒนาชุมชนของผู้คน จากต่างเชื้อชาติ และต่างศาสนาขึ้น ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างเสมอภาค เขายืนยันว่าจะปฏิบัติต่อครอบครัว ซึ่งรวมถึงบุตรชายทั้ง 4 ของเขา ไม่ให้แตกต่างจากคนอื่น ๆ แม้เขาจะชิงชังการกดขี่ของอังกฤษ แต่จนถึงทศวรรษที่ 1960 คานธี ก็ยังถือตน เป็นสมาชิกผู้ภักดีของจักรภพ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อยู่ เขายังร้องเพลง God save the Queen (เพลงชาติของอังกฤษ) และสอนลูกๆ ให้ร้องด้วย อันที่จริงแล้ว เขามีความจงรักภักดีมาก ถึงขนาดเข้าร่วมกับกองกำลัง ของอังกฤษในสงครามโบเออร์ เพื่อปราบปราม การลุกฮือของพวกซูลู ในปี 1960 เลดด้วยซ้ำ จนมาถึงประสบการณ์ในสงครามซูลูนี้เองที่เขาได้เริ่มตระหนักว่า นี่ไม่ใช่สงคราม ระหว่างคนสองฝ่ายเสียแล้ว แต่มันคือ การสังหารหมู่จากผู้เข้มแข็งกว่าเพียงฝ่ายเดียว คานธีดอยหลบ ขณะปีนของอังกฤษสังหารกองทัพซูลู ซึ่งใช้แค่เพียงหอกเป็นอาวุธ เขามองเห็นความรื่นเริงใจของทหารอังกฤษในการบุกเข้าเช่นฆ่ามนุษย์ด้วยกันเอง เขาเก็บร่างของผู้บาดเจ็บ และผู้เสียชีวิตที่นอนเกลื่อนกราดอยู่ด้วยความปวดร้าวใจ จากนั้น คานธีก็ได้ถูกคิดว่าเป็นชาวซูลูถูกชาวอังกฤษกดขี่ในลักษณะนี้ มันเหมือนกับที่เขาเคยกดขี่คนในครอบครัวของตัวเอง โดยเฉพาะกับภรรยาของเขา ในเวลานั้นเขาทำสิ่งที่เรียกได้ว่า เป็นสามมีที่โหดร้าย หึงหวง และกดขี่ "ข้าพเจ้ารู้สึกผิดกับพฤติกรรมกดขี่เยี่ยงนี้มาก ข้าพเจ้ารู้สึกผิดต่อชีวิตสมรสของตัวเอง ต่อความสัมพันธ์ของคาสตา"และถ้าเขายังมีวิธีคิด และพฤติกรรมเช่นนี้ แม้แต่กับคนในครอบครัวแล้ว เขาจะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ได้อย่างไร แล้วคานธีคิดได้ว่า มีวิธีเดียวเท่านั้น ก็คือ ต้องบังคับความต้องการของตนให้ได้ ถึงจะรับใช้เพื่อนมนุษย์ได้ดีที่สุด ด้วยวัยเพียง 37 ปี คานธีก็พิจารณาตนเพื่อถือเพศพรหมจรรย์ตลอดไป ในปี 1960 กฎหมายใหม่ กำหนดให้ชาวอินเดียทุกคน ต้องเข้ารับการจดทะเบียน และพิมพ์ลายนิ้วมือ ข้อบังคับนี้รวมถึงการให้หญิงชาวอินเดียเปลื้องผ้าต่อหน้าตำรวจผิวขาวเพื่อรอกตำหนิรูปพรรณลงในทะเบียนด้วย ด้วยความโกรธแค้น ชาวอินเดียสามพันคน รวมทั้งคานธี มาพบกัน ใน โยฮันเนสเบิร์ก เพื่อวางแผนการตอบโต้ คานธีไม่เคยนึกถึงการเข้าคุกมาก่อน แต่ก็รู้โดยสัญชาตญาณว่า นี่แหละ คือ วิถีทางที่ถูกต้องแล้ว เขาลุกขึ้นแล้วพูดว่า "เราจะสวดขอต่อพระเป็นเจ้าว่าเราจะเข้าคุก และเราจะอยู่ในนั้น จนกว่ากฎหมายนี้จะถูกเพิกถอน"คำพูดของคานธี จุดประกายให้เกิดการต่อต้าน ครั้งยิ่งใหญ่อย่างเป็นทางการของมวลชน ซึ่งไม่ได้กะเกณฑ์มาก่อน ผู้ประท้วงกระทำตามอย่างคานธี พวกเขาอดทนต่อการทุบตีของตำรวจ ยอมรับความเจ็บปวดอย่างกล้าหาญโดยไม่ตอบโต้ ครั้งนั่นเอง คานธี จึงได้รับรู้เป็นครั้งแรกในชีวิตว่า เมื่อหัวใจของมนุษย์ปิด คุณก็ไม่อาจสัมผัสความคิดของเขาได้ ไม่มีประโยชน์ที่จะใช้เหตุผลกับคนเหล่านี้ จิตใจของพวกเขาด้านชา และถ้าเหตุผล ยังไม่พอ ความรุนแรงก็ไม่ดี แล้วคุณจะทำอย่างไร ? เขาค้นพบวิธีต่อต้านแบบ "อหิงสา" เป็นครั้งแรกที่แอฟริกาใต้ตัวเอง "คุณยืนหยัดต่อต้านผู้กดขี่ บอกเขาว่า คุณจะไม่ยอมแพ้ แต่พร้อมกันนั้นคุณก็ให้ความมั่นใจว่า คุณจะไม่ทำร้ายเขา"คานธีใช้คำว่า "สัตยาครุห" (Satyagraha) ซึ่งเป็นการสมาสคำในภาษาสันสกฤตที่แปลว่า "ความจริง" คำหนึ่ง และ "การตามหา" อีกคำหนึ่ง เพื่ออธิบายแนวคิดในการปฏิบัติของเขา เป้าหมายของ อหิงสา เก้าแก่เท่า ๆ กับปรัชญาของมนุษย์ ความเข้าใจของคานธีก็คือ ต้องประยุกต์แนวคิดนั้นให้เข้ากับสถานการณ์ทางการเมืองที่ปฏิบัติได้จริง เขาารู้สึกว่า การที่จะปฏิบัติตามลัทธิอหิงสาที่แท้จริงได้นั้น ในจิตใจต้องมีการพัฒนาสันติภาพ หรือ "ทำให้เมล็ดพันธุ์แห่งการ ประนีประนอมเกิดขึ้นเสียก่อน" เพราะถ้าไม่มีสิ่งนี้แล้ว เราจะมืออหิงสาได้อย่างไรกัน ในปี 1913 นายพล ยาสมีสต์ ผู้บัญชาการทหารอังกฤษในแอฟริกาใต้ ออกกฎหมายใหม่ตัวหนึ่งกำหนดว่า การเอกราชนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แต่งงานของชาวฮินดู และมุสลิมถือเป็นโมฆะ ทำให้คานธีก้าวเข้าสู่การต่อต้านในวงกว้างยิ่งขึ้น โดยไม่ตั้งใจตามประเพณีแล้ว ผู้หญิงอินเดียจะต้องอยู่แต่ในบ้าน แต่คานธีก็โจมตีธรรมเนียมนี้ว่าเป็นการกดขี่รูปแบบหนึ่ง แล้วเรียกร้องให้ผู้หญิงผู้ชายมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม เคียงบ่าเคียงไหล่กัน ในการกล่าวปราศรัยอันจับใจครั้งหนึ่ง คานธีสามารถปลดปล่อยสตรีนับล้าน ให้เป็นอิสระ และเป็นพลังเสริมอย่างใหม่ ให้แก่มวลชนของเขาด้วยกฎหมายสมรสนี้ ก่อให้เกิดการประท้วงทั่วประเทศ คนงาน 50,000 คนไม่พอใจ แล้วพากันหยุดงาน ทำให้นายพลยาสมส์ต์ เกิดความลังเลใจจนต้องยกเลิกกฎหมายนั้นไป และ คานธีก็ได้เริ่มพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า พลังมวลชนสามารถเอาชนะการบีบบังคับได้ ด้วยความกระตือรือร้นที่จะทำทนายอำนาจของอังกฤษในบ้านเกิดของตน ในปี 1915 ขณะอายุได้ 45 ปี คานธีเดินทางกลับอินเดีย ซึ่งเวลานั้นถูกกักอยู่ภายใต้เอกของลัทธิจักรวรรดินิยม เป็นเวลา 2 ศตวรรษแล้ว ที่อังกฤษได้ปล้นทรัพยากรธรรมชาติของอินเดียไปอย่างเป็นระบบ เมื่อถูกกวาดเอาวัตถุดิบไปหมด อุตสาหกรรมในประเทศอินเดียก็ค่อย ๆ ตายลง อินเดียถือเป็นปราการใหญ่ที่สุด มีประชากรมากที่สุด และสร้างผลกำไรที่ดีที่สุดใครีเอจักรภพ อังกฤษกดอินเดียให้ตกต่ำลงจนถึงขีดที่ว่า อินเดียไม่สามารถผลิตแม้กระทั่งเข็มกลัดอันเล็ก ๆ ได้ ก่อนปี 1915 ชาวอินเดียสามร้อยล้านคน ต้องก้มหัวให้ชาวอังกฤษจำนวนเพียงแสน ไม่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์ใดที่คนเพียง หีบมือจะปกครองคนจำนวนมากถึงเพียงนี้ ในดินแดนห่างไกลเช่นนี้ ด้วยความสิ้นหวังที่จะคืนสู่เสรีภาพ ชาวอินเดียในสภาพทาส จึงเป็นได้เพียงทหารและตำรวจ ที่คอยสร้างความเข้มแข็งให้กับนายพลชาวของตนเอง คานธีชักชวนให้ประชาชนต่อต้าน โดยบอกแก่คนเหล่านั้นว่า คนที่ประพฤติตัวเยี่ยงหนอน จึงสมควรถูกเหยียบย่ำ เราจะต้องเรียนรู้การต่อสู้กับตัวเอง เราเป็นทาสมานานจนต้องรู้จักลุกขึ้นสู้กับตัวเองเสียบ้าง จึงกำจัดความคิดที่จะพึ่งพาผู้อื่น หรือใช้การติดสินบน แทนที่จะใช้ความกล้าหาญ เราจะไม่อาจต่อสู้กับรัฐบาล ได้ ถ้าเราไม่เรียนรู้การต่อสู้กับตัวเอง ในปี 1919 คานธีต่อต้านกฎหมายใหม่ โดยปลุกระดมการประท้วงขึ้นทั่วประเทศ ขณะที่เขาประสานงานกับกลุ่มผู้ประท้วงจากบอมเบย์ ซึ่งห่างขึ้นไปทางเหนือหลายร้อยไมล์ ชาวอินเดีย 2,000 คน ก็มารวมตัวกันในลานหมู่บ้านแห่งหนึ่งของเมืองอามริสา พวกเขาไม่รู้ว่าสองวันก่อนหน้านั้น นายพล เรจินอลด์ คายเออร์ ได้ออกกฎหมายห้ามการชุมนุม โดยไม่มีการเตือนให้รู้ นายพลคายเออร์ ส่งกำลังทหารอินเดีย 50 นายไปยังลานชุมนุม และสั่งให้ใช้ปืนไรเฟิลยิงทันที มีคนตาย 379 คน และบาดเจ็บอีกมากกว่า 1,000 คน เหตุผลเดียวที่เขาพวกหยุดยิง ก็คือ “กระสุนหมด” พวกเขาบอกว่า ถ้ายังมีกระสุนอีก ก็จะยิงเข้าไปใส่ฝูงชนต่อไป ยิ่งประชาชนให้ตายเพื่อให้บทเรียนแก่ชาวอินเดีย ว่า ห้ามแข็งข้อต่ออังกฤษ และจงยอมแพ้ชะเถิด และนั่นก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่รัฐบาลอังกฤษ ผลักไสประชาชนให้ไปเข้ากับฝ่ายคานธี นายพลคายเออร์ ออกกฎหมายอันน่าชิงชังยิ่งยงขึ้น 1 ฉบับ ไล่หลังการสังหารหมู่ นั่นคือ กำหนดให้คนอินเดียมีทางเลือก 2 ทาง ถ้าไม่ยอมตัวลงคลานเยี่ยงหนอน ก็ต้องถูกโบยจนตาย เหตุการณ์สังหารหมู่ที่อามริสา ในปี 1919 สร้างความหวาดหวั่นว่าจะเกิด การนองเลือดขึ้นระหว่างคนอังกฤษกับคนอินเดีย ซึ่งต้องการจะแก้แค้น แต่คานธีก้าวเข้ามาแล้วพูดว่า "เราจะไม่ทำต่ออังกฤษ เหมือนเช่นที่นายพลคายเออร์ทำต่อเรา เราต้องเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งจนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้"

แสดงให้พวกเขาเห็นว่า เราสามารถวางตัว ให้พ้นจากความรู้สึกเกลียดชังเช่นนั้น พวกเขาไม่ใช่ศัตรู แต่เป็นเพื่อน พวกเขาที่ต้องการการปลดปล่อยมากเท่า ๆ กับที่พวกเราต้องการเหมือนกัน... และเราควรยกย่องความกล้าหาญที่เจียบสงบของการตาย ด้วยการ "ไม่ฆ่า"3 ปีต่อมา คานธีได้เปลี่ยนนักชาตินิยมอินเดียให้กลายเป็นพลังมวลชน เขาได้แปรความรู้สึกโกรธแค้นจากเหตุการณ์ที่อามริสา ให้กลายเป็นความสามัคคีของชาวฮินดู มุสลิม กรรมกร และพ่อค้า และในไม่ช้าคานธีก็เอาชนะใจประชาชนอินเดีย ด้วยการทำตัวเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง สวมเสื้อผ้าง่าย ๆ แบบเดียวกันทุกวัน ออกมือกินมือ ละทิ้งความสะดวกสบาย เฉกเช่นเดียวกับผู้ยากจนที่สุด และเพื่อส่งเสริมให้เกิดการพึ่งตนเอง คานธีชักชวนชาวอินเดียให้สวมเครื่องแต่งกายในแบบเรียบง่าย ของอินเดีย และให้ทอผ้าขึ้นใช้เอง เสื้อผ้าที่ผลิตจากตะวันตก ถูกนำมาเผาพร้อมกันเป็นกองใหญ่ เขากล่าวว่า "เสื้อผ้าของต่างชาติบ่งบอก ว่าเราเป็นทาสทางวัฒนธรรมของ ชาวตะวันตก เราไม่อาจปลดปล่อยตัวเองจากความเป็นทาส การเผาเสื้อผ้าของต่างชาติจึงเป็นการฟอกจิตใจของพวกเราเอง"คานธีใช้เวลาวันละ 1 ชั่วโมงทุกวันปั่นด้ายเอง ผู้นำชาวอินเดียคนอื่นได้แต่ประหลาดใจกับความประพุดิเช่นนี้ ท่ามกลางสภาวะวิกฤตในชาติเยี่ยงนี้ แต่เขานั่งอยู่ที่เครื่องปั่นด้าย ทว่าคานธีมองทะลุถึงความสำคัญพื้นฐานนั้นว่าเป็นการเชื่อมโยงกับมวลชน วัตรปฏิบัติของเขา ในฐานะผู้นำชาวอินเดีย ทำให้เขาเป็นผู้นำที่ไม่มีใครเคลือบแคลงเลยเป็นเวลานานถึง 25 ปี ในขณะที่มือข้างหนึ่งเปิดฉากการปฏิวัติ แต่อีกข้างหนึ่งก็ต้องปกป้องพวกพ้องไม่ให้พ่ายต่อความต้องการก่อเหตุนองเลือด หลายครั้ง ที่คานธียกเลิกการประชุม เมื่อเหตุการณ์ทำท่าจะบานปลายเป็นความรุนแรงของประชาชนในประเทศ ในฐานะผู้นำทางการเมือง คานธีได้แสดงให้เห็นว่า ท่าทีอหิงสา สามารถใช้ให้เกิดผลทางการเมืองได้ ทว่าหน้าที่ต่อส่วนรวมของเขา แลกมาด้วยราคาแพง บุตรชายทั้ง 4 ของคานธี มักรู้สึกว่าคุณทอคทั้งอยู่เสมอ และไม่พอใจที่พ่อหายไปอยู่ในคุกเป็นเวลานาน บุตรชายคนโตแสดงความเป็นปฏิปักษ์ในลักษณะที่ทำให้พ่อต้องปวดร้าวใจ โดยกลายเป็นคนติดเหล้าและขายตัว ในปี 1930 ขณะอายุได้ 62 ปี คานธีวางแผนการใหม่ ที่จะต่อต้านการเก็บภาษีซึ่งไม่เป็นธรรม นั่นคือ ภาษีที่อังกฤษเรียกเก็บจากเกลือ การทำเกลือ หรือการขายเกลือของชาวอินเดีย ถือว่าผิดกฎหมาย กิจการนี้สงวนไว้ให้สำหรับคนต่างชาติเท่านั้น เพื่อสร้างความยิ่งใหญ่ให้แก่การประท้วง ครั้งนี้ เขาวางแผนจะเดินเท้าเป็นระยะทาง 240 ไมล์ ไปยังทะเลอาหรับ เพื่อไปทำเกลือที่นั่น พวกพ้องของเขาในสภาองเกรซของอินเดีย ต่างอ้อนวอนให้เขาทบทวนแผนการครั้งนี้ใหม่ เกลี้ยกล่อมว่าแผนการนี้อาจจะล้มเหลว ในขณะที่รัฐบาลอังกฤษก็จะกลับมามั่นใจว่า ศัตรูเก่าของตนกำลังถูกมองว่าเป็นตัวประหลาด แล้ววันที่ 12 มีนาคม 1930 คานธีพร้อมด้วยสาวกจำนวน 80 คน ก็ เริ่มต้นการเดินทาง ซึ่งกลายเป็นความสนใจของชาวโลก และเปลี่ยนแปลงวิถีทางแห่งประวัติศาสตร์ ขบวนของคานธีเดินได้เพียงวันละ 10 ไมล์ และเปิดโอกาสให้ผู้สนใจเข้าร่วมด้วย และมีผู้สื่อข่าวต่างประเทศเข้ามาที่อินเดีย เพื่อทำข่าวนี้ เมืองชายฝั่งที่ใกล้ที่สุด คือ เมืองพาราณสี ผ่านไป 42 วัน คานธีเดินทางผ่านหมู่บ้านนับพัน ๆ แห่ง ขบวนของเขากลายเป็นกลุ่มผู้ประท้วงขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ และทันทีที่ข่าวแพร่ออกไป ไม่เพียงแต่คนทั่วทั้งอินเดียจะเข้าร่วม แต่คนทั้ง โลก ก็เอาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใจช่วยด้วยเช่นกัน เมื่อขบวนของคานธีถึงชายฝั่งมหาสมุทรในวันที่ 6 เมษายน มีชาวอินเดียหลายแสนคนเข้าร่วม คานธีก็ลงเหยียบเกลือขึ้น แล้วพูดว่า "ด้วยเกลือหยิบมีอนี้ ข้าพเจ้าขอต่อต้านการบังคับของจักรวรรดิอังกฤษ ขอเราจงร่วมกันต่อสู้เพื่อสิทธิของพวกเรากันเถิด" การตอบสนองเป็นไปราวกับประกายไฟ ทั่วทั้งประเทศไม่ว่า พ่อค้า ชาวนา แม่บ้าน ต่างพากันทำเกลือและขายเกลือกันอย่างเปิดเผย ทว่า คนหลายพันถูกจองจำ รวมทั้งคานธีด้วย ตำรวจทุบตีผู้ประท้วงอย่างโหดเหี้ยม สร้างความโกรธแค้น และความสามัคคีขึ้นในหมู่ชาวอินเดียมากยิ่งขึ้น คานธีรู้ดีว่าการใช้ชีวิตต่อต้านแบบอหิงสา จำเป็นต้องแสดงความกล้าหาญออกมาให้เห็น จึงจะดึงความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในตัวมนุษย์ออกมาได้ เขาสอนให้ชาวอินเดียรู้จักต่อต้านผู้กดขี่ และต่อสู้กับตัวเองไปในขณะเดียวกันภายใต้ความกดดันจากนานาชาติ ลอร์ดเออร์วิน ผู้สำเร็จราชการอังกฤษ ยอมปล่อยตัวคานธี และเชิญเขามาเจรจาในปีถัดมา คานธีเดินทางไป ลอนดอน เพื่อร่วมประชุมเรื่องอนาคตของอินเดีย ที่ลอนดอน คานธีสร้างความสัมพันธ์กับประชาชน เป็นผลสำเร็จ อย่างงดงาม เขาอาศัยอยู่กับคนยากจนในเขตอีสต์เอนด์ ได้รับความชื่นชม ทุกหนทุกแห่งที่ไป เมื่อได้รับเชิญไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ที่พระราชวัง คานธีถูกวิพากษ์วิจารณ์ที่เข้าเฝ้ากษัตริย์ด้วยชุดโสร่ง เขาตอบว่า พระมหากษัตริย์ก็สวมชุดที่เหมาะสมกับเราทั้งสองเช่นเดียวกัน คานธีกลับมาอินเดีย และแพร่ข่าวโดยผ่านทางการประชุมสวดประจำวัน ว่าข้าพเจ้ากำลังขอร้องต่อบิดาแห่งชาติของเรา ให้ท่านมีเมตตา มีความรัก เห็นความจริง และจงใช้ความรุนแรงของประทานพรแก่พวกเรา เสรีภาพอันสมบูรณ์ เท่านั้น คือสิ่งที่เราต้องการ คานธียอมรับว่า "อดีต" คือ จุดบกพร่อง และบางครั้ง ความชื่นชมบูชาของมวลชน ก็ทำให้เขาคิดคะนอง อยากรักดี ความมีวินัยอันเคร่งครัด ทำให้เขาเอาชนะความรู้สึกนั้นได้ หลานชายของคานธีเคยเล่าว่า "จำได้ว่า หลายครั้งที่ผมเดินทางไปกับท่าน ตามสถานีรถไฟทุกแห่ง ก็จะมีผู้คนเป็นพัน ๆ มาร้องตะโกน คานธีจงเจริญ คานธีจงเจริญ และจะร้องอยู่อย่างนั้นจนรถไฟแล่นผ่านไป ผลจากเสียงร้องพวกนั้น ทำเอาท่านนอนไม่หลับเลย" เดือนสิงหาคม ปี 1942 คานธี เรียกร้องการประกาศอิสรภาพ โดยทันที "นี่คือคำสวด เป็นคำสั้นๆ ที่ข้าพเจ้าจะมอบแก่ท่าน อยู่หรือตาย เราจะปลดปล่อยอินเดีย หรือมิฉะนั้นก็ยอมตาย" และในคืนวันที่คานธีประกาศอิสรภาพนั่นเอง เขาและสมาชิกสภาองค์กรฯทั้งหมดก็ถูกจับกุม และด้วยวัย 73 ปี และด้วยสุขภาพที่ทรุดโทรม คานธีต้องนำการปฏิวัติในอีก 2 ปีหลังจากนั้น จากในคุก ปี1944 ภรรยาของเขา กาสตวา คู่ชีวิตที่อยู่ร่วมกันมา 62 ปี เสียชีวิตในอ้อมแขนของเขา คานธี เศร้าเสียใจอย่างหนัก คานธียังคงยึดมั่นในหลักการของตนเอง และขอร้องให้คนอื่นทำแบบเดียวกัน แม้ในช่วงที่เจรจากับผู้สำเร็จราชการ ลอร์ดเมทท์ แบดเพริสัน คานธีก็ยังคงปฏิบัติสมาธิภาวนาเป็นประจำสัปดาห์ละ 1 วัน 1 ปีให้หลัง อังกฤษซึ่งอ่อนแรงลง ยอมรับว่าตนไม่สามารถปกครองอินเดียอีกต่อไปได้ ทว่าอนาคตของชาติใหม่ กลับปรากฏความขัดแย้งให้เห็นอยู่เบื้องหน้า ชาวฮินดูและมุสลิม คู่แข่งอันยาวนาน หันมาเกลียดกันอย่างเปิดเผย ชาวมุสลิมส่วนน้อย ยืนยันจะแยกตัวออกไป (กลายเป็นประเทศปากีสถานในปัจจุบัน) หลังจากอุทิศตนมาชั่วชีวิต เพื่อรวมประชาชนให้เป็นหนึ่งเดียว คานธีกลับต้องเห็นบ้านเกิดอันเป็นที่รักถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน โดยคนเชื้อชาติเดียวกันเอง และ ลอร์ดเมทท์ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เบดเทรสัน ก็แบ่งแยกอินเดียออกเป็น 2 ประเทศ ด้วยการก่อตั้งรัฐปากีสถานขึ้นวันที่ 14 สิงหาคม 1947 อินเดียก็ฉลองอิสรภาพของตน แต่คานธีมองเห็นความแตกแยกระหว่างชาวฮินดูกับมุสลิม เขาถามเพื่อนของเขาว่า "เหตุใดคนเหล่านั้นจึงยินดี ข้าพเจ้ามองเห็นแต่เลือดนองแผ่นดิน" การแบ่งแยกก่อให้เกิดการอพยพขนานใหญ่ในทันที ชาวฮินดูข้ามมายังอินเดีย ส่วนชาวมุสลิมหนีเข้าไปในปากีสถาน ผู้คนอพยพหลายแสนคน เดินเท้าอย่างหมดสิ้นหนทาง โดยปราศจากอาหารและน้ำ ผู้คนของ 2 ศาสนาประสบหายนะจากความอดอยาก แบ่งแยกกันจากความเป็นปรีภัยแต่โบราณ การต้อสู่นองเลือดก็เกิดขึ้น ฮินดูและมุสลิม ระเบิดความเกลียดชัง เป็นการสังหารหมู่ ทั้ง 2 ฝ่ายกระทำลงไปด้วยความกลัว และความโกรธ ท้ายที่สุด ผู้คนจำนวนครึ่งล้าน คือ ผู้สูญเสียชีวิต คานธีรู้สึกว่าคุณไม่อาจเปลี่ยนประชาชนให้ใช้ความอหิงสาได้ อีกแล้ว ผู้ใกล้ชิดคานธีเล่าว่า “ท่านเสียใจมาก ท่านบอกว่าท่านมองไม่เห็นอะไรเลย มีแต่ความมืดมิดอยู่ทุกหนแห่ง ผู้คนกระทำตัวเหมือนสัตว์ป่า ท่านบอกว่าแย่เสียยิ่งกว่าสัตว์เสียอีก เพราะว่าสัตว์ป่าไม่ฆ่าพวกเดียวกันเอง ท่านบอกว่า ข้าพเจ้าจะอดอาหารประท้วง จนกว่าการเข่นฆ่าจะหยุดลงไป จนกว่าฮินดู และมุสลิมจะเป็นพี่น้องกัน” พวกหัวรุนแรงชาวฮินดูไม่พอใจวิธีการอหิงสาของคานธี และความต้องการที่จะให้ชาวฮินดูและมุสลิมอยู่ร่วมกัน คานธีมีความอับอาย ต่อพรรคองเกรซของเขาเอง เขาคำหนักมัน และเพื่อนของเขา 'โยฮาราน เนรู' ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีคนแรกของอินเดียหลังจากได้รับเอกราช แล้ว ก็ล้มป่วยลงจากความวุ่นวายซึ่งกำลังทำลายอินเดียคานธีเริ่มอดอาหารประท้วง มีความโกรธแค้นมากในหมู่ผู้อพยพในตอนนั้น ผู้ที่เดินขบวนร้องว่า 'คานธีจงลงนรก ปล่อยให้คานธีตายไป ให้เขาตายไป ไปลงนรกซะ' และพอวันที่ 2 ก็เริ่มมีผู้คนเข้ามาคัดค้านกับฝ่ายแรก วันที่ 3 ของการอดอาหาร ฝ่ายคัดค้านก็เริ่มใหญ่ขึ้น และกลุ่มผู้ประท้วงต่อต้านคานธีก็เล็ดลง วันที่ 4 แนวโน้มก็ยังเป็นเช่นนั้นต่อไป จนในที่สุด ทิวทัศน์นั้น ก็มีแต่ผู้เชียร์คานธี 1 สัปดาห์ผ่านไป พวกมุสลิมก็สามารถเดินออกไปในท้องถนนของกรุงเดลีได้อย่างปลอดภัย การอดอาหารประท้วงของคานธีช่วยชาวนิวเดลีเอาไว้ แต่ที่พรมแดนอินเดีย-ปากีสถาน สงครกลางเมืองยังคงร้อนระอุ คานธีออกจาริกอีกครั้งเพื่อสันติภาพข้ามดินแดน ซึ่งแตกแยกเพราะความเกลียดชัง เขาเดินเท้าเปล่าจากหมู่บ้านหนึ่ง ไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง อดทนต่อฝูงชนผู้โกรธแค้น มีการขว้างปาหนามเข้าใส่ทางเดิน คานธีจะตื่นขึ้นเวลาตีสี่ของทุกเช้า เพื่อต่อสู้กับคลื่นแห่งการนองเลือด คงไม่มีชาวอินเดียคนใด จะไม่รู้สี่เกลอ และภาคภูมิใจ “ละอาย” ที่คานธีถูกเหยียบย่ำอย่างถึงที่สุดจากชาวอินเดียด้วยกันเอง และ “ภูมิใจ” ที่ว่า ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น ขณะช่วงเวลาแห่งความโหดร้ายทมิฬ คน ๆ หนึ่ง กลับยืนหยัดขึ้น เพื่อทำให้พวกเขาภาคภูมิใจที่เกิดเป็นชาวอินเดีย คนซึ่งชดใช้หนี้ให้พวกเขา ทำนองเดียวกับพระเยซูคริสต์ คานธียังคงเดินทางต่อไปโดยไม่มีการคุ้มกัน เข้าไปในเขตที่สถานการณ์เลวร้ายที่สุด ครั้งหนึ่งเขากล่าวกับเพื่อนคนหนึ่งว่า ข้าพเจ้าอาจจะตายโดยน้ำมือของผู้ลอบสังหาร และถ้าเป็นอย่างนั้น ให้จำไว้ว่า ข้าพเจ้ายอมรับลูกกระสุนนั้นอย่างกล้าหาญ ด้วยพระนามของพระเป็นเจ้า และเมื่อนั้นข้าพเจ้าจึงจะเชื่อว่า ตนคือมหาตมะ อย่างแท้จริง การประชุมสวดมนต์ทุก ๆ วัน กลายเป็นวิธีปลดปล่อยของคานธี หลายครั้งตำรวจขอให้เขาช่วยค้นตัวผู้คนที่จะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เข้าร่วม แต่คานธีกลับบอกว่า “ไม่ พระเจ้าจะปกป้องฉัน ไม่ต้องค้นตัวใคร ปล่อยเขาเข้ามา...หากมีการนองเลือด ก็ ปล่อยให้เป็นเลือดของฉัน เพราะคนเราจะมีชีวิตอยู่อย่างอิสระได้ หากพร้อมเสมอที่จะตาย” และในที่สุดแผนลอบสังหารคานธีก็อุบัติขึ้น ด้วยความคาดไม่ถึง แต่ตำรวจไม่บอกคานธีถึงการจับกุม และคำสารภาพของผู้ก่อการคนหนึ่ง เรื่องความพยายามลอบสังหารเขาที่ล้มเหลวครั้งก่อนวันที่ 30 มกราคม 1948 คานธีในวัย 38 ปี เดินเข้าไปในที่ประชุมสวดประจำวัน ในสวนเวริสาทร กรุงนิวเดลี และท่ามกลางฝูงชนนั่นเอง ชายชาวฮินดูคนหนึ่ง “นาสุราน กอสซี่” วัย 36 ปี ก็ก้าวออกมาล้มลงคารวะคานธี แล้วพูดว่า “ท่านมาสายสำหรับการสวด” คานธีก็พูดว่า “ใช่ ฉันมาสายไปมาสายจริง ๆ” แล้วกอสซี่ก็ชักปืนเล็ก ๆ ออกจากเสื้อเชิ้ตของเขา ยิงปืนใส่คานธี 3 นัด กระสุนเจาะทะลุท้องของมหาตมะ และอีกนัดหนึ่งที่หน้าอก เขาไม่แสดงถึงความประหลาดใจ หรือความเจ็บปวดใด ๆ และ ณ วินาทีสุดท้ายก่อนความตายจะพรากเขาไป คานธีพนมมือในลักษณะสวดมนต์ แล้วพิมพ์คำว่า "ราม" พระผู้เป็นเจ้าในภาษาฮินดูเดียวกอสซี่ และผู้สมคบคิด 9 คน ถูกนำตัวขึ้นศาล เขาเสนอถ้อยแถลงยาว 92 หน้า และพวกเขาเรียกคานธีว่า ผู้ทรยศ และเป็นพลังที่เลวร้าย ซึ่งจะทำให้มุสลิมขึ้นมาเป็นใหญ่ในอินเดีย กอสซี่ ถูกตัดสินประหารชีวิต และถูกแขวนคอที่อัมบารา เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 1949 ผู้สมคบคิดคนที่สองก็ถูกแขวนคอด้วย ส่วนคนอื่น ๆ ถูกจำคุกตลอดชีวิตโลกของอินเดียเปลี่ยนไปอย่างรุนแรง เมื่อไม่มีมือที่เยือกเย็นของ มหาตมะ คานธี อีกต่อไป ความประนีประนอมทางเชื้อชาติก็ไม่หลงเหลือ อินเดียทั้งประเทศคร่ำครวญยาวนาน 13 วัน ความเศร้าโศกและตื่นตระหนกจากการสังหารคานธี ดึงอินเดียให้หลุดออกจากความบ้าคลั่ง ความรุนแรงยุติลง เพียงชั่วข้ามคืน ผู้คนนับล้านต่างหลั่งไหลมายังกรุงเดลีเพื่อให้ได้อยู่ใกล้เขา ตลอดทั้งคืนนั้น ฝูงชนประมาณ 3-4 ล้านคน ติดตามร่างของเขาจนมาถึงลานเผาศพ “การต่อสู้โดยไม่ใช้ความรุนแรงได้ปลดปล่อยอินเดียให้เป็นอิสระ” และนับจากนั้นอีก 50 ปีต่อมา อหิงสาได้เปลี่ยนโฉมหน้าของโลก มาร์ติน ลูเธอร์คิงส์ เคยกล่าวไว้ว่า “พระเยซูเจ้ามอบคำสอนแก่ข้าพเจ้า ส่วนคานธีมอบวิธีการ ” “ท่ามกลางความตาย ชีวิตยังคงอุบัติขึ้น ท่านโปรยความเท็จ ความจริงก็ยังคงอุบัติขึ้น ท่ามกลางความมืด แสงสว่างยังคงอุบัติขึ้น ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าถือว่า พระเป็นเจ้า คือชีวิต คือความจริง คือแสงสว่าง พระองค์คือความรัก และความดีอันสูงสุด ” “ มีกฎหมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ฉบับหนึ่งที่ปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกคนที่เกิดขึ้น และมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธกฎหมาย หรือผู้ให้กฎหมายนั้น เพราะข้าพเจ้ารู้จักสิ่งเหล่านั้นน้อยมาก พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงปกครองจิตใจและเปลี่ยนแปลงมัน ผู้ที่ตระหนักถึงความมีอยู่จริงอันแท้จริงของพระองค์ จึงจะรับรู้กระบวนการเปลี่ยนแปลงในจิตใจนี้ได้

จากประวัติศาสตร์สู่การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ของข้าพเจ้า

มนุษย์พยายามแสวงหาเหตุผล แสวงหาสันติภาพ แสวงหาความเป็นอารยธรรม แต่แล้ว สงครามโลกครั้งแรกก็เกิดขึ้น สังคมได้แสวงหาเหตุผล แสวงหาสันติภาพ และแสวงหาความเป็นอารยชนจริงหรือ สงครามโลกครั้งแรกเกิดขึ้นในปี 1914 ก็ด้วยลัทธิชาตินิยม ความบ้าคลั่งของจักรวรรดินิยม การสร้างกองทัพและการพัฒนาอาวุธสงคราม ด้วยเสรีภาพที่ปราศจากความรับผิดชอบ จากโลกทัศน์ ที่เปิดกว้างในปัจจุบัน รวมทั้งสื่อสากลที่เข้ามาบอบบาท รวมถึงการศึกษามานุษยวิทยา จิตวิทยา สังคมวิทยา รวมถึงภาษาศาสตร์ และวงการปรัชญา มีการพัฒนาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงทางด้านวิวัฒนาการของมนุษย์ รวมไปถึงการพยายามหาความเท่าเทียมของความเป็นมนุษย์ที่เป็นสากล ได้พยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับศาสตร์ และศิลป์แขนงต่างๆ ซึ่งคงรูปรมาแต่โบราณกาล จนเป็นขนบธรรมเนียม ประเพณี จารีต ค่านิยม พิธีกรรม วิถีชีวิต คือ รากเหง้าที่สืบทอดกันมา ถูกตีกรอบหรือประเมินค่าไว้ในระดับหนึ่ง ที่ไม่อาจแยกแยะออกจากธรรมชาติ มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม สังคม การเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา การปกครอง สิ่งเหล่านี้มี มิติและความเคลื่อนไหวพร้อมกับการเรียกร้องหาสันติความเท่าเทียม ของมนุษยชาติ และอยู่ใกล้ตัวควบคู่ไปกับสังคมและความเปลี่ยนแปลงที่ไม่เคยหยุดนิ่ง เพื่อเจตจำนงในการมีชีวิตรอด การสืบทอดเผ่าพันธุ์ เพื่อดำเนินกิจกรรมของชีวิตตน ด้วยปัญญาและเหตุผลของมนุษย์มีข้อจำกัดอันเนื่องมาจาก ตัวมนุษย์เองมีข้อจำกัด เพราะมนุษย์มีธรรมชาติเป็นสัตว์ที่มีกรอบครอบความคิดดำรงอยู่ คิดตัวมนุษย์ไม่สามารถคิดได้โดยไม่ผ่านกรอบครอบ ที่เกิดมาจากสิ่งที่ปลูกฝังลึกลงในรอยประทับในสมอง ที่เกิดมาจากผัสสะ ของผู้มีวัฒนธรรม นับตั้งแต่ เดส์การ์ด เขียนประโยคเปิดศักราชให้กับโลก ปรัชญาสมัยใหม่ “ I thing therefore I am” เขาไม่เพียงเพียงทำให้เหตุผลของมนุษย์ก้าวขึ้นมามีฐานะเหมือนพระราชอาของศาสตร์ทั้งปวง แต่ยังทำให้เกิดพระราชที่ซ่อนเร้นอยู่อีกหนึ่งองค์ คือ ตัวฉัน หรือ ประชาน ของการตระหนักรู้ของมนุษย์ แต่ความจำเป็นสำหรับสำหรับวงการผลิตความรู้ของตะวันตกก็เรียกร้องให้เกิดมโนทัศน์ เกี่ยวกับการตระหนักรู้ของมนุษย์ เนื่องจาก ความเชื่อในพระเจ้าจากวัฒนธรรมเดิม ถูกลดบทบาทลงไปจากฐานะเดิม ความรู้ใหม่ ศีลธรรมของโลกยุคใหม่ จำเป็นต้องมีสิ่งที่มั่นคงถาวรเป็นอุดมคติ มาเป็นหลักยึด จึงเป็นสาเหตุให้เกิดการผลิตมโนทัศน์ เรื่อง อธิการภาวะ หรือ การตระหนักรู้ของมนุษย์ขึ้นมา เมื่อจิตสำนึกของมนุษย์ถูกลดบทบาทความสำคัญลงหรือกล่าวถึงที่สุดไม่มีอยู่จริง จิตสำนึกจึงเป็นเพียงผลของประสบการณ์ การตระหนักรู้ของมนุษย์เป็นเพียงผลของประสบการณ์ อธิการหรือประชานของการรู้ตัวแบบภาวะอุดมคติ หรือแบบภาวะผ่านพ้นก็มีฐานะคลอนแคลนลงเรื่อยๆ เหตุผลหรือความมีเหตุผลแต่เพียงอย่างเดียว เพียงพอหรือ ที่จะทำให้เราเข้าชีวิตและโลก เหตุผลจะช่วยให้เราสร้างระบบ ศีลธรรม คุณธรรมหรือระบบสังคม สิทธิเสรีภาพ ความรับผิดชอบความเท่าเทียมกันได้หรือ จากองค์ความรู้ข้อสรุปในระบบความรู้ของมนุษย์ “ไม่มีสิ่ง” มีแต่ “ ความเป็นสิ่ง ” (Ferdinand de Saussure 1857-1921: Cours de linguistique geneale

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1907, 1908-9) ความว่างที่ปรากฏขึ้นเป็นรูปอันเนื่องมาจากการทำงานของสิ่งที่เรียกว่าความสัมพันธ์ หรือความแตกต่าง ความจริงในธรรมชาติ หรือ ภาวิสัย มันเป็นจริงหรือสะท้อน โลกความเป็นจริงนั้น มันเกิดจากการประกอบสร้างของระบบ หรือ องค์รวมที่มันสังกัดอยู่ แล้วมนุษย์เราจะนำมาปรับให้ มันเป็นหลักเกณฑ์เพื่อพิจารณาอง โลกชีวิตคนเราได้ง่ายขึ้น

“ สันติภาพแลงมาด้วยอะไร และ อะไรแลงมาด้วยสันติภาพ ” สันติภาพนั้นมีใช้ “ สาเหตุ ” แต่ สันติภาพนั้นเป็น “ ผลโดยตรง ” จากเหตุหลายประการ

ท่ามกลางกระแสการบริโภค ความต้องการบริโภคที่มีมากขึ้น และความต้องการที่เร็วขึ้นและเร็ว ขึ้น มากกว่าและมากกว่า " ในการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ของสิ่งมีชีวิต ที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีที่สุด จะเป็นผู้มีชัยและขยายเผ่าพันธุ์ดำรงอยู่ต่อไปได้ (Charles Robert Darwin) โดยไม่อาจแยกออกจากธรรมชาติ มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม สังคม การเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา การปกครอง พร้อมกับได้มีการ “ จินตนาการ ” ถึงสังคมนิวโทเปีย ที่ปราศจากการแบ่งแยกชนชาติ ปราศจากการแบ่งแยกทางศาสนา ปราศจากสงคราม ปราศจากนรกและสวรรค์ ให้มวลมนุษยทุกคน ผัน จินตนาการ ถึงสันติภาพ และอยู่ใกล้ชิดควบคู่ไปกับสังคมและความเปลี่ยนแปลงที่ไม่เคยหยุดนิ่ง เพื่อเจตจำนงในการมีชีวิตรอด การสืบทอดเผ่าพันธุ์ เพื่อดำเนินกิจกรรมของชีวิตตน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ของมวลมนุษยชาติทุก ๆ คน ผลจากวัฒนธรรมของมนุษย์ ทั้งด้านชาติพันธุ์ ชนชั้น ศาสนา เศรษฐกิจ การศึกษา ทักษะคดี ส่วนส่งผลกระทบต่อความขัดแย้งโดยตรงความแตกต่างต่อค่านิยมความศรัทธา ต่อกลุ่มชน โดยธรรมชาติ และสร้างภาพของ “ สันติภาพ ” เพื่อปลอบประโลมตัวเองว่า “ ความฝัน ” อันสวยงามในอุดมคติ “ อาจจะ ” เป็นจริงได้สักวันมนุษยคงไม่จำเป็นต้องมี “ จินตนาการ ” หากโลก และชีวิตดำเนินไปตามความคาดหวังโดยเพียงพร้อมสมบูรณ์ จากภาพจริงของความขัดแย้ง สงคราม และความรุนแรงของการค้นหาความเท่าเทียมบนความสุขของตัวเอง จากการคาดหมายถึงเส้นทางในอนาคตที่มนุษย์ไม่ว่ากลุ่มชนหรือเชื้อชาติใดบน โลกว่าควรจะทำเดินไปอย่างมั่นคงบนเส้นทางแห่งสันติภาพ จากแนวคิดทฤษฎีระบบโลก (World System Theory) ที่ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับระบบและความสัมพันธ์ในการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ได้ทำให้เกิดองค์กระระหว่างประเทศมากมาย รวมไปถึงแนวคิดปรากฏการณ์นิยม ซึ่งเกิดจากแนวคิดวิทยาศาสตร์ ของ ไอสไตน์ ในเรื่องสัมพันธ์ภาพนิยม ผลของอิทธิพลดังกล่าว ก่อให้เกิดการพัฒนา ได้สร้างสถาบันที่เกี่ยวกับระเบียบวินัยขึ้นมา ปฏิบัติการต่าง ๆ และวาทกรรมหลายหลากที่ทำให้วิธีการของมันครอบงำ แทรกแซงและบังคับควบคุมความเป็นไปของสังคมเปรียบเสมือน อำนาจ เวทมนต์ มายา จากนัยแห่งการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ก่อให้เกิดรูปแบบของความรู้ใหม่ ของการพัฒนาการเกี่ยวกับขั้นตอนที่สูงกว่าของ ลัทธิทุนนิยม มันได้ทำเครื่องหมายขึ้นมาโดยแทรกซึมของทุนในระดับที่สูงขึ้น และการแทรกซึมข้ามโลกผ่านวัฒนธรรมการบริโภค พร้อมกับอ้างความถูกต้องชอบธรรมในเรื่องการทำให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่อง เสรีภาพของปัจเจก สิ่งเหล่านี้เป็นจริงขึ้นมา โดยผ่านตลาดการบริโภค กลายเป็นวิถีเกี่ยวกับการผลิต ความรู้ ข่าวสารข้อมูลและอำนาจ คือ สังคมที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เต็มไปด้วยการช่วงชิงอำนาจ ซึ่งอำนาจมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เปรียบเสมือนเครือข่ายที่โยงใยกัน มีระดับและคุณภาพที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ระดับผู้นำจนถึงผู้ตาม ผู้มีอำนาจจะถูกท้าทายและเมื่อผู้ท้าทายได้อำนาจก็จะมีผู้ท้าทายขึ้นมาใหม่ ด้วยนัยทางการเมือง และความขัดแย้ง และผลประโยชน์

แต่ทว่า จะมีได้มีสิ่งใด อีกทั้งจะไม่มีควมบ้าคลั่งใจอันยิ่งไปกว่านี้ ที่จะหยุดยั้งก้าวอันมุ่งไปสู่เสรีภาพได้อีก บัดนี้ จะเป็นอย่างก้าวที่มุ่งสู่สันติภาพ และจะไม่มีสิ่งใดที่จะหยุดยั้งกระบวนใหม่ระหว่างประเทศในการอยู่ร่วมกัน อันเป็นระเบียบที่ก่อร่างขึ้นบนความเคารพต่อมนุษยชาติและความเคารพต่อกฎหมาย เป็นระเบียบที่เป็นฐานรองรับแห่งเสรีภาพ ความยุติธรรมและประชาธิปไตย นี่คือการระเบียบซึ่งยังคงเป็นจิตวิญญาณและได้รับการประกันไว้ด้วยกฎบัตรแห่งสหประชาชาติในเวลานี้ ... เมื่อต้องเผชิญกับภัยอันตรายอันติดตามมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นบน โลก ขอให้พวกเราทั้งหลายคงไว้ซึ่งความเชื่อมั่นศรัทธาในมรดกชิ้นนี้ กล่าวคือ การอุทิศชีวิตเลือดเนื้อและสารที่ขรุขระบิดาของพวกเราได้มอบไว้ให้ ขอให้พวกเรามุ่งมั่นต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสาระสำคัญแห่งคุณค่าในความ เป็น มนุษย์ที่พึงเคารพซึ่งกันและกัน อีกทั้งเคารพซึ่งความยุติธรรม การแลกเปลี่ยนทัศนคติและความเห็นระหว่างกัน อีกทั้งการยอมรับความแตกต่างของกันและกัน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นจุดหมายปลายทางที่ขรุขระบิดาของพวกเราได้อุทิศแล้วซึ่ง ชีวิตเลือดเนื้อเพื่อให้ได้มา ขอให้พวกเรามุ่งมั่นต่อสู้ร่วมกันในอันที่จะสร้างโลกแห่งเสรีภาพและความก้าว หน้าของลูกหลานแห่งเรา โลกซึ่งเคารพความหลากหลายของปัจเจกและความคิด ของวัฒนธรรมต่าง ๆ และของประชาชาติทั้งปวง และด้วยมรดกชิ้นสำคัญนี้ หน้าทีอันสำคัญนี้เนื่องที่เราได้มาร่วมกันรำลึกถึงในวันนี้ เนื่องจากพวกเราคืออนุชนผู้พิทักษ์และสืบทอดมรดกเหล่านี้ ...” แพล จาก สุนทรพจน์ของประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส นาย จาคส์ ชีรัก ในโอกาสรัฐพิธีรำลึกครบรอบ 60 ปีแห่งการปฏิบัติการทางทหารฝ่ายสัมพันธมิตร ณ เมืองอาร์โรมองซ์ แคว้นนอร์ม็องดี (6 มิถุนายน 2004) “ สำหรับดิฉัน การเมืองเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ดิฉันจึงปรารถนาให้ประชาชน ไม่เพียงมองความความพยายามที่จะนำประชาธิปไตยมาสู่พม่าว่าเป็นเพียงขบวนการทางการเมือง อย่างหนึ่ง แต่ขอให้มองว่าเป็นความพยายามของประชาชนที่ยืนยันทิธีที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างมีคุณค่าสมเป็นมนุษย์ ” (ออง ซาน ซูจี 1 พฤษภาคม 2539) “ มนุษย์เราเกิดมาเพื่อเสรีภาพ และไม่มีวันจะเสียเสรีภาพไปได้ เสรีภาพจึงเป็นทาสแท้ของมนุษย์โดยไม่มีทางหลีกเลี่ยง ซาร์ตต์ (Jean Paul Sartre) ใช้สำนวนรุนแรงเพื่อชี้แจงให้หนักแน่นว่า คนเราถูกสาปให้มีเสรีภาพ นั่นคือจะทำอย่างไรก็ไม่วันจะพ้นเสรีภาพไปได้ เพราะการยอมจำนนเอง แสดงว่ามีเสรีภาพ เขาใช้เสรีภาพเพื่อยอมเสียเสรีภาพ รวมความว่าทุกคนมีเสรีภาพโดยจำเป็น แต่ทว่าคนเราส่วนใหญ่มักใช้เสรีภาพไม่ถูกต้อง นั่นคือใช้เสรีภาพเพื่อเลี่ยงการรับผิดชอบ เช่นเข้าหาอุดมการณ์เป็นเกราะกำบัง เพื่อเพิกเฉยความรับผิดชอบต่อสังคม (กิรติ บุญเจือ . 2522 : 5) นี้เป็นเพียงเสียงสะท้อนเล็กๆ ทางวาทกรรม ที่ขัดแย้งกับภาพจริงในปัจจุบัน ของความรุนแรง ความหวังในสันติภาพของมนุษย์ และดูเหมือนว่าสันติภาพที่หอมหวาน คงจะไม่สามารถเกิดขึ้นบน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

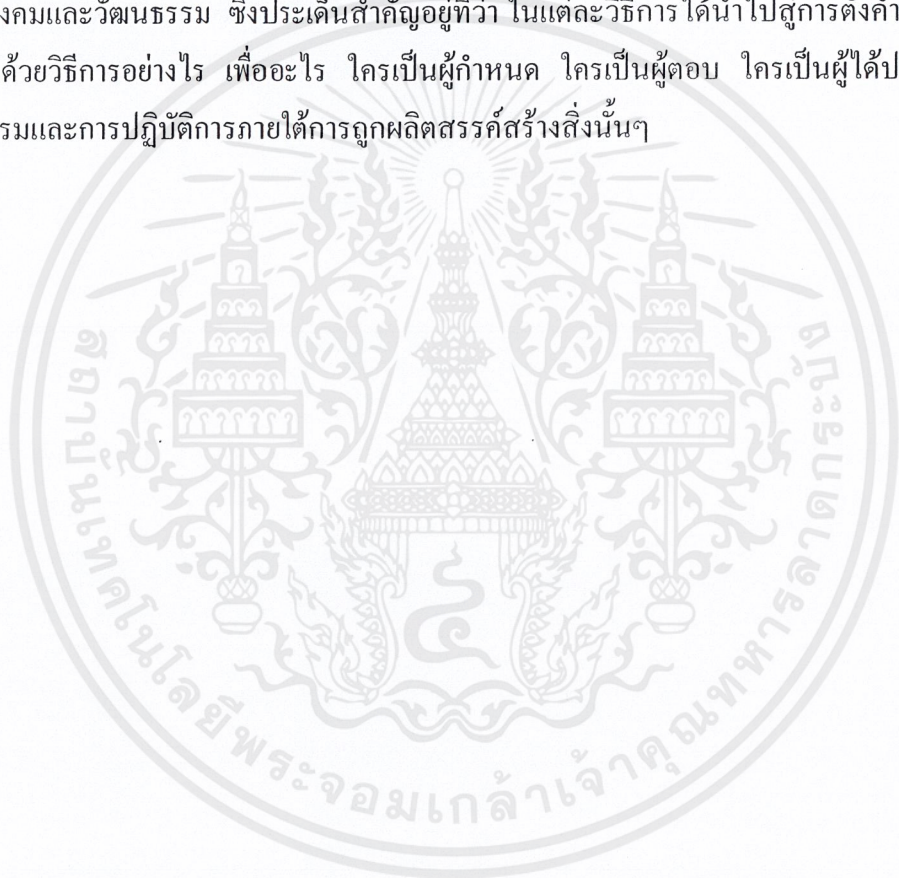
โลกตราบใดที่มนุษย์ยังคงเป็นมนุษย์ที่ไม่รู้ว่า สันติภาพแลงมาด้วยความตายหรือความตายแลงมา
ด้วยสันติภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวความคิดในการสร้างสรรค์

กระบวนการสันติภาพท่ามกลางปัญหาความรุนแรงอย่างสืบเนื่อง ถือเป็นบทเรียนสำคัญ ต่อเงื่อนไขที่ทำให้คนในสังคมเห็นด้วยกับกระบวนการสันติภาพมากกว่าการสู้รบ การตระหนักถึงประเด็นนี้มีส่วนเปลี่ยนแปลงต่อความเข้าใจปัญหา ความขัดแย้ง ความแตกต่างของผลทางวาทกรรม โดย ให้เหตุผลวาทกรรมในฐานะที่เป็นการวินิจฉัยทางทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การตัดสินใจทางด้านสุนทรียภาพ มันมีอิสระมีกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานในตัวเอง ข้าพเจ้าต้องการตั้งคำถาม ต่อกระบวนการสันติภาพ และภาพมายาของสังคมอุดมคติ จากการเปลี่ยนแปลงที่มีผลมาจาก เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า ในแต่ละวิธีการได้นำไปสู่การตั้งคำถามและตอบคำถามด้วยวิธีการอย่างไร เพื่ออะไร ใครเป็นผู้กำหนด ใครเป็นผู้ตอบ ใครเป็นผู้ได้ประโยชน์ ผ่านวาทกรรมและการปฏิบัติการภายใต้การถูกผลิตสรรค์สร้างสิ่งนั้นๆ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

กระบวนการและขั้นตอนการสร้างสรรค์

จากวิธีการดำเนินการสร้างสรรค์ เพื่อให้เกิดการพิจารณาแยกแยะ ศึกษาองค์รวมของงานศิลปะ ออกเป็นส่วนๆ ทีละประเด็น ทั้งในด้านทัศนธาตุ องค์ประกอบศิลป์และความสัมพันธ์ต่างๆ ในด้าน เทคนิคกรรมวิธีการแสดงออก เพื่อนำข้อมูลที่ได้ มาประเมินคุณค่า และสร้างสรรค์เป็นผลงาน โดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนได้ดังนี้

การศึกษาข้อมูล

ใช้การศึกษาข้อมูลข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ รวมไปถึงพื้นฐานการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน จวบจนที่มาของกระแส มนุษย์คือ เสรีภาพ และทฤษฎีเสรีภาพ/สันติภาพ ของบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และเสียชีวิตไปแล้ว บางท่านที่ได้นำมาอ้างอิงถึง

ใช้การศึกษาข้อมูล ทฤษฎีมานุษยวิทยาพื้นฐาน ทฤษฎีสัญศาสตร์ ภาษาศาสตร์ และโพสต์โมเดิร์นนิสม์

ใช้การสอบถามและสัมภาษณ์บุคคลทั่วไป เกี่ยวกับประเด็น สันติภาพ ในช่วงเวลาที่แสดง พหุความคิด พหุปัญญา ความหลากหลายทางวาทกรรม ที่ไม่ต้องการข้อสรุป ไม่ต้องการทฤษฎีหรือหลักคิดตายตัว ที่มาจากหลากหลายและความเปลี่ยนแปลงของโลกความจริง

ค้นคว้าเอกสารทางวิชาการ และหนังสือตลอดจนเว็บไซต์ที่มีบทความเกี่ยวกับความหลากหลายทางวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับสันติภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูล

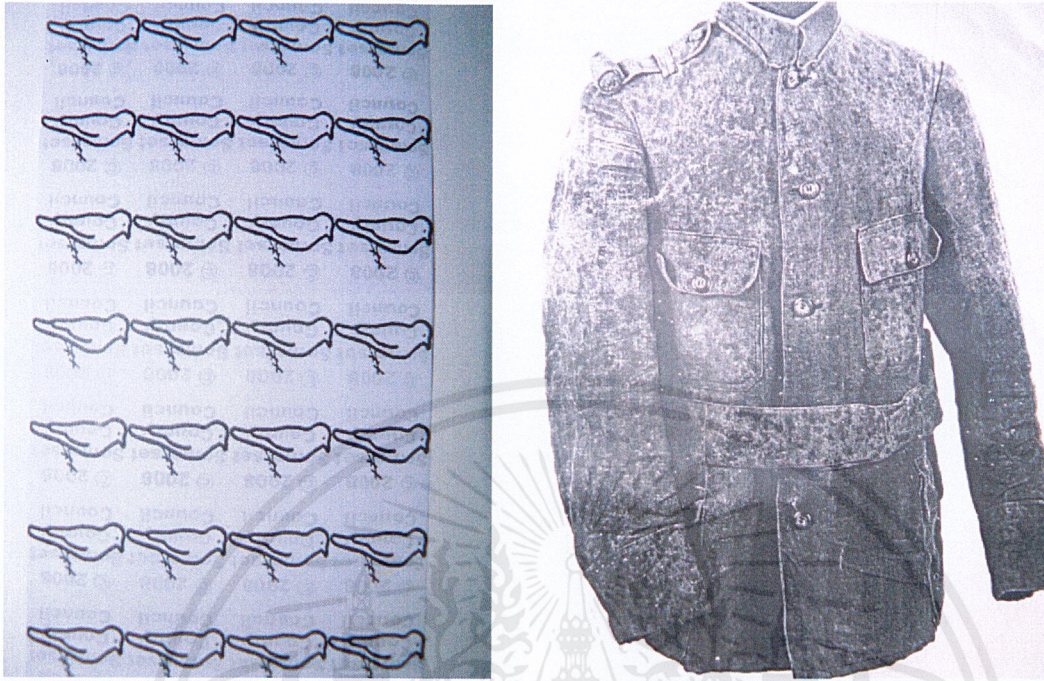
จากการที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาข้อมูลทางกายภาพ และการมุ่งเน้นหาความเป็นเอกภาพ ต่อปัญหาต่อสิ่งที่ขาดตกบกพร่องทางสังคมสู่การแสวงหาสันติภาพ และพฤติกรรมที่มนุษย์ตอบสนองต่อปัจจัยทางกายภาพ ที่ทำให้เกิดการวางตัวที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิต ภายใต้การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ลักษณะเศรษฐกิจ ที่ก้าวสู่เศรษฐกิจแบบบริโภคนิยมมวลชน ลักษณะการผลิตเป็นแบบหลังอุตสาหกรรม ความเป็นสังคมข่าวสารที่ประกอบขึ้นจากการจำลอง และลักษณะความถี่จริงรวมถึงรูปแบบทางเทคโนโลยีและวัฒนธรรม เป็นยุคซึ่งสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งสามารถตัดผ่านพื้นที่ทางกายภาพเข้ามาแทนที่ชุมชน อันจะทำให้เกิดแนวคิดเรื่องสังคมจะกลายเป็นเพียงภาพลวงตา ที่ดำเนินไปพร้อมกับความมีเสรีภาพของปัจเจก สะท้อนความคิด ความเชื่อและการแสดงออกที่หลากหลาย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามธรรมชาติของชีวิตและสังคม ที่ประกอบไปด้วย นัยทางความขัดแย้ง นัยทางการเมืองและนัยทางผลประโยชน์ ผ่านภาษาที่เป็นวาทกรรม คล้ายกับสงครามทางวาทกรรมและการโฆษณาชวนเชื่อ เหมือนการควอลดาบที่มีไว้ทิ่มแทงศัตรูและป้องกันตนเอง ในความสัมพันธ์ที่กลุ่มหนึ่งมีต่อกลุ่มหนึ่ง ผ่านความจริงทางวาทกรรมที่ถูกผลิตขึ้นเพื่ออำนาจ ในโลกที่การสื่อสารประกอบขึ้นเป็นวัฒนธรรมทางสายตา ซึ่งสุนทรียภาพของมันมีอิสระในตัวเอง และมีกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของมัน ต่อการตั้งคำถามของกระบวนการเกิดสันติภาพ และภาพมายาของสังคมอุดมคติสู่โมเดลฝันสากล

การสร้างภาพร่างจากข้อมูล

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ข้อมูลทางกายภาพ ข้อมูลที่ได้ ได้ส่งผลต่อทัศนะ เกี่ยวกับการมองเห็น ทั้งโลกภายนอกและวัตถุที่เป็นสิ่งแวดล้อม สื่อคลอใจ “ การเห็น ” บทบาทของความหมายทางวาทกรรมที่คลุมเครือ ได้เชื่อมโยงกับการกำหนดหรือจัดสรรบทบาทของ “ พื้นที่ ” อันหมายถึงมิติสัมพันธ์ บริเวณและสถานการณ์ เพื่อตอบสนองความคิด สภาพแวดล้อม ภาพซ้อน พลวัตในสิ่งแวดล้อมและสังคมสู่การสร้างสรรค การสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยกัน จากศิลปะที่แสดงอารมณ์ มาสู่ความปกติธรรมดา จากการสร้างสรรค์ภาพมาสู่การใช้วัสดุจริง จากพื้นที่สรวงมาสู่พื้นที่แสดงออกตามความเป็นจริง ผสานสัมพันธ์ระหว่างรูปและพื้นที่ สัมพันธ์กับพื้นที่และอากาศและความเป็นจริงต่างๆ ผ่านทฤษฎีที่ให้ความหมายแบบ สัญลักษณ์ (Semiotics) และตั้งคำถามต่อ สัญลักษณ์ ด้วยภาษาแบบบิทรูป (Irony) คือการเปรียบเทียบแบบหักมุม ยกย่อง คนละขั้ว ซึ่งทำให้เกิดภาพพจน์และพลังทางอารมณ์ ความรู้สึก หรือการรับรู้ได้สูงมาก โดยแบ่งขั้นตอนรูปแบบการพัฒนาภาพร่างสู่การสร้างสรรค์ผลงานจริงได้ 3 ระยะดังนี้

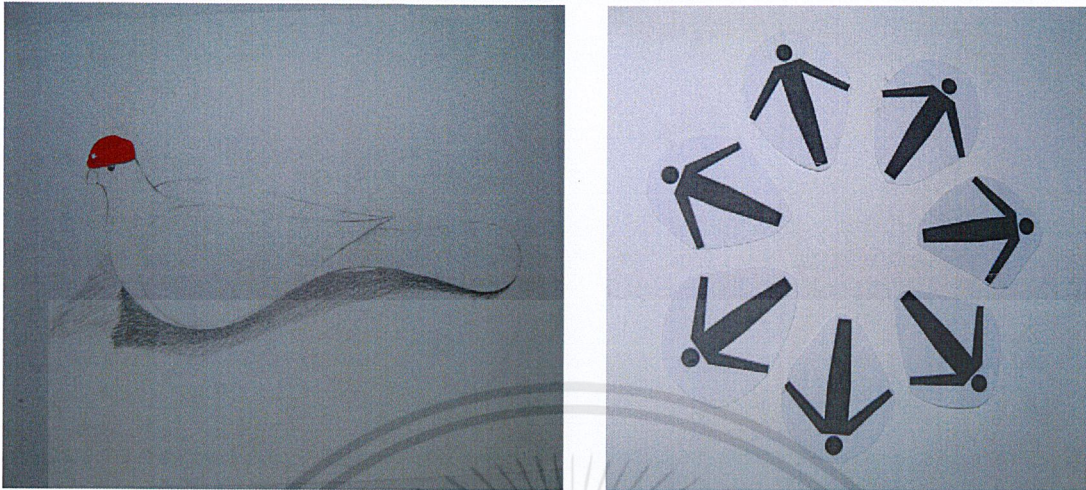
ภาพร่างผลงานระยะที่ 1

จากแนวคิดที่มนุษย์ต้องคิดผ่านภาษา ซึ่งเป็นพื้นฐานทางการสื่อสาร เพื่อสื่อความคิด ความหมาย ได้ทำให้เกิดคำถามแรก ก็คือ ภาษาต่างๆของมนุษย์คืออะไรกันแน่ มีบทบาทอย่างไร คำตอบที่ได้คือ ภาษาเกี่ยวข้องกับสองโลกที่เป็นพื้นฐานสำคัญคือ (1) โลกของความคิดหรือความรู้ (2) โลกวัตถุที่แท้จริง ด้วยความหลากหลายและสัมพัทธนิยม การค้นพบว่าในภาษาต่างๆทุกภาษาทั่วโลกเน้นความสัมพันธ์ระหว่างโลกของวัตถุ กับโลกของความคิด มีลักษณะที่ไร้ระเบียบแบบแผน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่มีความสัมพันธ์ใดๆกันเลย ด้วยลักษณะความสัมพันธ์ที่ไม่มีกฎเกณฑ์ ทำให้เกิดแนวคิดการหาตัวแทนที่ชัดเจนแม่นยำของโลกความคิด หรือโลกภายนอก ที่ทำให้เกิดทฤษฎีสัญศาสตร์ ที่เข้ามาเสริมต่อแนวความคิดที่ว่า ความรู้ของมนุษย์ไม่มีขีดจำกัดและไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่มั่นคงหรือเชื่อถือได้ใดๆเลย เป็นเพียงแค่ค่านิยมที่มนุษย์แต่ละคนแต่ละกลุ่มยึดถือกันเท่านั้น จากแนวคิดดังกล่าวจึงเป็นไปได้เลยที่มนุษย์จะสามารถเข้าใจเรื่องเดียวกัน ตรงกันได้ในทางโลกภายนอก ด้วยอิทธิพลจากงานของนักภาษาศาสตร์ ที่เปลี่ยนแนวคิดของคนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษา ความคิด ความจริงและศาสตร์แห่งเครื่องหมาย (Sign) ที่ใช้แทนถ้อยคำ ใช้แทนอีกสิ่งหนึ่ง หรือบางสิ่งซึ่งนอกเหนือจากตัวเนื้อหา ที่สัมผัสได้โดยผัสสะ (Senses) แล้วยังเกิดการระลึกถึงสิ่งอื่นขึ้นในจิตใจเราด้วย ก็คือ “ สัญญา ” จากแนวคิดดังกล่าวข้าพเจ้าจึงตอบสนองต่อแนวความคิด และวิเคราะห์ตัวหมาย ที่ทำให้เกิดเป็น สัญญา ที่มารองรับแนวคิดให้เป็นภาษาที่เชื่อมโยงและมีวิฤติของความหมายแบบสากล จากแนวคิดสร้างสรรค์

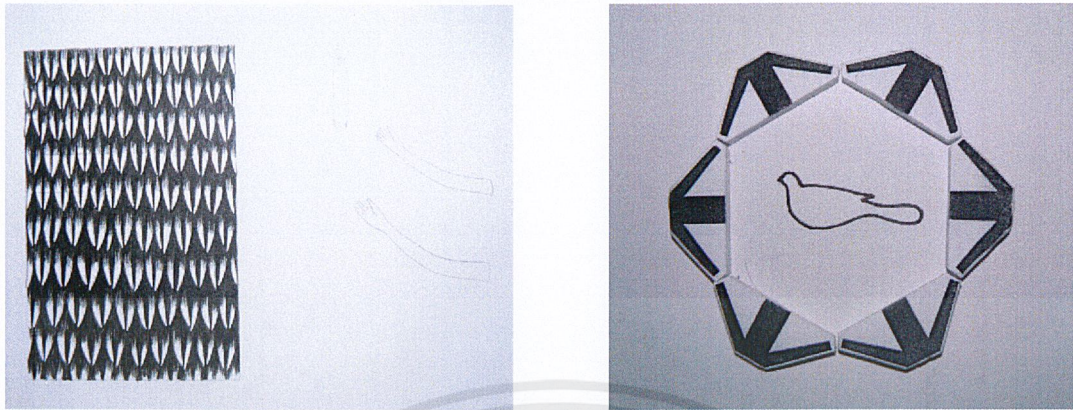
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างผลงานระยะที่ 2

จากทฤษฎีสัญศาสตร์และการสร้างสรรค์ ออบเจ็ค ผู้การมีวิฤติของความหมายของตัวสัญลักษณ์ ที่เป็นออบเจ็ค เพื่อเป็นรากฐานเกี่ยวกับความรู้ การทำรูปแบบให้เป็นสากลจากข้ออ้างทั้งหมดที่มองผ่าน “ตนเอง” และมองสะท้อนตนเองว่าคิดเห็นอย่างไร ต่อการตั้งคำถามในตัว ออบเจ็ค ผ่านทฤษฎีภาษาแบบบิตรูป ที่อยู่ในแนวความคิดสร้างสรรค์ ต่อตัวสัญลักษณ์ หรือ ออบเจ็คที่ตั้งคำถามแบบเปรียบเทียบ ย้อนแย้ง หักมุม ซึ่งประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่าในแต่ละวิธีการ ได้นำไปสู่การตั้งคำถามและตอบคำถามด้วยวิธีการอย่างไร เพื่ออะไร ใครเป็นผู้กำหนด ใครเป็นผู้ตอบ ใครเป็นผู้ได้ประโยชน์ ภายใต้การถูกผลิต/สร้าง โดยผ่านวาทกรรมและการปฏิบัติการ ผ่านออบเจ็คไปสู่ทฤษฎีสัญศาสตร์

ภาพร่างผลงานระยะที่ 3

ผลจากการพัฒนาแนวคิดสู่ภาพร่าง จากการหยิบยกเอาวัตถุทั้งที่ถูกปรุงแต่งและทั้งที่เป็นวัตถุสำเร็จ ให้ความหมายผ่านทฤษฎีสัญศาสตร์ และการบิดรูปของภาษาในเชิงแนวความคิด ออบเจ็คที่ได้จึงมีความสมบูรณ์ในตัวของ ออบเจ็คเองพร้อมๆกับวิกฤติของความหมายที่ได้ จากการพัฒนาจากระยะที่ 2 และระยะที่ 3 การตั้งคำถามที่ย้อนแย้ง ได้ผนวกออบเจ็คเข้ากับโครงสร้างคำถามในเชิง พหุความคิด ที่เกิดจากการสร้างสรรค์จากองค์รวมกับธรรมชาติวิทยา สิ่งแวดล้อม ความรู้ ความคิดและประสบการณ์จากสมอง จากมุมมองทัศนศิลป์มาสู่พื้นที่ตามความจริง ผสานสัมพันธ์ระหว่างรูปทรงและพื้นที่ (Figure and ground) สัมพันธ์กับพื้นที่อากาศและความเป็นจริงต่างๆ ในรูปแบบงานศิลปะแบบจัดวาง (Installation) ที่เชื่อมโยงกับการกำหนด หรือจะสรรคืบทบาทของพื้นที่ เพื่อตอบสนองความคิดที่เป็นพหุความคิด จากออบเจ็คที่เป็นวัตถุสำเร็จ ที่ตั้งคำถามในเชิงปฏิกิริยาที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้กับแบบแผนในอดีต และออบเจ็คที่เป็นวัตถุปรุงแต่งที่มีสุนทรียภาพแบบวิจิตรศิลป์ ด้วยทฤษฎีพหุวิธี ที่ย้อนแย้งในแนวความคิดและรูปแบบ ทั้งทฤษฎีสัญศาสตร์และภาษาศาสตร์

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์

งานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ โดยรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์มีลักษณะเป็นงานศิลปะ แบบจัดวาง (Installation) มีการจัดวางทุกอย่างโดยคำนึงถึงองค์รวม คือ งานศิลปะวัตถุที่มีตัวตนทางมิติสัมพันธ์ เฉพาะกับพื้นที่ ความสำคัญ ไม่ได้อยู่ที่วัสดุชิ้นใดชิ้นหนึ่งเท่านั้นแต่ความสำคัญอยู่ที่การประกอบส่วนต่างๆ การจัดสภาพแวดล้อมทั้งหมด ที่ทำให้ผู้ชมผสมผสานกับการอยู่ร่วม หรือการมีศิลปะแวดล้อมตัวผู้ชม โดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมคือ การตั้งคำถามกับพื้นที่ทางความคิด ผ่านแนวความคิดที่ตั้งคำถามกับวัตถุในส่วนประกอบของสภาพแวดล้อม ผ่านทฤษฎีสัญศาสตร์และตั้งคำถามด้วยภาษาแบบบิดรูป (Irony) คือ การเปรียบเทียบหักมุม ยกย่อง ที่ทำให้เกิดภาพพจน์ และพลังทางอารมณ์ ความรู้สึก ที่ต้องการคำตอบ แบบพหุความคิด พหุปัญญาจากผู้ชม องค์ประกอบของผลงาน หรือลักษณะของส่วนประกอบต่างๆ ที่นำมาสร้างรวมกัน เพื่อทำให้เกิดผลงานสร้างสรรค์ที่มีความสมบูรณ์ เมไปด้วยความงามและความน่าสนใจ ในทางศิลปะ เรียกส่วนประกอบเหล่านี้ว่า ทักษะธาตุทางศิลปะ (Visual Elements) ซึ่งมีอยู่หลายชนิดด้วยกันคือ มีทั้ง รูปทรง เส้น น้ำหนัก พื้นที่ว่าง สิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นรวมกัน เพื่อเน้นให้ภาพผลงานเกิดความสมบูรณ์ และเหมาะสมเป็นไปตามเจตนารมณ์ของเรื่องราว เนื้อหา อีกทั้งสอดคล้องกับลักษณะของรูปแบบที่ถูกกำหนดขึ้น จากองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ส่วนคือ ส่วนที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งได้แก่ โครงสร้างทางวัตถุที่มองเห็นได้หรือรับรู้ได้ด้วยระบบประสาทส่วนหนึ่งกับส่วนที่เป็นการแสดงออกอันเป็นผลที่เกิดมาจากโครงสร้างทางวัตถุ เราเรียกส่วนประกอบแรกว่า รูปทรง (Form) หรือองค์ประกอบทางรูปธรรม และส่วนหลังเรียกว่า เนื้อหา (Content) หรือองค์ประกอบทางนามธรรม ดังนั้น องค์ประกอบที่เป็นโครงสร้างหลักของ ศิลปะก็คือ รูปทรงกับเนื้อหา หรืออาจจะใช้คำว่า รูปแบบกับเนื้อหา ดังนั้น ในผลงานศิลปะนิพนธ์ จึงถูกสร้างด้วยองค์ประกอบต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วเช่นกัน และส่วนประกอบเหล่านี้ สามารถแยกวิเคราะห์ออกเป็นข้อๆ ได้โดยละเอียดดังนี้

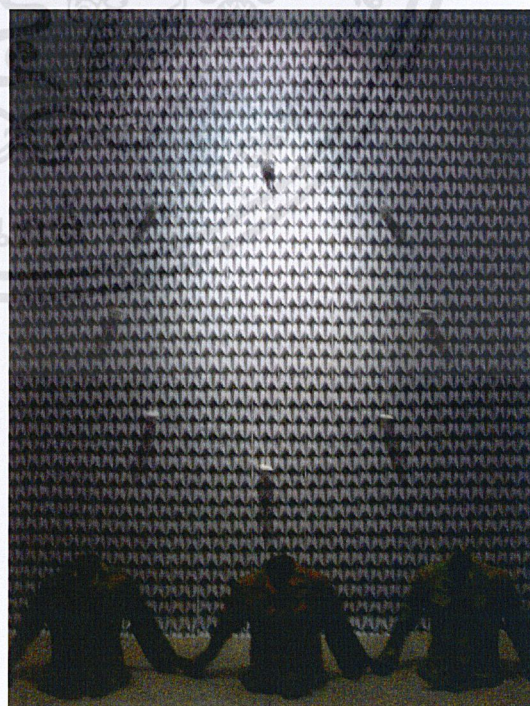
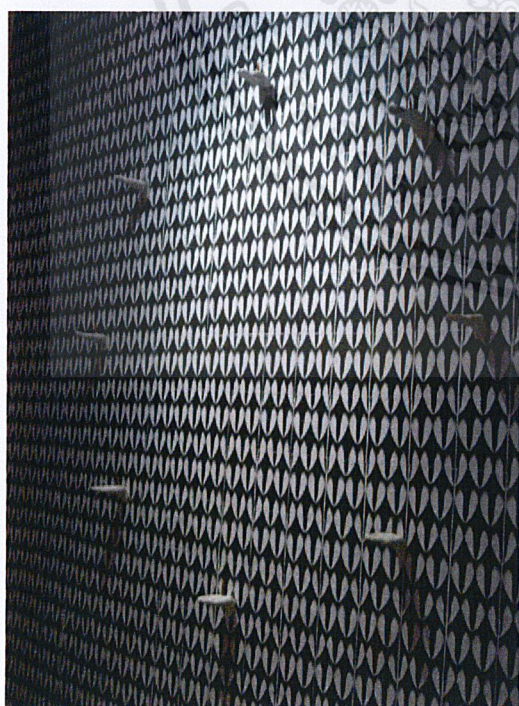
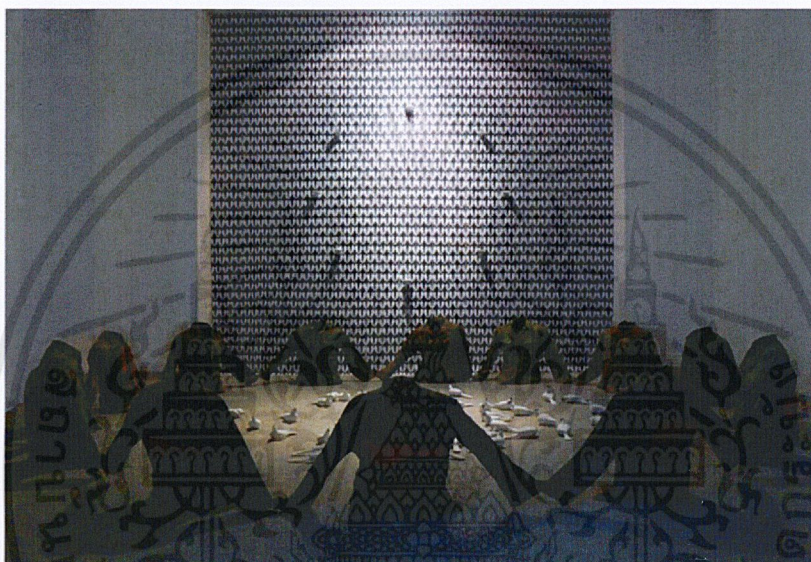
เนื้อหาของสัญญาะ

(1) เชิงเทียนรูปทรงมือ ด้วยบริบทรูปแบบการใช้งานของเชิงเทียนทางกายภาพคือ วัสดุที่ใช้รองรับเทียนซึ่งเป็นวัสดุที่ใช้ส่องสว่างในทางกายภาพและให้ความหมายในเชิงสัญลักษณ์ คือ วัตถุที่มารองรับ การรับ และการให้แสงสว่างเป็นการเสนอความคิดในเชิงปฏิบัติหรือ เชิงลบเพื่อผลในทางบวก (2) เทียนปลอกกระสุน ด้วยบริบทของปลอกกระสุนในทางกายภาพ ปลอกกระสุนปืนคือ วัสดุที่ผ่านการใช้งาน หรือ กระสุนที่ผ่านการยิงหรือใช้งานแล้วซึ่งคงเหลือไว้ซึ่งปลอกกระสุนเป็นการสะท้อนถึงความจริงของการมีอยู่ของความรุนแรง ส่วนเทียน ให้ความหมายทางกายภาพคือ วัสดุที่ใช้ส่องสว่างในยามที่มีมืด และให้ความหมายในเชิงสัญลักษณ์คือ สิ่งที่ส่องสว่างและจุดประกายปัญญาในเชิงปรัชญาและนำเสนอบริบทของเทียนปลอกกระสุนที่พูดถึง แสงสว่างหรือองค์ความรู้ที่ได้มาจากความจริงของความรุนแรง และยังสะท้อนถึงความต้องการแสงสว่างในด้านมืดในปฏิบัติเชิงลบ (3) วอลเปเปอร์ชนก จากบริบทรูปแบบการใช้งานทางกายภาพของวอลเปเปอร์ คือ ผงงชั้นที่ 2 หรือแผ่นกระดาษที่ปกปิดผนังที่แท้จริงในทางกายภาพ หรือฉากหลังชั้นที่ 2 และให้ความหมายวอลเปเปอร์ชนกในเชิงสัญลักษณ์คือ ภาพจริงของเบื้องหลังความต้องการมีอิสรภาพคือ ปีกในการโบยบินหรือภาพฝันของสังคมอุดมคติ (4) นกป่วนปั่นสวมหมวก ด้วยหลักปรัชญาในศาสนาคริสต์และสัญลักษณ์สากลได้ให้ความหมายของความบริสุทธิ์กับนกพิราบสีขาวและให้ความหมายในเชิงสัญลักษณ์คือ รูปร่างลักษณะของ เสรีและ ความบริสุทธิ์ และความเชื่อแบบผิด เกี่ยวกับองค์ความรู้เรื่องพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและมอบความบริสุทธิ์ให้ในทัศนคติเชิงลบเพื่อผลบวก และได้หมวกที่แสดงถึงวัฒนธรรมที่ครอบงำระบบความคิดของ ความบริสุทธิ์ ในส่วนของอิทธิพลทางวาทกรรม (5) เสื้อทหารลายพรางปีกอาร์มสัญลักษณ์รูปนก ด้วยบริบททางด้านการใช้งานทางกายภาพของเสื้อทหาร สิ่งเหล่านี้มีบทบาททางด้านอำนาจของโครงสร้างทางสังคม และวัฒนธรรม และความ เป็นชาตินิยมได้เป็นอย่างดี โดยแสดง สัญญา ของภาพผู้พิทักษ์เสรี ประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่ทำสงครามเพื่อเสรีภาพ และตายไปเพื่อเสรีภาพของชีวิตอีกหลายชีวิต เป็นการสร้างสรรค์งานที่เป็นองค์รวมกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ความรู้ ความคิดและประสบการณ์จากสมอง ในบริบทสังคมและภูมิปัญญาร่วมสมัย มากกว่าการแสดงออกหรือบันทึกภาพที่เป็นประจักษ์เบื้องหน้าเท่านั้น แต่ยังสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงกรอบความคิดที่ผ่านมา ไม่เชื่อมั่นในระบบแบบแผนหรือวิถีคิดแบบ ลัทธิสมัยใหม่ ทั้งยังได้แสดงพัฒนาการไปสู่การบูรณาการความรู้ ความคิด และประสบการณ์สู่การเรียนรู้ ที่มีที่สิ้นสุด ทั้งนี้ การมองทัศนศิลป์ การแสดงออกในกรอบจำกัดอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงอาจมีปัญหาด้านแนวทางปฏิบัติ รวมทั้งมีปัญหาในการเชื่อมโยงความคิดไปสู่บริบทอื่นๆด้วย

วิเคราะห์ทัศนธาตุ

เส้น (Line)

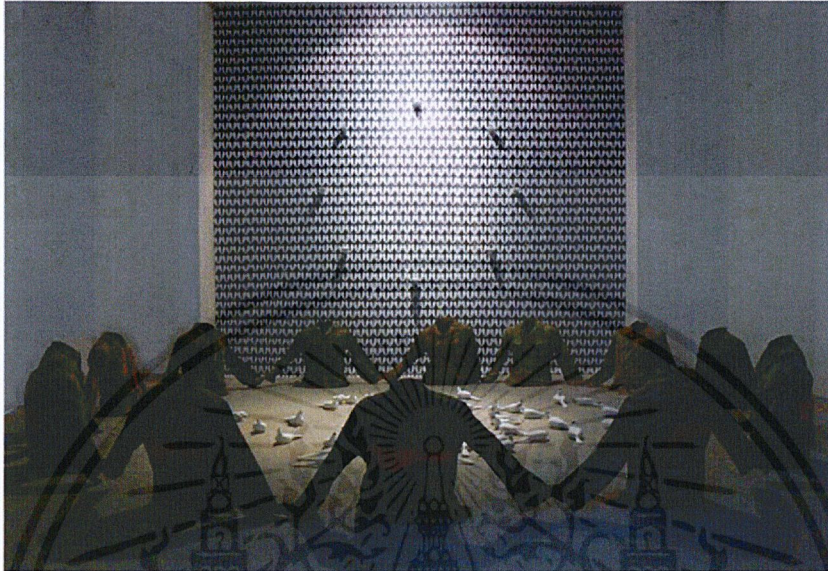
เกิดจากวัตถุในสภาพแวดล้อมคือ วอลเปเปอร์และ เส้นที่เกิดจากออบเจ็กต์สี่เหลี่ยมที่จับมือกัน เป็นเส้นวงกลมในระนาบพื้น และเชิงเทียนรูปทรงมือที่เบออกเรียงต่อกันเป็นเส้นวงกลมไว้จุดจบใน ระนาบผนัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สี (Colors)

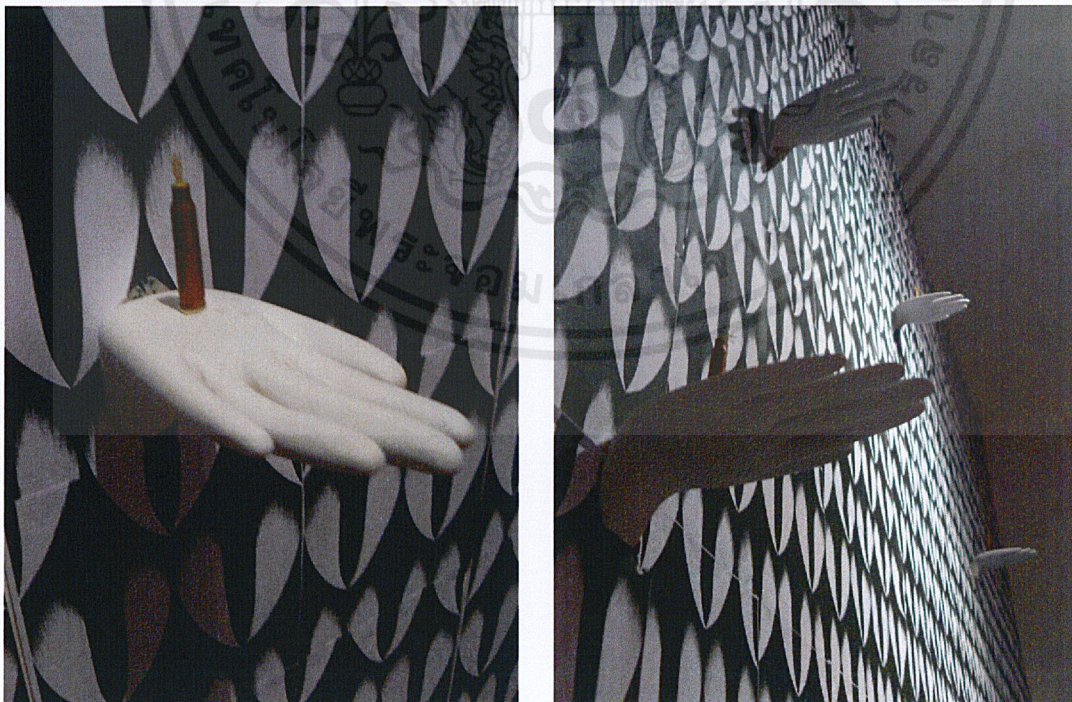
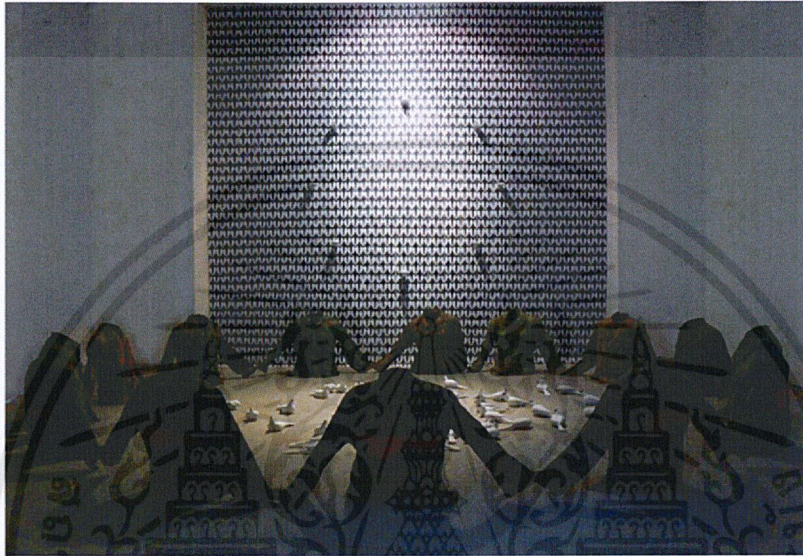
เน้นสีขาวและดำ จากส่วนประกอบของสภาพแวดล้อมของ ออบเจ็กในงาน มีสีเด่นคือ สีเขียว และแดง ในเชิงสีคู่ตรงข้ามที่ให้ความหมายในเชิงขัดแย้ง ของความสมบูรณ์ของระเบียบแบบแผน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสงและเงา (Light and shadow)

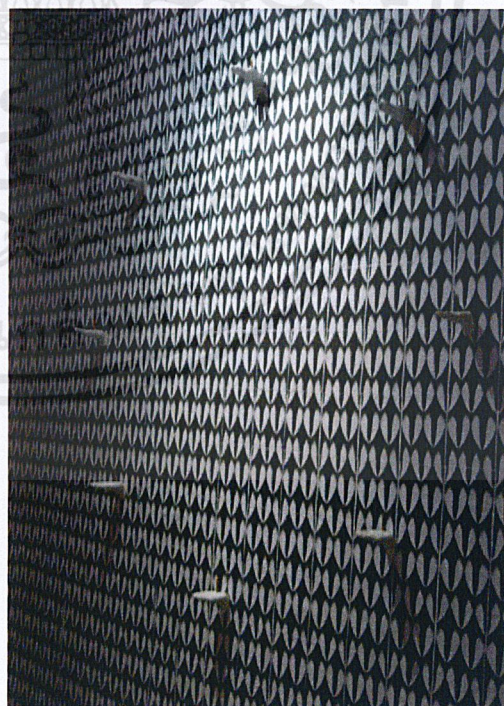
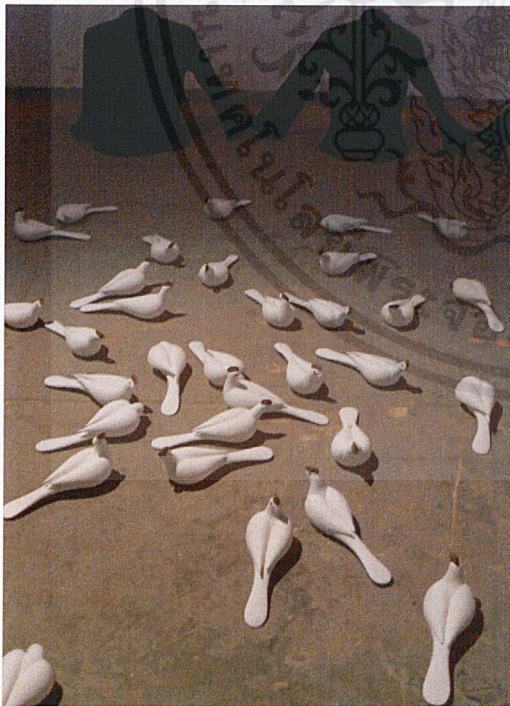
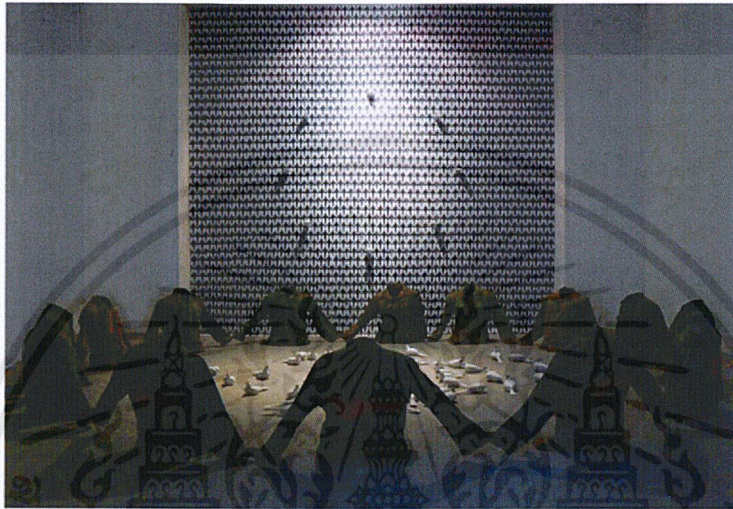
เกิดจากแสงสังเคราะห์ที่ผิดปกติ ไร่การเคลื่อนไหวของแสงและเงา และแสงที่เกิดจากธรรมชาติ ที่เกิดจากวัตถุในสภาพแวดล้อม คือ แสงจากเทียนปลอกกระสุนที่แสดงการตัดทอนหรือเปลี่ยนแปลงทัศนียภาพในเชิงแสวงหาความจริง ของแสงที่ส่องประกายในเชิงของการกำเนิดความรู้ในเชิงปรัชญา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พื้นที่และการจัดวาง (Space and place)

เกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมกับพื้นที่จริง ที่ผสานกับการอยู่รวมของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ชมกับพื้นที่ทางความคิดในเชิงปรัชญา โดยมีการจัดวางในรูปแบบของการโต้แย้งของกลุ่มความคิดทั้งที่เกิดจากระนาบพื้น และระนาบผนัง ช่องว่างระหว่างสัมพันธ์ ออบเจ็คต่อออบเจ็ค ระนาบต่อระนาบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์หลักองค์ประกอบศิลป์

เอกภาพ (Unity)

การจัดองค์ประกอบโดยรวมมีความเป็นเอกภาพด้วยเส้น สีและแสงเงาที่สัมพันธ์กลมกลืนกับพื้นที่และสภาพแวดล้อม และบริบทของออบเจ็คในทิศทางเดียวกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดุลยภาพ (Equilibrium)

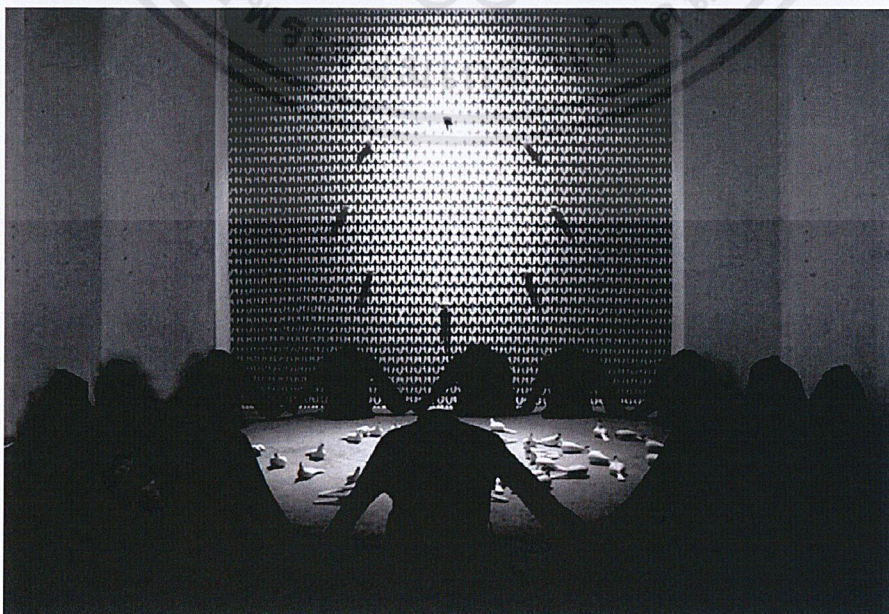
จัดวางสมดุลของออบเจ็คในบริเวณว่าง มีลักษณะของดุลยภาพแบบ ซ้ายและขวาเท่ากัน ทำให้รู้สึกสงบทางด้านกายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเป็นเด่น (Dominance)

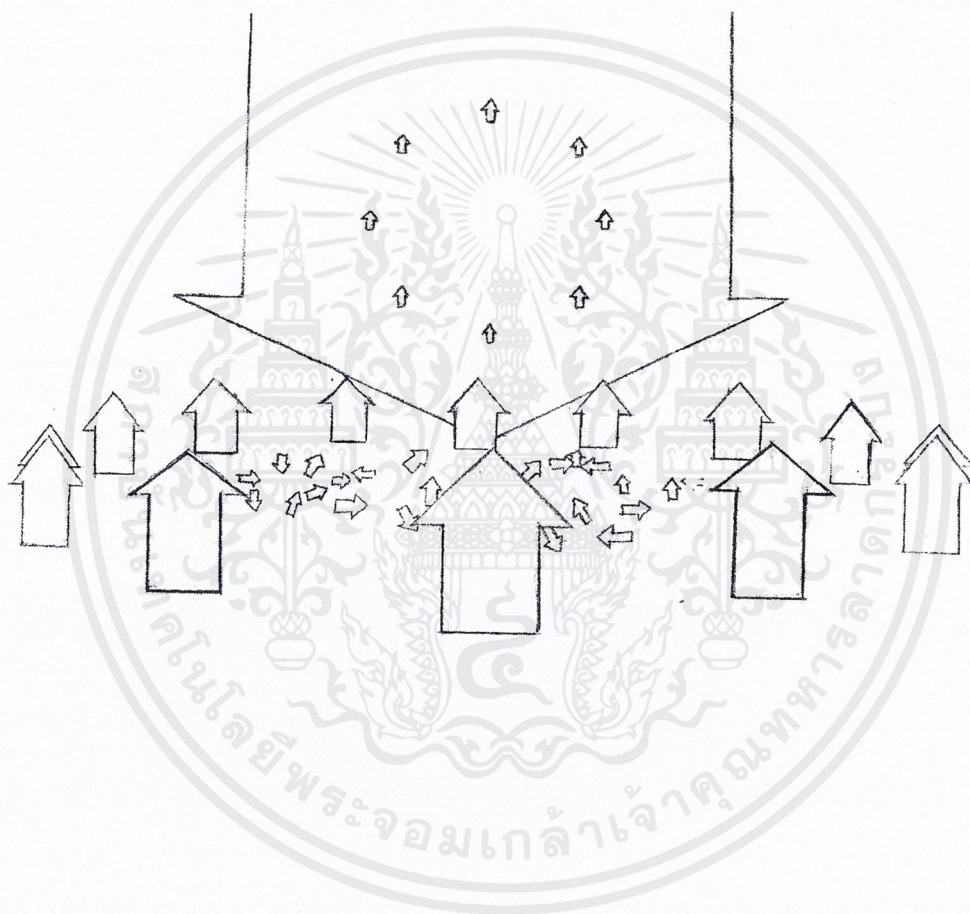
แสดงจัดเด่นบนระนาบของผนัง ด้วยวอลเปเปอร์ ที่เป็นแพทเทิร์นขนนก และติดตั้งเชิงเทียนรูปมือสีขาวพร้อมเทียนปลอกกระสุน จัดแสงสังเคราะห์ส่องเป็นรัศมีสาดลงบนเชิงเทียนที่ติดตั้งเรียงต่อเป็นเส้นวงกลม ล้อกับแสงธรรมชาติที่เกิดจากไฟจากแสงเทียน ให้ความรู้สึกเป็นปริศนาและมีจุดรองในระนาบของพื้นที่ประกอบไปด้วย ออบเจ็กต์อาหารหลายพรางปีกอาร์มสัญลักษณ์รูปนก เป็นโครงสร้างที่ประกอบขึ้นเป็นเส้นวงกลมล้อมรอบออบเจ็กต์ที่เป็น นกปูนปั้นสีขาวสวมหมวก ในวงล้อมที่อยู่ในอิมิตีของระดับล่างสายตาที่สะท้อนการมองแบบมานุษยวิทยาหรือมองบนพื้นฐานความจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สัดส่วน (Proportion)

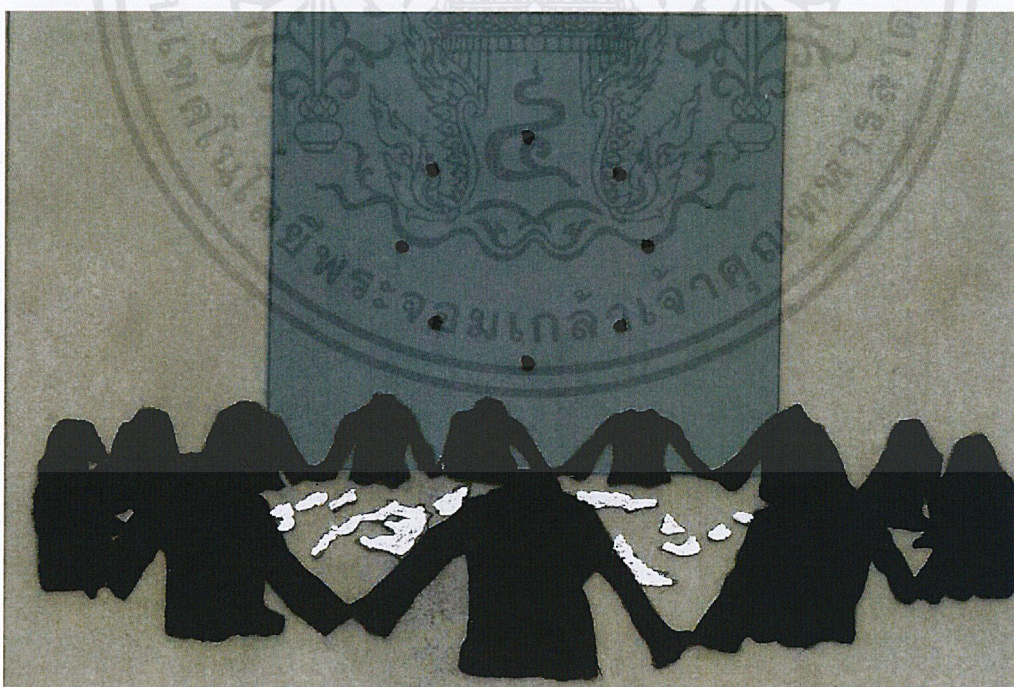
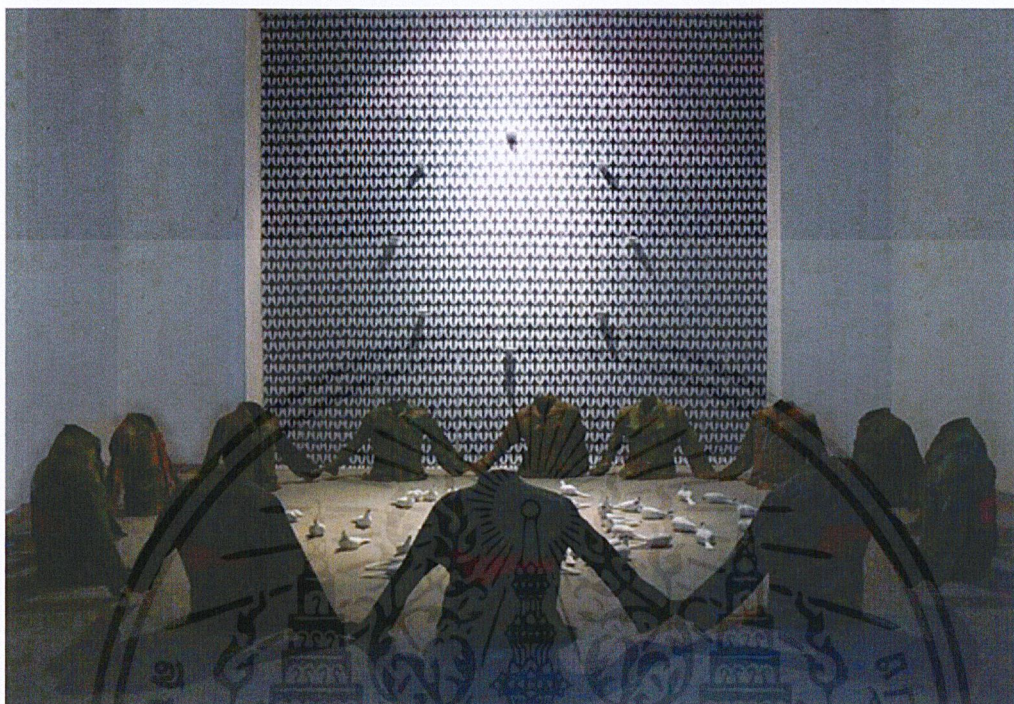
แสดงการจัดองค์ประกอบต่างๆของทัศนธาตุ ทั้งรูปแบบของเส้น รูปร่าง รูปทรง สี ขนาด สัดส่วน แสงเงา บริเวณว่างและพื้นผิวได้สัมพันธ์กลมกลืนทั้งเทคนิควิธีการสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องความรู้สึกได้อย่างประสานอารมณ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความขัดแย้ง (Conflict)

แสดงความขัดแย้งในสี แสงเงา เพื่อเสนอความคิดในเชิงปฏิกิริยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุป

ข้าพเจ้าเชื่อว่า ศิลปะสัมพันธ์กับโลกภายนอก การสัมผัส การรับรู้ ภาพในสมองและการตีความ เมื่อข้าพเจ้าสร้างสรรค์ศิลปะ กรอบความคิดและการสร้างสรรค์ได้ขึ้นอยู่กับกรอบวัฒนธรรม (Frame of culture) ระดับภูมิปัญญา (Level of wisdom) ความหลากหลายของประสบการณ์ (Personal experiences) และความแตกต่างในการแสดงออก (Expressive differentiation) เมื่อเป็นเช่นนั้น ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ จึงเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม และส่วนหนึ่งของภูมิปัญญาของข้าพเจ้า และภูมิปัญญาในสังคม ในฐานะของผู้ชม ก็ย่อมขึ้นอยู่กับกรอบวัฒนธรรม ระดับภูมิปัญญา ความหลากหลายของประสบการณ์ และความแตกต่างในการรับรู้ ทั้งนี้ทั้งนั้น ความคิดในเชิงขัดแย้งย่อมเป็นส่วนหนึ่งที่ชี้ให้เห็น ความคิดสร้างสรรค์ และความคิดสร้างสรรค์ก็จะส่งผลไปสู่การสร้างสรรค์ในทางวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นศิลปวัตถุ หรือวัตถุเพื่อการดำรงชีวิตอันหลากหลาย และจากข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า การผลักดันให้เกิด กระบวนการสันติภาพท่ามกลางการใช้ปัญหาความรุนแรงอย่างสืบเนื่องถือเป็นบทเรียนสำคัญ ต่อเงื่อนไขที่ทำให้คนในสังคมเห็นด้วยกับกระบวนการสันติภาพมากกว่าการสู้รบ การตระหนักถึงประเด็นนี้มีส่วนเปลี่ยนแปลงต่อความเข้าใจปัญหา ความขัดแย้ง ความแตกต่างของผลทางวาทกรรม โดยให้เหตุผลว่าวาทกรรมในฐานะที่เป็นการวินิจฉัยทางทฤษฎี ภาคปฏิบัติ และการตัดสินใจทางด้าน สุนทรียภาพ มันมีอิสระในตัวเองและมี กฎเกณฑ์และบรรทัดฐานของมัน ต่อการตั้งคำถามของกระบวนการสันติภาพ และภพมาของสังคมอุดมคติ จากผลของการเปลี่ยนแปลงของ เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่า ในแต่ละวิธีการได้นำไปสู่การตั้งคำถามและตอบคำถามด้วยวิธีการอย่างไร เพื่ออะไร ใครเป็นผู้กำหนด ใครเป็นผู้ตอบ ใครเป็นผู้ได้ประโยชน์ ภายใต้การถูกผลิต/สร้างสิ่งนั้น โดยผ่านวาทกรรมและการปฏิบัติกร โดยรูปแบบของผลงานสร้างสรรค์มีลักษณะเป็นงานศิลปะ แบบจัดวาง (Installation) มีการจัดวางทุกอย่างโดยคำนึงถึงองค์รวม คือ ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่วัสดุชิ้นใดชิ้นหนึ่งเท่านั้นแต่ความสำคัญอยู่ที่การประกอบส่วนต่างๆ การจัดสภาพแวดล้อมทั้งหมด ที่ทำให้ผู้ชมผสมผสานกับการอยู่ร่วม หรือการมีศิลปะแวดล้อมตัวผู้ชม โดยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม คือ การตั้งคำถามกับพื้นที่ทางความคิด ผ่านแนวความคิด ที่ตั้งคำถามกับวัตถุในส่วนประกอบ ของสภาพแวดล้อม ผ่านทฤษฎีสัญศาสตร์และตั้งคำถามด้วยภาษาแบบ บิดรูป (Irony) คือ การเปรียบเทียบหักมุม ยกย่อง ที่ทำให้เกิดภาพพจน์ และพลังทางอารมณ์ ความรู้สึก ที่ต้องการคำตอบแบบพหุความคิด พหุปัญญาจากผู้ชม เพื่อนำเสนอ วิถีทรรศน์ ที่ไม่มีคำตอบตายตัวเกี่ยวกับวาทกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหา สันติภาพ ความจริงที่ถูกผลิต / สร้างขึ้นเพื่ออำนาจ โดยเฉพาะอย่างเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยิ่งภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ ที่นำไปสู่การผลิตเศรษฐกิจแบบบริโภคมวลชน หรือใน โลกที่การสื่อสารได้รุกคืบเข้าครอบครองอาณาเขตในทุกพื้นที่ ก่อให้เกิดรูปแบบของความรู้ใหม่ ของการพัฒนาการเกี่ยวกับขั้นตอนที่สูงกว่าของ ลัทธิทุนนิยม มันได้ทำเครื่องหมายขึ้นมาโดยแทรกซึมของทุนในระดับที่สูงขึ้น และการแทรกซึมข้ามโลกผ่านวัฒนธรรมการบริโภค พร้อมกับอ้างความถูกต้องชอบธรรมในเรื่องการทำให้เกิดความก้าวหน้าในเรื่อง เสรีภาพของปัจเจก สิ่งเหล่านี้เป็นจริงขึ้นมาโดยผ่านตลาดการบริโภค กลายเป็นวิถีเกี่ยวกับการผลิต ความรู้ ข่าวสารข้อมูลและอำนาจ คือ สังคมที่เต็มไปด้วยการช่วงชิงอำนาจ ซึ่งอำนาจมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เปรียบเสมือนเครือข่ายที่โยงใยกัน มีระดับและคุณภาพที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ระดับผู้นำจนไปถึงผู้ตาม ผู้มีอำนาจจะถูกท้าทายและเมื่อผู้ท้าทายได้อำนาจก็จะมีผู้ท้าทายขึ้นมาใหม่ ด้วยนัยทางการเมือง และความขัดแย้ง และผลประโยชน์ สร้างความเป็นสังคมข่าวสาร ที่ประกอบขึ้นจากการจำลองเป็นโลกที่ล้ำจริง ที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรมทางสายตา ต่อการค้นหาคำความจริงที่อยู่เหนือคำโต้แย้ง เกี่ยวกับการแสวงหาสันติภาพ เพื่อวางรากฐานอันหนึ่งเกี่ยวกับความรู้ ข้าพเจ้าต้องการทำให้เป็นสากล จากข้ออ้างแบบรวมทั้งหมด ที่มองผ่าน “ตนเอง” (Self) และเน้นการ “ มองหรือสะท้อน ” ตนเองว่าคิดเห็นต่อสิ่งนั้นๆอย่างไร จากการใช้โต้แย้งในวิธีการศึกษาแบบวิทยาศาสตร์ที่ เน้นการมองโลก โดยผ่านผู้อื่นหรือจากโลกภายนอก โดยมองผ่านสายตาแบบมานุษยวิทยา “ งานศิลปะที่สมบูรณ์ได้แก่งานที่มีความสำคัญในเนื้อหา และมีนัยสำคัญแก่มวลมนุษย์ เป็นงานที่มีศีลธรรม แสดงออกด้วยความกระฉ่างชัด เป็นที่รู้และเข้าใจได้แก่คนทั้งปวง ดังนั้นจึงเป็นงานที่งดงาม ผู้สร้างต้องมีความจริงใจ งานก็จะมีความจริงใจ...เงื่อนไขพื้นฐานในความเป็นศิลปะคือ (1) งานที่เด่นด้วยความสำคัญของเนื้อหา (2) งานที่เด่นด้วยความงามของรูปแบบ (3) งานที่เด่นด้วยความจริงใจ... การประเมินค่างานศิลปะจะมีความถูกต้องตามที่จำเป็นนั้น ต่อเมื่อเงื่อนไขทั้งสามประการได้รับการหยิบยกมาพิจารณา และย่อมจะไม่ถูกต้อง หากการพิจารณานั้น มิได้อยู่บนพื้นฐานของเงื่อนไขทั้งสามข้อ หากเป็นการหยิบเอาเงื่อนไขหนึ่งหรือสองเงื่อนไขเท่านั้น (สิทธิชัย แสงกระฉ่าง (แปล). 2528 : 112 – 114) ” อย่างไรก็ตามการสร้างสรรคผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ ได้ก่อให้เกิดแนวทางและความเป็นไปได้ในการผนวกกับแนวคิดใหม่ ที่มีพื้นฐานมาจากวิวัฒนาการขององค์ความรู้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผลงานศิลปะให้เจริญก้าวหน้าต่อไป และก่อให้เกิดประโยชน์สำหรับผู้สนใจในการศึกษาค้นคว้าและหาแนวทางของการสร้างสรรค์ ต่อไปในอนาคต

บรรณานุกรม

การปฏิวัติศัญศาสตร์ ของโซซัวร์ เส้นทางสู่โพสต์โมเดิร์นนิสม์ ธีรยุทธ บุญมี : สำนักพิมพ์วิภาษา พ.ศ. 2551

ปรัชญาวัตถุนิยม : ชมรมคนรุ่นใหม่ สภาหน้าโดม ศักดิ์ สุริยะ : สำนักพิมพ์ราษฎร์ดำเนิน พ.ศ. 2523

มุมมองวัฒนธรรมและสังคมยุคโลกาภิวัตน์ : หมายเหตุวัฒนธรรมร่วมสมัย ดร. นิธิ เอียวศรีวงศ์

Davis, Howard and Walton, Paul (eds.) (1983): Language: Image: Media. Oxford: Basil Blackwell.

<http://almaz.com/nobel/peace/1991a.html>

<http://almaz.com/nobel/women.html>

<http://www.wikipedia.org>

Freedom from fear : Aung San Suu Kyi : March 1, 1996

Letters from Burma : Amazon.com

The Midnight University www.midnightuniversity.org

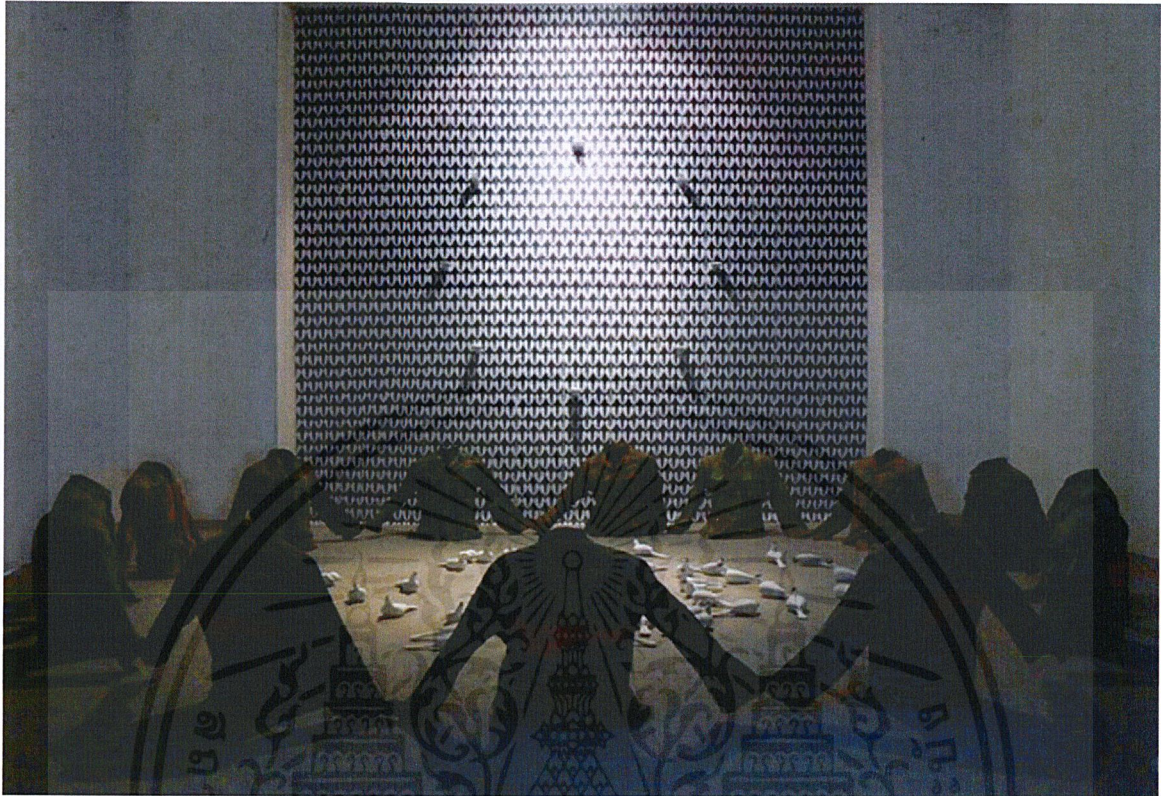
มูลนิธิกองทุนไทย Thaingo www.thaingo.org

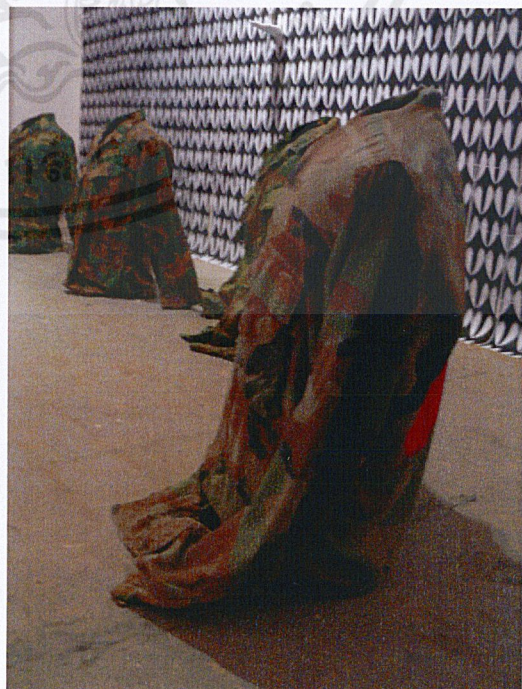
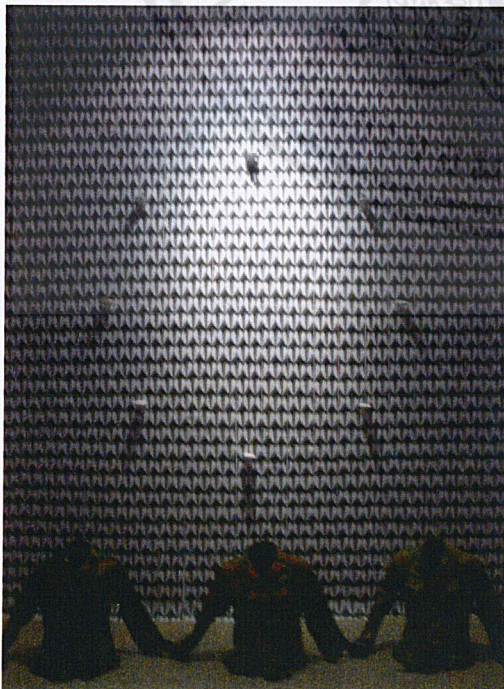
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ งานศิลปนิพนธ์ชั้นตอนสุดท้ายที่จัดวางในห้องแสดงงาน

ภาพ เริงเทียนรูปมือเรียงเป็นวงกลมและ โครงสร้างเสื่อทหารจากหลังวอลเปเปอร์ขนนก(ชาย)

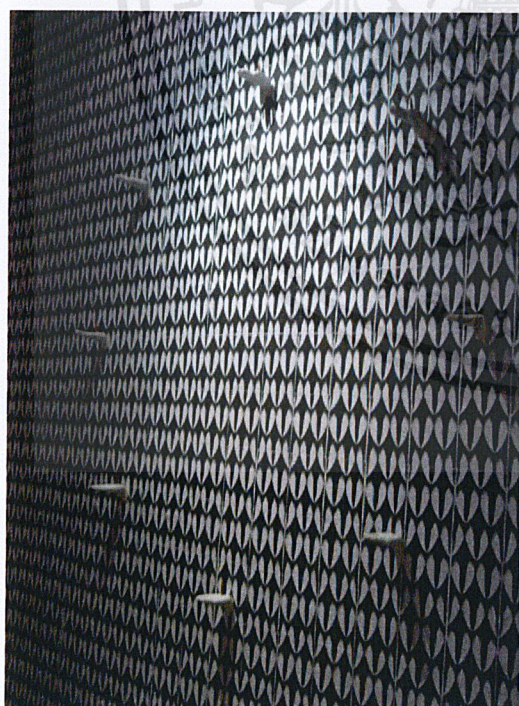
ภาพ โครงสร้างเสื่อทหารเรียงต่อกันเป็นวงกลม (ขวา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

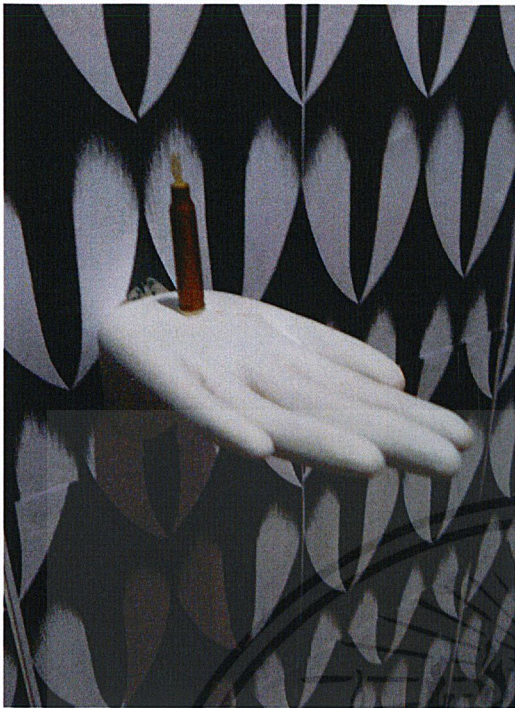

ภาพ โครงสร้างเสื้อสนามลายพรางจากหลังวอลเปเปอร์รูปขนนก

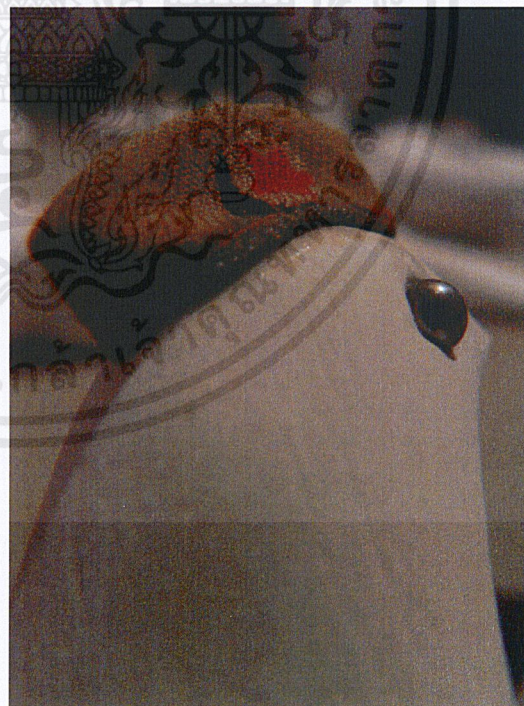
ภาพ เชิงเทียนรูปมือเรียงเป็นวงกลมและแบบเชิงเทียนเดี่ยวจากหลังวอลเปเปอร์รูปขนนก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ เชิงเทียนรูปมือและเทียนปลอกกระสุนเดี่ยวฉากหลังวอลเปเปอร์ขนนก (บนซ้าย)

ภาพ เชิงเทียนรูปมือและเทียนปลอกกระสุนฉากหลังวอลเปเปอร์ขนนก (บนขวา)

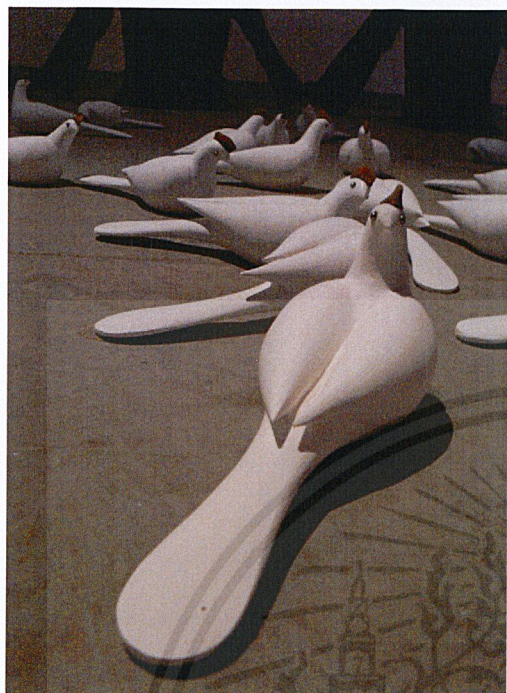

ภาพ นกปูนปั้นสวมหมวกจัดวางกับพื้นห้องแสดงแบบเดี่ยว (ล่างซ้าย)

ภาพ นกปูนปั้นสวมหมวกทหารมีดาวสีแดงตาถูกปั้น (ล่างขวา)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ นกปูเป็นสวมหมวกจัดวางกับพื้นห้องแสดง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นาย ฤกษ์ ภัทรสุภักกุล

เกิด 27/10/1986, ราชบุรี

ศึกษา การศึกษานอกโรงเรียน

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาจิตรศิลป์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ที่อยู่ 102 วังหล่อ-ปากคลอง ย่านตาขาว ตรัง 92140

โทรศัพท์ +66833025577 E-mail rattanbna@yahoo.com

Exhibitions

- 2000 The 1st Runner up of Art of Science idea in Exhibition of Education Sata-Taksin campus Department of general education.
- 2008 Street Arts Graffiti Jamjuree Arts Gallery BKK.
- 2009 Street Arts Culture One 2009 Bitec Bangna BKK.
The 26th Exhibition of Contemporary Art by Young Artist 2009.
- 2010 Street Arts Culture One 2010 Bitec Bangna BKK.
Wall-Lord Graffiti jam Asia 2010.
- 2011 Street Arts Culture One 2011 Bitec Bangna BKK.
UP TO YOU Street Art party and exhibition Dang Derm Hotel, Khao San Road BKK.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้